

CUPRINS

Mariana Birsan - PROIECTUL – Metodă De Cercetare În Grup

PAUN FLORENTINA NICOLETA - Platforma ETwinning

Ionela Ungureanu - INOVAȚIE ȘI CREAȚIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Diana Pupazan - Minte Sănătoasă În Corp Sănătos

Maria Raluca Florescu - Studiu De Specialitate

Simona Giorgiana Huțan - Importanța Evaluării Inițiale

Andreea Bordei - Importanța Cunoașterii Mediului Înconjurător La Vârsta Preșcolară

Victorița Micu - Workshop De Crăciun Cu Părinții

DANIELA MORARU - ANALIZA SWOT A MENTORATULUI DIDACTIC DIN ROMÂNIA

ION PARCEL - PAȘI SPRE O EDUCAȚIE PARENTALĂ DE CALITATE

Crina Ionita - STEAM La Nivel Preșcolar – HOTEL PENTRU INSECTE

MARILENA-DANIELA TIHAN - Activități Extrașcolare Ale Copiilor De Ciclu Primar ... Cu Iz Istoric

Anca Morar - Mandru Ca Sunt Român

Cristina Maria Floroiu - Metode De Predare Și Învățare A Matematicii

Rodica Mates - Importanța Artelor Plastice În Educația Elevilor

Ramona Mariana Chirilă - O ALTĂ MODALITATE DE PARCURGERE A CURRICULUMULUI ȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR

Margareta Adela Lazar - Școala Și Familia- Parteneri În Actul Educațional

Loredana Mariana Creanga - DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII ȘCOLARULUI MIC DE EMITERE A MESAJULUI ORAL PRIN JOC DE ROL

Margareta Bajan - Jocul Didactic Matematic În Ciclul Primar

Cornelia Starparu - Proiect De Activitate Integrată

Carmen Mihaela Onea - Modalități Practice De Utilizare A Metodelor Activ-Participative

Ionela Ceaureanu - Învățarea De Tip Blended-Learning

CAMELIA COTÎRȚĂ - 1 Decembrie-Ziua Națională A României

DĂNCĂU IONELA SIMONA - Studiu Privind Importanța Activităților Ecologice Pentru Conștientizarea Și Sensibilizarea Preșcolarilor

CAMELIA LEONTINA BALANESCU - EXEMPLU DE EVALUARE A ÎNVĂȚĂRII LA MATEMATICĂ

TEODORA BRADEA - Impactul Unei Deficiențe De Vedere Asupra Dezvoltării Psihice, Fizece Și Sociale

Nicoleta Schipor - Spune NU Violenței!

Florența Munteanu - IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILPOR EXTRACURRICULARE ȘI MODALITĂȚI DE REALIZARE

Codila Monica - IMPORTANȚA PĂRINȚILOR ÎN SUCCESUL ȘCOLARULUI

Adela Roxana Dăescu - Joc Educativ

Elena Cristina Amarghioalei - Dezvoltarea Creativității La Vârsta Școlară Mică

Tudorancea Ana Maria - Conștiinciozitate Și Performanță

Denisa Elena Bardoș - Cadouri De La Moș Nicolae

Maria Torcea - Rolul Și Locul Exercițiilor Și Problemelor În Dezvoltarea Gândirii Logice

Anca Alexandra Ifrim - Relația Predare – Învățare – Evaluare

Călinescu Anca - AMPLIFICAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL ELEVILOR PRIN METODELE CONCEPTE DE EDWARD DE BONO

Mihaela Tataru - FACTORI CARE INFLUENȚEAZĂ DEZVOLTAREA AFECTIVĂ ȘI EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Ioana Tătaru - EXERCIȚII CU CARACTER DE JOC PENTRU CORECTAREA TULBURĂRILOR DE VORBIRE ȘI PRONUNȚIE A COPIILOR DIN GRĂDINIȚĂ

Corina Calinescu - METODE ACTIVE-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE

Dragnea Maria - FORMAREA REPREZENTĂRILOR ȘI NOȚIUNILOR FUNDAMENTALE DE GEOGRAFIE FIZICĂ ȘI ECONOMICĂ

Ioana Roxana Radu - Sporul Casei

ELENA CRISTINA MALAN - RAPORT DE EVALUARE FINALA

LILIANA DORINA ISTRATE - RAPORT PRIVIND REZULTATELE PRESCOLARILOR

VICTORIȚA VASILE - PROTEJĂM TERRA- CULOARUL VERDE AL VIETII

Aura Elena Damian - Cum Invata Aricii Sa Numere? Poveste

Ioana Jurj - COPIII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE DELIMITĂRI CONCEPTUALE

Ramona Tigan - INVATAREA PRIN JOC !

ALINA GEORGIANA FRANGULEA - ,, Impactul Activitatii Didactice Asupra Copilului,,

Ana-Maria Băltăretu - METODE INOVATIVE DE PREDARE

IONELA LOREDANA TODAȘCĂ - Gândim Și Acționăm PRO Verde!

Cezara Croitoriu - Schimb De Nume

Rodica Florea - CULTIVAREA PLĂCERII DE A CITI - STRATEGII EFICIENTE PENTRU ȘCOLARII DIN CICLUL PRIMAR

Gruev Anca - Modele De Bune Practici În Instruirea Diferențiată

Vironica Domnica Hurjui - Metode Specifice Învățământului Preșcolar

Marinela Tudor - „Săniuța”

Nicoleta Lupu - METODE INOVATIVE FOLOSITE ÎN CADRUL D.L.C. ~ȘORȚUL POVESTITOR~

Mihaela Seuciuc - Valențe Europene În Educație

Dumitrica Danila Mocanu - Jocul Și Învățarea La Clasa Pregătitoare

SIMILACHE IOANA-JENI - Metode Inovative De Predare-Învățare-Evaluare Centrate Pe Elev Și Nevoile Sale Educaționale

Gina Chirilă - Educația Rutieră Prin Activități Nonformale

Gabi Manolache - Jocurile Educativă Și Rolul Lor În Dezvoltarea Copilului

ANA MARIA MARICA - MĂRUL

Emanuela Govor - Metoda Proiectelor În Grădinița De Copii

Mihaela Constantinescu - Tradiții Ale Anotimpului Primăvara

Maria-Carla Enache - Domeniile De Dezvoltare Și Importanța Lor În Educația Timpurie

ANDRADA ROXANA DUMITRU - Rolul Poveștilor În Formarea Modelelor De Comportament Moral La Preșcolari

ADINA DIANA NITA - „Importanța Metodelor Activ-Participative În Dezvoltarea Gândirii Critice A Elevilor”

Alina Ileana Deac - Psihogeneza Atitudinilor Și Trăsăturilor De Caracter - Debut La Vârsta Preșcolară

Daniela Constantinescu - TRANZIȚIA DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ÎN CEL PRIMAR

Dorina Vasilache - Conduita Creativă A Învățătorului, Element Important În Modelarea Personalității Creatoare

Loredana Stoica - ÎNTR-O NOAPTE ... LA BETLEEM

LATARETU VIOLETA CECILIA - JOCUL ȘI EDUCAȚIA DIGITALĂ

Nicoleta Elena Bolundut - Necesitatea Și Importanța Testelor Inițiale În Activitatea Didactică

Adina Teodora Szölösi - Familia, Factor Al Educației

Violeta Cristian - Poveștile În Activitatea Grădinitei

Lidia Tripon - SĂ FACEM VERSURI ! JOC PENTRU DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ȘI IMAGINAȚIEI COPIILOR

Ionela Agache - Povestea Iepurașului Pot-Nupot

Velici Laura Geanina - Metode Activ Participative In Dezvolatrea Gandirii Critice

Andreea Magdalena Anton - Performanța În Educație

SIMONA STOICA - FELICITAREA DE CRĂCIUN

Larisa Scortar - TRADIȚII ȘI OBICEIURI SPECIFICE SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ ÎN ZONA VĂII JIULUI

ALINA MĂDĂLINA BÎRȚAN - Reguli Ale Unei Comunicări Eficiente În Cadrul Școlii

Andreea Cosma - Metoda Brainstorming

ELENA-MARIA CALDARUSABORZASI - Plan Educațional De Sprijinire Educațională

ANGELICA FELDRIHAN - IMPORTANTA EDUCATIEI TIMPURI

Cătălina Beatrice Ariton - MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Mihaela Georgeta Mregea - CREATIVITATEA ELEVILOR - Premisă Esențială În Activitatea De Creație Autentică A Omului Matur

Georgiana Iancu - EDUCAREA STĂRII DE BINE

ONCIU GABRIELA - Creativitatea La Copiii De Ciclu Primar

Carmen Zanzirache - Jocul Didactic În Activitățile Integrate Din Învățământul Preșcolar

Mirela Croitoru - EFECTELE MICULUI ECRAN ASURPA MINȚII COPILULUI

Elena-Mihaela Manea - Creativitate În Educație

Alisa Maria Rostas - IMPORTANTA EDUCATIEI ECOLOGICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Maria-Paula Bibolar - Metode Moderne De Dezvoltare Socio-Emoțională La Preșcolari

Laura Miron - Cum Putem Să-I Ajutăm La Teme Pe Copii?

Toncu Liliana - Rolul Activităților Extracurriculare În Dezvoltarea Personalității Elevilor

Raluca Deliu - Rolul Cadrului Didactic În Formarea Adultului De Măine, Folosind Metoda Feurestain

Viorica Constantin - Un Sâmbure De Adevăr

ELENA-LUCIA MITROIU - „Integrarea Activităților Extrașcolare În Învățământul Primar – Minisceneta”

Ramona Nechita - Competențele Profesorului În Educație Actuală

ANETA MIHALACHE - POVESTE DE CRĂCIUN

Oanță Andrei Mihai - VIAȚA PE ALTĂ PLANETĂ - Construcții Lego

OANȚĂ ANDREEA MIRELA - Spiridușii Lui Moș Crăciun

GABRIELA PADURARU - EDUCAȚIA POZITIVĂ ÎN FAMILIE: CUM SĂ DEVII UN PĂRINTE BUN ȘI EMPATIC

Daniela Vasile - STIMULAREA INTELECTUALĂ A COPIILOR PRIN DESFĂȘURAREA DE ACTIVITĂȚI FRONTALE, INDIVIDUALE ȘI ÎN GRUPURI MICI

Oana Maria Paval - Joc Interactiv

Alina Anna Maria Bors - Jocuri La Preșcolari

Maria Străut - MODALITĂȚI DE INTEGRARE INTERDISCIPLINARĂ A EDUCAȚIEI ECOLOGICE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DIN CICLUL PRIMAR

Andreea Farcaș - ABORDAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR ÎN CONTEXTUL PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

Ramona Erdei - Integrarea Copiilor Cu CES În Grădiniță Cu Ajutorul Activităților Extracurriculare

Iuliana Elena Filon - Impactul Activităților Nonformale În Evoluția Progresului Școlar

VELICI GIANINA - METODE ACTIVE –PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDII CRITICE

Simona Gurguiatu - PROIECT DIDACTIC

Delia Rașca - Învățarea Diferențiată

MIHAELA STOICAN - PROIECT DIDACTIC

Mihaela Popescu - „Numai Poetul...”

Vesa Diana Nicoleta - Cei 7 Ani... De-Acasă!

Elena Chirila - Importanta Creativitatii La Prescolari

Iulia Heciu - Strategii De Dezvoltare A Competențelor Emoționale Și Sociale În Preșcolaritate

Carmen Gâdei - Învățarea Outdoor

PROIECTUL – Metodă De Cercetare În Grup

Mariana Birsan

Grădinița Cu Program Prelungit Pinocchio Craiova

PROIECTUL – metodă de cercetare în grup

Prof. învă. preșcolar Birsan Mariana

Grădinița cu PP „Pinocchio” Craiova

Metoda proiectului este definită ca o strategie de învățare-evaluare a cărei caracteristică se concentrează pe căutarea și găsirea răspunsurilor legate de tema propusă.

Cercetările recente au arătat că preșcolarii pot să învețe tot timpul lucruri noi deoarece aceștia au capacitatea de conștientizare a unor informații culese din mediu și din activități diverse. Alegerea temelor se face pornind de la interesul pe care majoritatea copiilor îl manifestă față de un anumit subiect și de la cunoștințele pe care ei le au deja sau pornind de la un anumit subiect spre care educatoarea dorește să îndrepte atenția copiilor.

Proiectul este recomandat ca metodă de învățare-evaluare și la vârsta preșcolară, acesta făcând parte din categoria metodelor moderne, alternative și complementare de evaluare. Pentru selectarea unor informații care să-mi clarifice toate problemele legate de realizarea unui proiect am folosit mai multe surse de informații care se regăsesc în bibliografia parcursă pentru realizarea lucrării. În sinteză amintesc aspecte care se referă la:

A. Etape ale realizării unui proiect:

1. Alegerea temei;
2. Planificarea activității (obiective, distribuirea responsabilităților în cadrul grupului, identificarea surselor de informare: manuale, cărți de specialitate, enciclopedii pentru copii, reviste etc.);
3. Cercetarea propriu-zisă;
4. Realizarea materialelor;
5. Prezentarea rezultatelor și a materialelor create;
6. Evaluarea.

1. Structura unui proiect

1. Tema, perioada de desfășurare;
2. Cuprinsul;
3. Dezvoltarea temelor de conținut;
4. Concluzii;
5. Bibliografie;
6. Anexe.

1. Particularități specifice vârstei preșcolare prin utilizarea proiectului:

- Crearea unui spațiu educațional stimulativ care să favorizeze experimentul, interacțiunea și creativitatea;
- Amenajarea sălii de grupă pe arii de stimulare, centre de interes etc. care să favorizeze lucrul în grupuri mici, asumarea de roluri și experimentul;
- Se va crea copiilor posibilități de acțiune acordându-le sprijin să:

- manifeste interes și curiozitate pentru lucruri;

- înțeleagă informația primită;

- lucreze independent fiind capabili să experimenteze pe măsura posibilităților proprii;

- exprime independent opinii, stări sufletești și să le motiveze.

- Realizarea unui proiect este imposibilă fără cunoașterea particularităților psihofizice și individuale ale copiilor.

1. Evaluarea

În evaluarea activității copiilor se va urmări:

- Modul în care au fost folosite și valorificate de către copii, în cadrul proiectului, competențele și abilitățile de ordin teoretic și practic;
- Capacitatea copiilor de a descoperi și a folosi ceea ce au învățat;
- Capacitatea copiilor de a transforma cunoștințele dobândite și în alte domenii, în alte contexte, în alte situații.

Evaluarea se face în funcție de tema proiectului și de cunoștințele reale ale copilului prin:

- cărticica în care se adună lucrările proprii;
- album, expoziții cu lucrările realizate pe parcurs;
- realizarea unor puncte de documentare cu informații pe care ei le-au aflat pe parcursul derulării proiectului

1. Valoarea pedagogică a proiectului la vârsta preșcolară

- Cercetarile recente evidențiază că intervenția educativă la grupele mici și chiar foarte mici este importantă, iar educația timpurie, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală asigură integrarea copiilor în sistemul de învățământ obligatoriu;

- Proiectul oferă copiilor oportunitatea de a se exprima pe ei înșiși;

- Învățarea este activă și se extinde până la limita pe care copilul o stabilește;

- Este un stimulent de apreciere prognostică, întrucât indică în ce măsură copiii prezintă sau nu, în mod real anumite aptitudini;

- Are valoare diagnostică fiind un prilej de testare și de verificare a capacităților intelectuale și a aptitudinilor creatoare ale copiilor.

Proiectele tematice au o nouă abordare educațională:

- tema sugerată de copiii sau de educatoare se bazează pe cunoștințele copilului;
- cunoștințele respectă nevoile de cunoaștere ale copiilor la un moment dat indiferent de particularitățile psihofizice și intelectuale;
- copiii sunt puși în situația de a găsi singuri soluții;
- se abordează tratarea interdisciplinară prin îmbinarea cunoștințelor din domenii variate;
- copilul învață ceea ce dorește să învețe;
- proiectul aduce satisfacție copiilor, educatoarei, părinților și tuturor factorilor implicați.

În elaborarea proiectului noul curriculum propune utilizarea unor răspunsuri pentru întrebări cum sunt: Ce știm deja? Ce am dori să știm? Ce am învățat?

Pentru subiectul propus în cadrul proiectului „Toamna”, întrebările vor fi:

1. Ce știți despre toamnă?
2. Spuneți câteva lucruri pe care le cunoașteți în legătură cu: legume, fructe, culorile toamnei, păsări călătoare, fenomene specifice anotimpului toamna etc.;
3. Ce v-ar plăcea sau ați vrea să știți despre toamnă? (Fenomene ale naturii, De unde vine ploaia? De ce suflă vântul? Ce consumăm de la legume? De ce sunt importante pentru sănătatea noastră? Ce conțin legumele? Cum se pregătesc viețuitoarele pădurii pentru iarnă? Ce fac prietenii pădurii? etc.)

După răspunsurile date de copii se stabilesc modalitățile de obținere a informațiilor:

- lecturarea unor cărți;
- informații obținute de la specialiști;
- realizarea unor experiențe.

Printre activitățile potențiale se pot include:

- lecturarea unor povești despre toamnă;
- dotarea sectorului „Biblioteca” cu cărți despre toamnă, etc.

CULORILE TOAMNEI

- Inventar de activități -

LITERATURĂ ȘI LIMBAJ:

Să citim în biblioteca noastră: cărți, albume, imagini, tablouri despre începutul toamnei, curiozități.

Lecturi după imagini: „A sosit toamna”, „Plecarea păsărelelor”, „Ce ne povestește vântul?”, „Început de toamnă”, „Toamnă târzie”, „Culorile toamnei”;

Lecturi și povestiri ale educatoarei: „Frunza” de E.Gârleanu;

Să scriem propria carte despre culorile toamnei;

Poezii: „Toamna” de E. Dragoș, „Cântec de toamnă” de E. Dragoș, „Toamna” de M.Micu, „Ploaia” de G. Coșbuc;

Jocuri didactice: „Culorile toamnei”, „Recunoaște anotimpul”, „Ce se potrivește”, „Spune ce știi” (propoziție enunțiativă);

Convorbiri: „De ce mor plantele?” , „De ce cad frunzele?” , „Să vorbim despre protecția plantelor”;

Ghicitori, proverbe și zicători: „Ghicitori pentru cei mici” de Aurica Martin

Jurnalul grupei: Să scriem în jurnalul nostru despre ceea ce observăm în natură (transformările din natură);

Jocuri de masă: „Vremea”, „Calendarul naturii” (jocuri cu jetoane).

MATEMATICĂ ȘI ȘTIINȚĂ:

Observări spontane și observări organizate: „Observări directe în natură”, „Aspecte de toamnă”, „Copacul desfrunzit” (ruginiu), „Parcul toamna”, „Ploaia de toamnă”, „Cerul înnorat”, „Vântul...prin grădini și prin livezi”, „Plouă tare, bate vântul”;

Plimbări, excursii, vizite pentru observarea aspectelor de toamnă;

Jocuri matematice și exerciții cu material individual: „Toamna în parc” (poziții spațiale), „Frunzele toamnei” (sortare, clasificare), „Copacul cu frunze ruginii” (scrieri, ordonări după formă, culoare, mărime);

Jocuri senzoriale: „Glasul vântului”, „Cum sunt frunzele” (asperitate), „Plouă pe palma mea”, „Ne jucăm cu puzzle”;

Experimente: „Ne jucăm cu vântul” (observarea mișcării frunzelor), „Ploaia de toamnă”, „Temperatura” (fenomene atmosferice), „Căderea frunzelor”, „Să cunoaștem culorile toamnei”, „Parafinarea frunzelor (frunzele se introduc într-un strat de parafină încălzită sau lumânări albe topite pentru a fi păstrate mai multă vreme), „Punem frunze la presat”, „Îngropăm frunzele uscate”.

EDUCAȚIE PENTRU SOCIETATE: Educație ecologică: „Copiii – prietenii copacilor” (lecturi după imagini și lecturi ale educatoarei).

ARTĂ ȘI MIȘCARE:

Activități artistico-plastice (desen, pictură pe diferite suprafețe și tehnici variate, modelaj): „Parcul toamna”, „Covor de frunze uscate”, „Tablou de toamnă”, „Ce ne povestește vântul?”, „A sosit toamna”, „Copaci ruginii”, „Plouă și bate vântul”, „Amprentele frunzelor” (cu apă și acuarele sau cerneală).

Natura toamna în tablourile pictorilor: „Stânci și mesteceni” – Ion Andreescu, „Luminiș” – Nicolae Grigorescu.

Activități practice (înșirare, aplicații, confecții, festonare): „Covor de frunze uscate”, „Aplicații din frunze”, „Ghirlande de frunze uscate”, „Copacul toamna”, „Confecționăm albume cu frunze și imagini de toamnă”.

Activități gospodărești: „Colecționam frunze uscate”, „Curățăm curtea grădiniței de frunzele uscate”, „Culegem frunze din parc”, „Să adunăm ghinde din parc”, „Amenajăm colțul naturii”, „Punem frunze la uscat pentru ierbar”, „Greblăm frunzele”, „Îngropăm frunzele uscate”.

Educație muzicală:

Audiții: „Anotimpurile” de Vivaldi, „A ruginit frunza din vii” de D.G. Kiriac;

Cântece, jocuri muzicale, jocuri cu text și cânt: „Ploaia” de P. Țipordei, „Toamna” de Nicolae Bucliu.

Dramatizări și jocuri de rol: „Povestea frunzelor”, „Vântul în grădină”;

Jocuri de mișcare și sportive: „În poiană”, „Pasul ștrengarului”.

CONSTRUCȚII: „Parcul toamna”, „Covor de frunze uscate”, „Toamna pe strada mea (machetă).

BIBLIOGRAFIE: M. Manolescu- "Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente", Editura Meteor Press, București, 2005

Platforma ETwinning

PAUN FLORENTINA NICOLETA

Scoala Gimnazială Profesor Grozea Nicu Răstoaca

Lansat în 2005 drept componentă fundamentală a programului eLearning al Comisiei Europene, eTwinning a devenit parte integrantă a Erasmus+, Programul Uniunii Europene pentru Educație, Formare, Tineret și Sport, începând din 2014. Acțiunea se adresează tuturor școlilor din învățământul preuniversitar, tuturor profesorilor, indiferent de disciplina predată, directorilor de unități școlare și inspectorilor școlari.

Institutul de Științe ale Educației coordonează implementarea acțiunii în țara noastră în cadrul programului Erasmus+ al Comisiei Europene. Institutul de Științe ale Educației (ISE) este o instituție națională de cercetare, dezvoltare, inovare și formare în domeniile educației și tineretului, unitate conexă Ministerului Educației Naționale.

ISE își propune să contribuie activ la inovația în educație prin expertiză, formare, studii și cercetări. Misiunea Institutului este de a oferi suportul științific necesar celor mai noi abordări în educație, pentru o învățare autentică, motivantă, activă și creativă.

Ce este platforma etwinning? <http://www.etwinning.net> Este un spațiu virtual care oferă un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori.

Despre platforma eTwinning

- Platforma europeană www.etwinning.net se adresează tuturor școlilor din învățământul preuniversitar, tuturor profesorilor, indiferent de disciplina predată, directorilor de unități școlare, bibliotecarilor și inspectorilor școlari.
- Prin intermediul platformei, eTwinningii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență.
- Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

CE NE OFERĂ PLATFORMA ETWINNING?

- Instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare;
- Premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte;
- Recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european;
- Un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori
- Participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență
- Implicarea în activități curriculare comune;
- Apropierea de celelalte țări participante și mai buna cunoaștere a acestora;

eTwinning în România <http://www.etwinning.ro> .

În 2007, MECT a desemnat **Institutul de Științe ale Educației** să coordoneze implementarea programului în România. Din 2010 colaborează cu **Centrul pentru Inovare în Educație TEHNE România . Împreună, constituie Centrul Național de Suport (NSS România)**

Beneficii ale participării la eTwinning

- **Un program pentru profesori**
eTwinning facilitează accesul profesorilor la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegii din țările europene.
- **Un program pentru elevi**
Prin participarea la proiecte de eTwinning (înfrățire online între școli), elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației în țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

• Un program pentru comunitate

Înfrățirea online a școlilor poate fi însoțită de înfrățirea comunităților. Unele localități au decis să se "înfrățească" și completeze comunicarea și cooperarea online prin alte proiecte – vizite, activități culturale pentru adulți etc.

Resurse și idei

Proiectele pentru eTwinning sunt realizate, de regulă, între două școli, însă este posibilă și implicarea mai multor școli. Ele pot fi proiecte pe discipline de studiu sau transdisciplinare. De exemplu, pentru disciplina Educație/Cultură civică, pot fi propuse proiecte privind tradițiile din fiecare țară parteneră, rolurile și responsabilitățile elevilor în școlile partenere, privind formele de organizare a elevilor – de ex., Consiliul elevilor, elevii făcând prezentări Powerpoint, poze, luând interviuri sau schimbând impresii prin e-mail cu colegii de la „școala geamănă” (școala parteneră). Alte proiecte pot aborda problematica mediului (ex., în ce fel de mediu vrem să trăim, cum ne ajută natura și cum o ajutăm noi, care sunt principalele surse de poluare etc.), a alimentației (de ex., mâncarea fast-food, chipsurile etc.), a igienei.

Alte exemple:

- Matematica – aplicațiile sale în viața de zi-cu-zi;
- Geografie – locul în care trăim, elemente de geografia mediului, elemente de geografie economică etc. (prezentare, utilizând noile tehnologii – poze, ppt, filme scurte);
- Teme cross-curriculare, de ex., tradiții, istorie și interculturalitate, Uniunea Europeană – instituții, roluri, implicații asupra vieții cotidiene etc., stiluri de viață, legende etc.

În galeria de proiecte disponibilă pe situl etwinning.net puteți căuta exemple de proiecte pe discipline sau pe teme, în diferite limbi, din diferite țări.

Accesați: <http://www.etwinning.net/en/pub/inspiration/gallery.cfm>. De asemenea, pe site găsiți modele de proiecte (ready-made kits) pe care le puteți folosi ca sursă de inspirație și le puteți adapta la specificul școlii dumneavoastră, la interesele elevilor și la posibilitățile tehnice ale școlii.

Înscrierea unui proiect

Înscrierea unui proiect se face din eTwinning Live, prin accesarea sitului din contul personal (nume de utilizator și parola).

Înainte de a iniția un proiect sau un parteneriat, este necesar ca partenerul să fie în lista de contacte. Pentru a înscrie un proiect, având deja o schiță elaborată, obiective stabilite, activități prin care se pot obține rezultatele dorite, modalități de evaluare etc., faceți click din pagina personală pe „Proiecte ” (en., Projects), apoi click pe „Concepeți un nou proiect” (en., *Create a new project*). Pagina care se va deschide va indica pași care trebuie parcurși și lista de contacte din care puteți alege un cadru didactic care să fie partener-fondator al proiectului, împreună cu dumneavoastră.

Bifați în dreapta paginii, persoana cu care veți începe proiectul, apoi treceți la pasul următor.

În această etapă vi se solicită completarea unui formular de proiect:

- titlul proiectului;
- rezumatul proiectului;
- limba de lucru a proiectului;
- intervalul de vârstă și numărul elevilor implicați în proiect;
- temele abordate;
- instrumente care vor fi utilizate (de ex., conferințe audio sau video, email, clase virtuale, forum, chat etc.);
- obiectivele;
- metodologia – activitățile și modul de lucru;
- rezultatele așteptate.

După completarea acestor informații, faceți click pe „Previzualizare” (en., Preview). Revedeți schița proiectului și faceți modificări, dacă este cazul. Apoi, faceți click pe „Trimitere” (en., Submit). Proiectul va apărea în pagina dvs. (Proiectele mele – Proiecte în așteptare) și în pagina de eTwinning Live a partenerului. Partenerul – fondator va primi o notificare asupra proiectului, pe care trebuie să îl aprobe, dacă este de acord cu derularea proiectului, sau să îl respingă.

Aprobarea sau respingerea unui proiect primit se face din pagina de proiecte, proiecte în așteptare, click pe una dintre opțiunile afișate în dreptul respectivului proiect. După aprobarea proiectului de către partener, acesta va fi afișat în paginile centrelor naționale eTwinning din țările fondatorilor. Centrul național de coordonare verifică corectitudinea datelor, relevanța proiectului și aprobă sau respinge parteneriatul respectiv. După ce un proiect este înregistrat, școlile pot tipări direct din eTwinning Live certificatul care atestă parteneriatul (eTwinning Label). Școlile primesc acces la Twinspace, un spațiu de lucru exclusiv pentru școlile partenere în acel proiect (utilizarea twinspace nu este obligatorie, dacă puteți desfășura proiectul folosind alte mijloace de comunicare). Un proiect înregistrat este vizibil pe harta

eTwinning (eTwinning Map) și poate fi ales pentru a fi prezentat în galeria de proiecte. Pe parcurs, când proiectul ajunge la maturitate, școlile pot candida pentru obținerea Certificatului de calitate sau pentru alte competiții.

CUM PUTEM FOLOSI SPAȚIUL VIRTUAL ETWINNING?

1. Ca o sală de clasă: un loc unde elevii pot partaja fișiere și pot discuta (chat și forum);
2. Ca un spațiu unde profesorii pot să planifice și să discute activitățile proiectului.
3. Ca un portofoliu: un spațiu de stocare pentru toată documentația proiectului (permite un număr nelimitat de fișiere, fiecare până la 20 MB).
4. Ca mod de diseminare: pentru a publica rezultatele și a le face vizibile colegilor, părinților și comunității locale.

BIBLIOGRAFIE

1.
 1. *Etwinning Comunitatea școlilor din Europa*. Preluat la data (marți, 4 ianuarie 2022) de pe <https://etwinning.ro/>.

Strategia privind digitalizarea educației din România . Preluat la data (marți, 4 ianuarie 2022) de pe <https://www.edu.ro/sites/default/files/SMART.Edu%20-%20document%20consultare.pdf>

INOVAȚIE ȘI CREAȚIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Ionela Ungureanu

Scoala Gimnaziala Puiesti Comuna Puiesti

INOVAȚIE ȘI CREAȚIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof.înv primar IONELA UNGUREANU

În societatea contemporană, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competențelor personale, antreprenoriale și sociale prin învățarea pe tot parcursul vieții dar și de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educații de calitate în învățământ.

Pentru elevi, școala viitorului trebuie să promoveze o educație de calitate și să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiții, fundamentale din punctul lor de vedere: școala viitorului trebuie să le placă și să fie eficientă.

Prioritatea învățământului o constituie informatizarea, softul educațional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă .

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-și îndeplinească mai bine funcția sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă.

Formarea capacității de a utiliza calculatorul ,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea școlară cât și în cea extrașcolară, în plan cognitiv cât și psihic,prin relaționarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Promovarea sănătății și a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somatic, fiziologic, mintal, emoțional, social și spiritual.

Este foarte important ca în formarea unui stil de viață sănătos pentru școlari să se pună accent pe :

- autocunoașterea și construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare și relaționare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei profesionale ;
- prevenirea accidentelor și a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- prevenirea atitudinii negative față de sine și viață.

În abordarea creativității în procesul educațional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să își asume riscuri și responsabilități în demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calității și rezultatele obținute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situației reale din școli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor și să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internațional al capacității de a învăța, toate acțiunile bazându-se pe cercetarea științifică. Învățământul modern are ca sistem de referință competențele generale și specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învață – elevul – pe parcursul și la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe

competențe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învățare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informații, până la cea de „manager al învățării”.

Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager și cel de evaluator.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput și desfășurat, încât să-i convingă pe elevi să prețuiască propria moștenire națională, să primească contribuțiile originale ale oricărei națiuni la civilizația modernă, pregătind atât elevii, cât și dascălii să înțeleagă valoarea diversității și a independenței de spirit.

Educația este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează și organizează influențele mediului, dezvoltă personalitatea.

Creativitatea, în termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei și concepte noi sau asocieri originale între concepte și idei deja existente.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoașterii și a inovației. Este necesară extinderea abilităților creatoare ale întregii populații, mai ales ale acelor care le permit oamenilor să se schimbe și să fie deschiși față de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaștere.

Obiectivul principal este promovarea unor abordări inovative și creative în diferite domenii de activitate.

Educația și formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activitățile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate și inovație și să stimuleze o strategie pe termen lung.

Ar trebui, de exemplu, să se pună accent pe o gamă largă de subiecte, precum matematica, știința și informația și alte tehnologii.

Noul mileniu aduce noi cerințe educaționale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanță majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerințe, o au cele trei forme ale educației și anume:

-educația formală însemnând învățare sistematică, structurată și gradată cronologic, realizată în instituții specializate de către un personal specializat;

-educația nonformală constând în activități educative desfășurate în afara sistemului formal de învățământ de către diferite instituții educative;

-educația informală care se referă la experiențe de învățare spontană, cotidiană, existențială, desfășurate în medii culturale care nu au educația ca scop principal.

Criteriul de calitate aplicat educației are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea și capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învățării continue.

Focalizată pe unitatea de învățare, evaluarea ar trebui să asigure evidențierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuși pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informație de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce știe sau ceea ce intuiește.

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-" Didactica modernă", Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguț,- "Management general și strategic în educație", Ed. Polirom, Iași, 2007;
3. I..Cerghit – "Sisteme de instruire alternative", Aramis,

Minte Sănătoasă În Corp Sănătos

Diana Pupazan

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.38 Timisoara

MINTE SĂNĂTOASĂ ÎN CORP SĂNĂTOS

Prof. învă. preșc. Filip Ramona

Prof. învă. preșc. Pupăzan Diana

Vârsta preșcolară este considerată vârsta optimă pentru acumularea de cunoștințe și pentru formarea unor priceperi și deprinderi. Este vârsta la care se pun bazele educației, iar copilul absoarbe, asemenea unui burete, toată informația care i se furnizează. De aceea desfășurăm periodic în grădinița noastră activități cu tema: "Cum ne păstrăm sănătatea?", "Învăț de mic să cresc sănătos" sau "Minte sănătoasă în corp sănătos".

Scopul acestor activități este ca cei mici să învețe încă de la vârstele timpurii care sunt factorii care contribuie decisiv și pe termen lung la menținerea sănătății lor fizice și psihice. Astfel urmărim creșterea procentului copiilor care adopta un regim de viață sănătos prin: alimentație sănătoasă, consumul de apă în detrimentul băuturilor carbogazoase, respectarea celor 3 mese zilnice, cu accentul pe micul dejun ca masă principală a zilei și activitatea fizică pentru menținerea sănătății și obținerea unui aspect fizic plăcut.

O minte ageră și antrenată solicită un consum crescut de energie, iar pentru a fi stimulat, creierul are nevoie nu doar de jocuri logice sau cuvinte încrucișate, ci și de o hrană sănătoasă, mișcare fizică regulată, consumul de apă în detrimentul băuturilor carbo-gazoase și respectarea celor trei mese principale ale zilei. Pentru a folosi cât mai mult din potențialul intelectual, creativ și emoțional, trebuie să îi administrăm creierului combinația potrivită de nutrienți și să facem din sport o obișnuință, indiferent de forma în care alegem să îl practicăm (mers pe bicicletă, dansuri, înot, tenis). Activitățile dinamic-motrice desfășurate în grădinița noastră îmbină într-un mod armonios dansul, muzica și jocul, trei dintre activitățile cele mai îndrăgite de preșcolari. Dansul și muzica sunt arte care exprimă sentimente, dând posibilitatea copilului să își exteriorizeze emoțiile și trăirile, oferind în același timp bucurie, plăcere și confort. Jocul reprezintă fără îndoială cel mai atractiv și agreabil mod de a asimila informațiile și este considerată activitatea cu cele mai eficiente valențe informative.

Activitatea de mișcare pe care o desfășurăm cu preșcolarii respectă nevoile și particularitățile de vârstă ale acestora și își propune să cultive încă de la vârstele timpurii interesul pentru mișcare. În acest sens folosim ca argument faptul că "Cei care fac mișcare vor crește mari și sănătoși, vor fi mai vioași și mai puternici". Urmărim astfel creșterea procentului copiilor care adoptă un stil de viață sănătos prin mișcare.

Din activitățile de mișcare exemplificăm:

- Secvența zilnică de mișcare (în cadrul activităților de dezvoltare personală)
- Jocuri de mișcare și sportive în grădiniță și în aer liber (individuale și pe echipe)
- Întreceri sportive între preșcolarii grupelor atât din grădinița noastră cât și din alte grădinițe
- Activitate interactivă cu mămicile de 8 Martie "Dansez pentru tine, mămică mea"
- Jocuri și dansuri- "E ziua ta copile drag" (1Iunie)
- Spectacole de dans la nivel local și județean

Nu trebuie să uităm nici de hidratare, esențială în echilibrarea organismului și menținerea energiei, vitală pentru funcțiile de bază ale organismului și pentru buna funcționare a celulelor. De asemenea, hidratarea are o importanță deosebită în funcționarea optimă a creierului. Astfel încurajăm prin activitățile pe care le desfășurăm cu preșcolarii consumul de apă având ca argument faptul că „Apa ne spală și în interior și la exterior” Copiii consumă zilnic în timpul programului de grădiniță o cantitate importantă de apă de la un dozator situat într-un loc accesibil.

Din activitățile legate de consumul de apă exemplificăm:

- Poveste creată cu început dat: -"Povestea unei picături de apă"
- "Să vorbim despre importanța apei"- activitate informativ educativă;

- Observare- "Apa"
- Confecție- "Paharul meu de apă (personalizat)"
- Memorizare: "Apa rece"
- "De unde vine apa?" – activitate în parteneriat cu cei de la "La Fântâna"
- Activitate practic-gospodarească- "Ceaiul de fructe"
- Lectură după imagini-"Apa si săpunul-prietenii curățeniei"

Fructele și legumele reprezintă elemente importante ale unei alimentații corecte în orice familie, iar experții în nutriție recomandă consumul a cel puțin 400 g de fructe și legume în fiecare zi (ceea ce noi numim porția zilnică de legume și fructe.) Un regim alimentar complet, echilibrat și diversificat asigură organismului toate substanțele nutritive necesare. Un astfel de regim include consumul regulat de fructe și legume și contribuie la menținerea stării de bine. În baza acestor considerente, am desfășurat în grădiniță activități interesante și interactive prin care am încurajat consumul de fructe și legume și am făcut copiii să conștientizeze importanța aportului de vitamine în păstrarea sănătății.

Din activitățile concrete pe care le-am realizat la grupă putem exemplifica:

- Joc didactic: "Alege să mănânci sănătos!";
- "Aranjamente din fructe"- prepararea de aranjamente de către copii;
- "Piticeii fac meniu cât se poate de hazliu"- fețe vesle și triste din legume;
- Activitate gospodarească "Salata vitaminelor" (salată de fructe respectiv de legume);
- "Strugurele must se face"-degustare de struguri și must;
- "Carnavalul fructelor și legumelor"-confeționare de măști din fructe și legume decupate;
- Joc senzorial- "Ghicește ce-ai gustat";
- "Alfabetul vitaminelor"- suc stors din fructe și legume;
- Activitate practică- "Coșul cu fructe/legume";
- "Bucătarii iscusiți"- preparate din fructe și legume
- Activitate extracurriculară: "Vizită în livada de mere"(Livada Periam)

Micul dejun este numit, pe bună dreptate, cea mai importantă masă a zilei.

Organismul are nevoie de nutrienți pentru a funcționa în mod corect și pentru a se menține în formă, iar privarea acestuia de hrana la începutul zilei înseamnă inducerea unor disfuncționalități la nivel organic. Sănătatea copiilor depinde de un mic dejun echilibrat și bogat nutritiv. Specialiștii în sănătate spun că nu doar consumul micului dejun este important, ci și momentul zilei în care el are loc. În general, este bine ca prima masă a zilei să fie consumată la circa 30 de minute după trezire, când organismul simte cel mai mult nevoia să pună capăt postului alimentar de peste noapte. Putem spune că preșcolarii noștri și-au însușit principalul obiectiv și anume faptul că un mic dejun consistent și bogat în proteine și vitamine ne asigură un plus de energie pentru desfășurarea zilnică a activităților noastre. Copiii servesc micul dejun atât la grădiniță cât și acasă în zilele libere. Părinții sunt cei care au grijă ca această masă să nu lipsească din programul copiilor în zilele libere iar grădinița asigură această masă în timpul săptămânii.

Din activitățile noastre legate de consumul micului dejun ca masă principală a zilei exemplificăm:

- "Ceaiul și mierea- surse de sănătate"
- "Micul dejun- energie zilnică"- activitate informativ educativă
- Joc de masă- "Ce aleg să mănânc la micul dejun"
- Activitate practic-gospodarească- "Preparăm micul dejun"
- Joc de rol -"De-a gospodinele"

Studiu De Specialitate

Maria Raluca Florescu

STUDIUL DE SPECIALITATE: JOCUL – ACTIVITATE DOMINANTĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Prof. Inv.Prescolar Florescu Maria Raluca

Grădinița cu Program Prolungit Nr 7 Slatina, Olt

Fiecare om descoperă încă din copilărie ce înseamnă a te juca. Jocul este ocupația preferată și cea mai intensă a copiilor. Adulții reneagă des și repede amintirile legate de această activitate. Ideea de „joc” ne arată, în sens pozitiv, că trebuie să îndrăznim, că trebuie să luptăm, că trebuie să ne lăsăm ademeniți de această activitate. „A te juca” este o confruntare plăcută cu tine însuși, cu ceilalți, cu diferite materiale și procese și cu mediul înconjurător. În societatea noastră modernă ideea de joc a decăzut. Limbajul curent preferă acele sensuri ale cuvântului care trimit la o conotație negativă: „Este doar un joc!”, „Înainte munca, după aceea urmează jocul!”, „Te joci cu mine?” ș.a.m.d. Principiul performanței, dobândirea prestigiului, comportamentul concurențial și răsplata materială sunt astăzi motivațiile principale pentru joc. Valențele legate de fantezie și creativitate sunt lăsate la urmă. Jocul, prieten nelipsit al copilului reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, fiind o formă de manifestare internațională, fără bariere geografice și religioase, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele.

Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. Jocul este în acest fel social prin natura lui. Însuși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor. Jocul este activitatea de bază în grădiniță și cuprinde toate ariile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil. Copilul se joacă de la intrarea în grădiniță până la micul dejun, în timpul activităților didactice de dimineață, apoi se joacă serios în cadrul activităților comune, apoi se distrează jucându-se în timpul activităților complementare și numai masa de prânz și somnul opresc temporar această activitate, ea urmând să își reia cursul după trezirea copiilor și până la plecarea lor acasă, unde bineînțeles, această activitate continuă.

Teorii de joc:

De-a lungul timpului au fost enunțate unele teorii privind originile și formele de manifestare a jocurilor. Astfel s-a urmărit stabilirea unor puncte comune de definire a termenului de „joc” și a conținutului lui (v. KRAUS 1999/2000, pag. . Exemple ar fi următoarele:

Teoria eliberării de energie – Noi, oamenii, avem la îndemână determinări de viață mult prea multă energie. Prin joc noi eliberăm acest surplus de energie și putere.

Teoria instinctului de joc – Oamenii posedă, asemenea animalelor, anumite capacități moștenite, care în mare parte sunt acoperite și deviate prin educație. În unele activități ale adulților, acest instinct se manifestă ca poftă de joc.

Teoria curățeniei (Catarsis) – Noi, oamenii, suntem conduși de instincte inițial agresive și neadaptabile de viață în comunitate. Jocul reprezintă o posibilitate de a se debarasa pe cale pașnică de aceste impulsuri.

Teoria exercițiului – Noi, oamenii, interpretăm jocul ca o creație înțeleaptă a naturii, pentru ca noi să avem astfel un spațiu și un timp corespunzător acomodării la diferite situații.

Teoria recreării – Noi, oamenii, alungăm stările de moleșală și plictiseală și alimentăm energie prin joc.

Teoria satisfacerii aparente – În joc noi putem schimba și reflecta realitatea după dorințele noastre. Cu acest prilej noi dezvoltăm puteri nebănuite.

Teoria expansiunii Eu-lui propriu – Prin joc, noi învățăm și prelucrăm activități necesare în decursul vieții noastre viitoare.

Teoria dezvoltării creativității – Bazele atitudinii de joc sunt fantezia și capacitatea de organizare și modelare.

Prin caracterul, conținutul și structura lor, jocurile sunt foarte numeroase și variate. Ținând seama de sarcinile educației preșcolare și de influența formativă a jocului asupra copilului, pedagogia preșcolară clasifică jocurile în: jocuri de creație, jocuri de construcție, jocuri didactice, jocuri logice, jocuri de mișcare, jocuri distractive.

Jocul didactic are un caracter mult mai pronunțat decât celelalte jocuri și se utilizează în grădiniță în scopul îmbogățirii și aprofundării experienței cognitive a copiilor, precum și în vederea dezvoltării proceselor psihice de reflectare directă și nemijlocită a realității. Jocurile didactice se practică atât în cadrul activităților comune, cât și în afara lor, ele fiind niște activități accesibile și atractive copiilor prin intermediul cărora se realizează majoritatea sarcinilor instructiv educative în grădiniță.

Conținutul jocului este dat de cunoștințele copiilor despre plante, animale, obiecte, anotimpuri, activitatea oamenilor, referiri la reprezentări matematice.

Sarcina didactică apare ca o problemă de gândire și dă sensul jocului și atracția copilului spre el. De aceea sarcina didactică nu trebuie să fie prea grea pentru a demoraliza copiii, dar nici prea ușoară pentru a-i plictisi.

Regulile jocului arată copiilor cum să se joace, cum să rezolve sarcina didactică și sunt condiționate de conținutul fiecărui joc.

Elementele de joc, o altă componentă a jocului didactic fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută și atractivă pentru copii. Ele constă în: momente de așteptare, surprize, ghicire, mișcare, întrecere, galerie, aplauze.

Jocul didactic are o mulțime de valențe formative. Prin intermediul lui se activează vocabularul și limbajul copiilor, se corectează deficiențele de exprimare, se formează deprinderea de exprimare corectă, coerentă, în propoziții logice. Cea mai mare pondere în cadrul lor o au metodele de învățare prin acțiune efectivă.

Raportul dintre principiile învățământului și metodologia didactică, dinamica acestor categorii pedagogice, atât în plan teoretic, cât și practic sunt condiționate de înțelegerea caracterului interactiv predării și învățării. Având în vedere aceste principii, jocurile didactice se planifică în ordine cronologică, în așa fel ca fiecare predare să fie urmată de un joc de fixare și apoi consolidare a cunoștințelor predate. Pentru dezvoltarea auzului fonematic se pot desfășura jocuri ca: Deschide urechea bine, Al cui glas este, etc. Prin jocuri ca: Găsește cuvântul potrivit se urmărește activizarea vocabularului, spontaneitatea gândirii prin realizarea unor exerciții verbale. Jocurile didactice pentru cunoașterea mediului au ca scop consolidarea și verificarea cunoștințelor copiilor în urma observărilor, a lecturilor după imagini, a plimbărilor și vizitelor (La piață, Când se întâmplă, Cu ce călătorim). Jocul didactic matematic constituie și el un mijloc atractiv de realizare a sarcinilor numărului și socotitului (Completează ce lipsește, Cine așează mai bine etc.)

BIBLIOGRAFIE:

Barbu, H., Popescu E., Șerban, F., Activități de joc recreativ și recreativ – distractiv, EDP, București, 1993.

Băjenaru, L., Contribuția exercițiului – joc la dezvoltarea limbajului, Revista învățământului preșcolar, 1996.

Chateau, J., Copilul și jocul, EDP, București, 1970.

Schulman, Kolombus, Didactica preșcolară, Editura V & Integral, București, 1998.

***, Revista învățământului preșcolar, nr. 3, București, 1998

Importanța Evaluării Inițiale

Simona Giorgiana Huțan

Scoala Gimnaziala Nr.1 Adunatii Copaceni

Evaluarea inițială este indispensabilă pentru a stabili dacă elevii au pregătirea necesară creării premiselor favorabile studiului noilor discipline de specialitate. Acest tip de evaluare oferă elevului și profesorului o reprezentare a potențialului de învățare, dar și a eventualelor lacune ce trebuie completate ori a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătățire (programe de recuperare).

Evaluarea inițială nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor și nici ierarhizarea lor, fapt pentru care se recomandă raportarea la bareme de evaluare / apreciere. Șansa atingerii scopului evaluării inițiale este cu atât mai mare cu cât noi, educatorii (profesori, părinți), reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, tratând cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, prilej de verificare a cunoștințelor și confruntare cu situații noi de învățare, care trezesc motivația cunoașterii și ambiția soluționării corecte a problemelor enunțate. Fiind anunțați de la început că notele la evaluarea inițială nu vor fi trecute în catalog, elevii au avut ocazia de a se concentra în mod expres asupra rezolvării cu succes a subiectelor fără a considera, efectiv, că este o evaluare propriu-zisă, ci un exercițiu util activității de învățare (rezolvarea corectă a subiectelor, încadrarea în timpul de lucru, ansamblul cerințelor privind redactarea unei lucrări scrise, etc.), concluziile evaluării fiind premisa pentru progresele ulterioare.

A învăța nu doar pentru notă ci, în primul rând, din dorința de A ȘTI, A CUNOAȘTE, este un real progres în dezvoltarea psihică și activitatea școlară a elevului. Un interval mai larg de timp pentru desfășurarea evaluării cu aplicarea testelor și corectarea lor ar fi binevenit atât pentru elevi cât și pentru profesori, cu posibilitatea evitării aglomerărilor și atenuării stresului. Alături de predare și învățare, evaluarea reprezintă o funcție esențială și o componentă a procesului de învățământ. Referitor la importanța evaluării inițiale, Ausubel preciza "ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință". Ea oferă profesorului și elevului posibilitatea de a avea o reprezentare cât mai exactă a situației existente și de a formula cerințele următoare. Pe baza informațiilor evaluării inițiale se planifică demersul pedagogic imediat următor și eventual a unor programe de recuperare. Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele: tratarea diferențiată a elevilor, selecția riguroasă a conținutului învățării, utilizarea a acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigură învățarea activă și formativă, îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe). Evaluarea predictivă poate fi considerată o strategie psihopedagogică distinctă, deoarece poate fi desfășurată nu numai la începutul anului școlar, ci și la mijlocul sau sfârșitul lui, atât înaintea unor teme, cât și în orice moment al ei. Pe de altă parte, această strategie nu se limitează la testarea cunoștințelor elevilor deoarece își propune, de cele mai multe ori, și evidențierea unor priceperi și aptitudini. Evaluarea inițială este utilă pentru refacerea sau remedierea unor stări de fapt, pentru aplicarea unui scurt program de recuperare sau de refacere a noțiunilor fundamentale ce vor fi implicate în susținerea învățării următoare, pentru a omogeniza, într-un fel, fondul de cunoștințe și abilități indispensabile unui nou proces.

Pentru a crește impactul pozitiv al evaluării inițiale, se evidențiază reușitele elevilor până în acel moment.

Aceste reacții au contribuit la creșterea încrederii în forțele proprii și au catalizat energii noi în direcția realizării planului individualizat de învățare. Atenția va fi concentrată întotdeauna pe aspecte care pot face obiectul schimbării, cu evitarea supraîncărcării elevilor cu excesiv de mult feedback transmis într-o singură sesiune. Se vor urmări căile de mers împreună înainte, prin împărtășirea ideilor și explorarea soluțiilor posibile și nu prin formularea excesivă de sugestii. Întotdeauna trebuie aleși cu mare atenție itemii care au alcătuit evaluarea inițială, ținând seama de prevederile curriculumului pentru învățământul primar și pentru ca aceasta să reflecte cât mai obiectiv nivelul de pregătire al elevilor, pe care să se plieze cât mai bine pregătirea următoare.

Evaluarea în general, deci și cea inițială, are rolul de a regla permanent și a forma în spiritul unor decizii realiste atât cu privire la curriculum cât și la resursele umane implicate. Importanța ei este cu atât mai mare, cu cât este cunoscut faptul că "este mai ușor să previi decât să vindecii". Astfel și în cadrul procesului de evaluare prevenirea și controlul sau monitorizarea permanentă a nivelului de reușită a elevilor pot contribui la intervenții și decizii pertinente și prompte din partea cadrului didactic.

O evaluare inițială, urmată de o evaluare continuă constituie un autentic instrument de lucru al dascălului, cu ajutorul căruia se perfecționează activitatea pusă în beneficiul școlarului.

Procesul evaluativ își îndeplinește pe deplin funcția majoră numai atunci când, atât dascălul cât și școlarii reușesc să colaboreze nu pentru că trebuie, ci pentru că își doresc acest lucru, fiecare îmbunătățindu-și comportamentul în funcție de reacțiile celuilalt.

Importanța Cunoașterii Mediului Înconjurător La Vârsta Preșcolară

Andreea Bordei

Scoala Gimnaziala Voievod Litovoi Tg-jiu

Mediul înconjurător în care copiii își desfășoară activitatea, prin variatele aspecte, constituie un prilej permanent de influențare asupra personalității acestora. Mai întâi de toate, mediul ambiant oferă copilului posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru el, care îi stârnește curiozitatea, dorința de a-l cunoaște, astfel din contactul cu obiectele și jucăriile sale, cu lucrurile personale și cele ale adulților, apar diferite întrebări din care rezultă că preșcolarul se interesează de denumirea, calitățile sau proveniența lor.

Adulții în familie, cât și educatoarele la grădiniță, trebuie să satisfacă aceste interese. Prin răspunsul dat se transmit atât cunoștințele solicitate de copil cât și cuvintele cu privire la atitudinea pe care trebuie să o aibă copilul față de fiecare lucru sau ființă. Cu alte cuvinte, concomitent cu transmiterea de cunoștințe, se formează copilului o atitudine corespunzătoare, un anumit mod de comportare. Astfel, se înlesnește cunoașterea treptată a mediului înconjurător, ca și integrarea din ce în ce mai corectă a copilului în acest mediu. Totodată, noile cunoștințe dobândite devin un îndreptar prețios al acțiunilor întreprinse ulterior. Curiozitatea pe care copiii o manifestă față de fenomenele naturii trebuie menținută și transformată într-o puternică dorință de a o cunoaște și înțelege din ce în ce mai bine.

Observarea sistematică a dezvoltării și schimbării în timp a plantelor, a creșterii și îngrijirii animalelor, educă atenția, spiritul de observație deprinderea de a sesiza schimbările din natură și dorința de a cunoaște cauzele acestora. Noile cunoștințe transmise copiilor cu prilejul observării diferitelor fenomene ale naturii sunt înțelese și memorate cu multă ușurință. Răspunzând la întrebările preșcolarilor, educatoarea trebuie să le explice fenomenele respective în raport cu capacitatea lor de înțelegere. Astfel, orizontul de cunoaștere al copiilor se îmbogățește treptat, ceea ce permite să înțeleagă că plantele și animalele au nevoie de anumite condiții de dezvoltare (hrană, căldură, lumină, adăpost), că trebuie îngrijite de om; sau că fiecare fenomen este rezultatul unei cauze, că fenomenele sunt legate între ele și depind unele de altele.

Înțelegerea treptată, pe baza cunoștințelor transmise de educatoare, a fenomenelor naturii, a interdependenței dintre ele, a cauzelor care le-au provocat contribuie din plin la însușirea de către copii a unor elemente științifice despre natură.

Observarea sistematică a naturii de către copii, sub îndrumarea educatoarei contribuie la îmbogățirea cunoștințelor lor, la înțelegerea adecvată a fenomenelor naturii, la dezvoltarea spiritului de observație, a gândirii și limbajului. Observând natura, copiii pot, de asemenea, sub îndrumarea adultului să sesizeze frumusețile ei și să o îndrăgească. În felul acesta li se educă simțul estetic, sentimentul de admirație, de dragoste și mândrie pentru bogățiile naturii patriei noastre.

De asemenea, mediul înconjurător oferă copiilor și alte posibilități de cunoaștere. Este vorba de cunoașterea muncii oamenilor, a diferitelor meserii, a rezultatelor activității umane în diferite domenii. Prin însușirea de noi cunoștințe despre aceste aspecte ale vieții sociale, copiii își lărgesc orizontul, își dezvoltă interesul pentru cunoașterea activității omului, li se educă dragostea și respectul față de om și de rezultatele muncii lui.

Cunoașterea mediului este necesară deoarece se dezvoltă copilului sentimente precum: dragostea față de natură, față de patrie, față de orașul și satul natal, dragostea și respectul față de semeni, față de părinți, față de frați, de colegi; sentimente de prietenie față de oameni de alte etnii și naționalități etc.

Totodată cunoașterea mediului înconjurător contribuie la dezvoltarea unor percepții și reprezentări legate de frumosul din artă, din natură, din societate, la formarea unor capacități de a aprecia și evalua frumosul, la cultivarea gustului estetic, la formarea unor deprinderi și îndemnări tehnice de artă, stimularea capacităților creatoare, a unor aptitudini estetice.

Bibliografie:

- http://www.timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2012-2013/Metodica%20activitatilor%20didactice/Nicoleta%20Ghinoiu/Ghinoiu_Nicoleta_Contributia_acti
- http://www.isjbraila.ro/actedu/Ed_eco-Ghid_prescolari.pdf

Workshop De Crăciun Cu Părinții

Victorița Micu

Scoala Gimnaziala Comuna Merei

Scopul activității a fost cultivarea sentimentului de dragoste și respect față de tradițiile și obiceiurile românești de Crăciun prin dezvoltarea creativității elevilor și colaborarea elev-părinte în cadrul unor activități comune.

Argument - Sărbătorile de iarnă sunt un prilej de bucurie pentru creștini, care serbează nașterea Mântuitorului, dar copiii se bucură în mod deosebit deoarece primesc multe cadouri în această perioadă (Moș Nicolae le aduce daruri în ghetuțe, iar Moș Crăciun le aduce daruri sub brad). Elevii clasei pregătitoare s-au bucurat foarte mult în această perioadă, au început cu împodobirea bradului, au continuat cu pregătirea ghetuțelor pentru Moș Nicolae și au pregătit, la final, un workshop cu părinții, în cadrul căruia au și cântat.

Descrierea activității-La început, le-am spus părinților să își lase grijile, preocupările și să ne deschidem inima cu toții în fața copiilor minunați, care ne fac viața mai frumoasă și ne fac să zâmbim în fiecare zi, să lucreze împreună cu ei și să îi asculte cântând colinde, deoarece repertoriul obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde și o seamă de datini străvechi.

Prima activitate a fost Interpretarea cântecului **Moș Crăciun, ce drag ne ești**, apoi am continuat cu pictatul unor conuri de brad împreună cu părinții. Când au terminat de pictat, elevii au cântat două colinde (**Am plecat să colindăm și Domn, domn să-nălțăm**) și apoi am reluat activitatea cu părinții, realizând un suport de lumânări, din hârtie colorată.

La sfârșit, am făcut urări de bine părinților, spunând **Sorcova** (fetele) și **Plugușorul** (băieții) și le-am transmis și eu gânduri frumoase (multă sănătate, multe bucurii și împliniri). În prima zi a noului an, se merge cu Plugușorul și cu Sorcova, obiceiuri ce invocă prosperitatea și belșugul pentru gospodăria celui care primește colindătorii. Străvechi obicei agrar derivat dintr-o practică primitivă, trecut printr-un rit de fertilitate, Plugușorul a ajuns o urare obișnuită de recolte bogate în anul care abia începe.

Pentru părinți a fost o ieșire din rutina de zi cu zi, o zi relaxantă cu copiii lor, iar pentru elevi un prilej de bucurie pentru că au avut parte de timp în plus cu părinții lor, iar pentru mine, ca învățător, o experiență nouă, inedită, de neuitat.

ANALIZA SWOT A MENTORATULUI DIDACTIC DIN ROMÂNIA

DANIELA MORARU

Liceul Teoretic Ion Creanga Tulcea

Mentoratul reprezintă o relație de sprijin a învățării, educării între un mentor, care este o persoană dispusă să împărtășească din experiența și cunoștințele sale și o altă persoană care are mai puțină experiență, aflată la începutul unei cariere profesionale și care are nevoie și este dispusă să primească ajutor pentru a se dezvolta profesional.

PUNCTE TARI

- valorificarea potențialul individual al fiecărui cadru didactic stagiar, bazându-se pe nevoile personale și de formare ale acestuia
- îmbunătățirea deprinderilor de predare și a performanțelor stagiarelor
- susținere morală, comunicare, colegialitate
- dezvoltare de profesionalism și atitudini pozitive
- profesionalizarea activității didactice
- facilitarea fazei de tranziție în primul an de învățământ
- transpunerea teoriei în practică
- prevenirea izolării profesorilor
- edificarea capacității de autorefecție
- relație bazată pe încredere și susținere între un profesionist și un adult în formare (stagiar)
- mentorul oferă suport, îndrumare, asistență, prin tehnici de lucru specifice.

PUNCTE SLABE

- formalism în desfășurarea activității de mentorat
- inconstanță în folosirea unor criterii/ instrumente obiective pentru selecția mentorilor
- relațiile tensionate din unele colective didactice
- dezvoltare a resurselor umane și susținere financiară a participării la aceste programe
- număr insuficient de mentori pentru formare inițială la toate disciplinele.

OPORTUNITĂȚI

- existența proiectului „Dezvoltarea Profesională a Cadrelor Didactice prin Activități de Mentorat” și aplicarea în contextul restructurării și îmbunătățirii dinamice a sistemului românesc de învățământ, urmărind optimizarea ofertei educaționale în raport cu nevoile de cunoaștere și de dezvoltare ale elevilor, cu provocările societății cunoașterii și cu cerințele de calitate și de eficiență cerute de procesul de integrare efectivă în Uniunea Europeană

- sprijinul primit din partea conducerilor unităților școlare în organizarea activităților de mentorat: stabilirea orarului, asigurarea spațiului necesar pentru derularea activității de mentorat.

- existența CDI (centrelor de documentare și informare), posibilitatea utilizării echipamentelor aflate în dotarea acestora.

- inițierea unor programe naționale pentru formarea mentorilor

- inițierea unor activități de colaborare între mentori și metodicieni

AMENINȚĂRI

- menținerea mentoratului pentru stagiatură în stagiul de voluntariat
- neconsiderarea parcurgerii programelor de mentorat/ formare curentă ca o condiție a obținerii definitivării în învățământ
- lipsa unor reglementări care să statueze colaborarea dintre metodicieni și mentorii pentru stagiatură.

BIBLIOGRAFIE

- Stan, C., Mentorat și coaching în educație, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2020

PAȘI SPRE O EDUCAȚIE PARENTALĂ DE CALITATE

ION PARCEL

Scoala Gimnaziala Nicolae Titulescu Caracal

Se aude deseori că o persoană este admonestată sever cu expresia "Nu are cei șapte ani de acasă". Și se pune întrebarea ce ar trebui să se întâmple în acei primi șapte ani petrecuți acasă. Pe care mulți încearcă să-i restrângă la mai puțini: doar ducem copilul la grădiniță de pe la trei ani, la școală de la aproape șase ani. Ce ar mai trebui să facă familia?

Ceea ce puțini înțeleg este faptul că părinții sunt modelele permanente ale copiilor. Mult mai târziu și foarte rar înainte copiii aleg o persoană din afara familiei ca model de urmat în viață. Dar învățăturile din familie se înlocuiesc greu. Sunt diminețile în care copilul este trezit într-un anumit fel, trimis la spălat și îmbrăcat. Părintele este un permanent model, dimineața și seara, în pijama sau în costum de baie, în salopetă sau în rochie de seară. El este un exemplu și când se spală dimineața pe dinți și când îl trimite să aranjeze lucrurile în dulapul cu rechizite. Dar e de preferat să îl ajute pe copil să înțeleagă regulile lumii în care trăiește și felul în care să le înțeleagă, să le învețe și să le respecte.

De asemenea, educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist" (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte

forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Începerea grădiniței și apoi a școlii, cu clasa pregătitoare, presupune o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței, școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între cadrul didactic și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței sau școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, ce activități se vor desfășura la grădiniță, la clasa pregătitoare, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

STEAM La Nivel Preșcolar – HOTEL PENTRU INSECTE

Crina Ionita

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.16 Targoviste

Educația STEAM a apărut ca urmare a fuziunii dintre STEM și artele. Prin STEAM se înțelege abordarea în învățare a științei, tehnologiei, ingineriei, artei și matematicii. STEAM a devenit o parte tot mai importantă a educației timpurii, iar la nivel preșcolar este destul de simplu de aplicat datorită faptului că în mare parte, activitățile de la acest nivel se desfășoară într-o manieră integrată.

O activitate STEAM care se poate realiza cu ușurință cu preșcolarii este „HOTEL PENTRU INSECTE”. Această activitate se poate desfășura în cadrul săptămânii dedicate micilor viețuitoare, în cadrul Săptămânii verzi sau, pur și simplu, ca parte integrată a activităților zilnice obișnuite.

SUBIECTUL: Viața insectelor

METODOLOGIE: Învățarea bazată pe probleme

GRUP ȚINTĂ: preșcolari (5 – 6 ani)

DURATA: perioadă de patru zile, 30 minute în fiecare zi

REZULTATE AȘTEPTATE - Să cunoască:

- Numele insectelor pe care le pot găsi în mediul înconjurător;
- Părțile componente ale corpului unei insecte;
- Formele geometrice.

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

PASUL 1: Explorarea problemei

Știm că în jurul nostru trăiesc o mulțime de creaturi mici pe care le numim insecte, dar ce sunt mai exact ele și unde trăiesc? Putem să construim un spațiu în care ele să trăiască toate împreună?

PASUL 2: Identificarea a ceea ce cunoaștem

Preșcolarii identifică ceea ce știu despre insecte, încercând să numească toate insectele pe care le cunosc.

PASUL 3: Căutarea informațiilor

În curtea grădiniței copiii pot observa insectele cu ajutorul lupelor. Se pot juca „De-a entomologii” și să completeze carnețele de entomologi cu informații despre insectele pe care le-au observat.

PASUL 4: Investigarea soluțiilor

Împreună cu preșcolarii am ales o zonă potrivită în curtea grădiniței unde am făcut marcaje pentru a începe construcția hotelului pentru insecte.

Am amplasat un container pe pământ, la bază căruia am realizat găuri prin care insectele să poată intra. De asemenea, l-am umplut cu pământ fertil și am așezat în interior bucăți de fructe și legume. Am creat „camere” pentru insecte, zone în care ele să se poată simți „ca acasă”: bucătăria, unde am așezat fructele și legumele; dormitorul, unde am așezat frunze moi pe care insectele se pot relaxa; camera de joacă unde am așezat cuburi colorate, crenguțe și pietre pe care insectele se pot cățăra, zona de spa unde am amplasat farfurii cu apă și flori parfumate.

PASUL 5: Prezentarea și argumentarea soluțiilor alese

Copiii au putut observa de-a lungul timpului evoluția hotelului pentru insecte și au notat fiecare insectă care a vizitat hotelul. De asemenea, au notat zonele pe care insectele le preferă:

- Insectele târătoare au preferat frunzele;
- Fluturii și albinele au fost atrase de flori;
- Gândacii au fost atrași de crenguțe;
- Furnicile au fost atrase de fructe și legume.

Preșcolarii au menționat și îmbunătățirile identificate pentru a optimiza vizitarea hotelului de cât mai multe insecte și accesul la fiecare cameră.

INTEGRAREA ARTELOR ÎN CADRUL ACTIVITĂȚII:

Preșcolarii au decorat hotelul pentru insecte așa cum și-au dorit ei, utilizând creioane colorate și hârtie colorată.

FEEDBACK ȘI EVALUARE:

Preșcolarii au primit feedback pozitiv din partea colegilor și cadrelor didactice.

Evaluarea a avut loc la sfârșitul celor cinci pași, după ce preșcolarii au fost implicați în cercetarea lor.

PUNCTE TARI:

- Posibilitatea preșcolarilor de a studia și manipula materialele puse la dispoziție;
- Colaborarea între preșcolari pentru realizarea produselor.

PUNCTE SLABE:

- Nu toți preșcolarii s-au implicat în prezentarea propriilor lucrări;
- Desfășurarea activității pe mai multe zile a dus la dezinteresul față de aceasta din partea unor preșcolari.

BIBLIOGRAFIE:

- Jacoby, J. (2022). *Enciclopedia STEM. 100 de cuvinte pentru copii*. București: Editura Niculescu.
- Mukherjee, S. (2018). *STEM & STEAM. NEXT-GEN PROGRAM*. Editura Createspace Independent Publishing Platform.
- Nash, J. (2021). *Transformă știința în artă! Ghid esențial STEAM!*. București: Editura Niculescu.
- <https://plei.ro/blog/educatia-steam/>
- <https://ngss.erasmus.site/ro/course/module-4-problem-based-learning/>

Activități Extrașcolare Ale Copiilor De Ciclu Primar ... Cu Iz Istoric

MARILENA-DANIELA TIHAN

Școala Gimnazială Constantin George Călinescu

De la vârste fragede, copiii dobândesc cunoștințe pe care trebuie să le folosească în viața de zi cu zi. Pentru dezvoltarea personalității lor, trebuie să împletim educația formală cu educația nonformală, pentru ca elevii noștri să se dezvolte armonios. Aceștia participă la diverse și numeroase activități extrașcolare, pe parcursul unui an școlar. Află, simt, trăiesc cu emoție fiecare moment important sărbătorit anual. Astfel, ajunge să învețe despre armata română în octombrie, sărbătoresc românește de Ziua Națională a României, dau mână cu mână pe 24 ianuarie și încheie anul școlar ca un adevărat european de Ziua Europei.

Istoria este cea dintâi carte a unei nații. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul și viitorul afirma Nicolae Bălcescu. Este citatul cu care îi întâmpinăm manualul de istorie de clasa a IV-a pe elevi și care le stârnește curiozitatea de cunoaștere a acestei *cărți dintâi*.

Elevii din ciclul primar fac cunoștință cu istoria în clasa a IV-a, când au ca disciplină de studiu în planul cadru de învățământ. Însă, elevii școlii noastre, cunosc și află despre istoria poporului nostru încă de la clasa 1, prin participarea cu interes la activitățile extrașcolare diverse realizate la nivelul școlii sub îndrumarea bibliotecarului și a cadrelor didactice.

Aceste serbări și festivități istorice cuprind secțiuni multiple: de la recitări de poezii dedicate patriei, la citate specifice evenimentului istoric marcat, intonaări de cântece patriotice, la piese de teatru puse în scenă de către elevi de clasa a IV-a.

Toate aceste festivități istorice ce implică amenajarea spațiului în atmosferă de sărbătoare, ajută la dezvoltarea artistică și la dezvoltarea culturii generale a elevilor. Chiar dacă elevii depun un efort în plus pentru buna organizare și desfășurare a acestor activități extrașcolare, acestea îi motivează în lungul drum al cunoașterii, le oferă bucurie, le dă încredere și siguranță, le dezvoltă aptitudinile, îi formază ca adulții ... de mâine. De asemenea, sunt trăiri intense și speciale prin care elevii transmit spectatorilor emoții în sufletele acestora.

Mandru Ca Sunt Român

Anca Morar

Scoala Gimnaziala Avram Iancu

Mândru că sunt român

Creativitatea în educația primară are multiple beneficii. În primul rând, stimulează imaginația copiilor, facilitând dezvoltarea gândirii lor abstracte și a abilităților de rezolvare a problemelor. În al doilea rând, cultivă o atitudine pozitivă față de învățare și încurajează explorarea, contribuind astfel la formarea unor adulți autodirecționați și curioși.

De asemenea, creativitatea dezvoltă abilitățile sociale, promovând colaborarea și comunicarea eficientă între elevi. Prin proiecte creative și activități interdisciplinare, copiii învață să lucreze împreună, să își împărtășească ideile și să găsească soluții comune.

Activitatea propusă pentru dezvoltarea creativității elevilor de clasă pregătitoare a fost „Mândru că sunt român”!- activitate desfășurată cu ocazia zilei de 1 Decembrie.

Descrierea activității:

- Costumație: ie
- Decor: baloane in culorile steagului
- Activități:
 - Fiecare elev a decorat câte un costum popular fete/ băieți
 - Au fost lipite costumele desenate în jurul unei machete care reprezenta harta României
 - Interiorul hărții a fost umplut cu flori decupate având cele trei culori specifice
 - Au fost realizate stegulețe cu care a fost decorat conturul României
 - Elevii și-au împletit din hârtie creponată câte un brâu
 - Au fost realizate ghirlande din mânuțe tricolore ale copiilor
 - Au fost ascultate cântece patriotice

Metode De Predare Și Învățare A Matematicii

Cristina Maria Floroiu

Scoala Gimnaziala Saulesti

Studiul problematicii învățării este unul complex și dificil. El reprezintă o preocupare continuă pentru domeniul psihopedagogic, cunoscut fiind faptul că regăsim acest fenomen important, în tot ceea ce înseamnă dezvoltare umană, în toate formele educației.

Tema învățării este una de interes, nu numai pentru domeniul educației, dar și pentru alte discipline: biologie, biochimie, psihologie, sociologie. Iată de ce, abordarea acestui fenomen, alături de cel al predării, este complexă, iar definițiile sunt numeroase.

Important de menționat este faptul că, la modul fundamental, conceptul de învățare poate fi analizat la nivel extins, social sau, dimpotrivă, restrictiv, îngustat, focalizându-ne doar pe lumea școlii. În sensul ei larg, înțelegem învățarea ca pe nevoia și inițiativa omului de a acumula cunoștințe, valori, priceperi, pentru a putea trăi într-o lume în care dinamica schimbărilor e uimitoare. Vorbim - în acest caz - despre învățare ca atitudine față de cunoaștere, față de viață, față de nou.

În sens restrâns, învățarea - învățarea școlară mai precis - poate fi analizată din două puncte de vedere: pe de o parte este vorba despre învățarea ca produs și pe de altă parte, învățarea ca proces.

Învățarea centrată pe elev reprezintă o abordare care presupune un stil de învățare activ și integrarea programelor de învățare în funcție de ritmul propriu de învățare al elevului. Elevul trebuie să fie implicat și responsabil pentru progresele pe care le face în ceea ce privește propria lui educație. Pentru a avea cu adevărat elevul în centrul activității instructiv-educative, profesorul îndeplinește roluri cu mult mai nuanțate decât în școala tradițională. În abordarea centrată pe elev, succesul la clasă depinde de competențele cadrului didactic de a crea oportunitățile optime de învățare pentru fiecare elev.

Astfel, în funcție de context, profesorul acționează mereu, dar adecvat și adaptat nevoilor grupului.

Procesul de digitalizare a învățământului a fost accelerat de situația impusă de pandemia de Coronavirus. Atât școlile, cât și universitățile, au fost nevoite să își desfășoare cursurile online. Acest lucru a reprezentat o provocare, în special pentru elevii din anii terminali, care se pregătesc examenul de Evaluare Națională sau Bacalaureat.

Metodica învățării și predării matematicii are la bază un set de metode specifice, preluate din matematică, didactică, respectiv pedagogie. Metoda didactică este aleasă de profesor, iar aplicarea ei se realizează cu ajutorul elevilor pe parcursul orelor de studiu, având la bază o strânsă cooperare între elev și profesor. Profesorul de matematică cunoaște foarte bine materia pe care o predă, înțelege rolul acesteia în sistemul de învățământ și conștientizează elevii de importanța studierii matematicii și rolul acesteia în dezvoltarea personalității individului.

În același timp, **educația online** oferă oamenilor șansa de a primi instruire suplimentară, fără a renunța la locurile de muncă, dar și șansa de a se ocupa de educația și pregătirea copiilor lor, acest lucru necesitând mai puțin timp.

Învățământul modern pune accent pe latura formativ-educativă a metodei, metodele de căutare și identificare a cunoștințelor se extind, are loc o autoeducație permanentă. De altfel, sunt recomandate și utilizate tot mai des metodele activ-participative, respectiv cele care solicită componentele relaționale ale activității didactice: profesor-elev, elev-elev. Eficiența metodelor alese este condiționată de alegerea corectă, calitatea și corelarea procedeelelor utilizate. Astfel, profesorul de matematică trebuie să plece de la ideea că toți elevii pot învăța, dar nu întotdeauna învățarea este un lucru ușor sau pe care elevul îl face cu plăcere. Însă, să nu uităm că matematica creează o disciplină a muncii, dezvoltă logica și flexibilitatea în gândire, îndrumându-i pe elevi să aibă așteptări realiste de la viață.

Metodele didactice pot fi clasificate după mai multe criterii. Din punct de vedere istoric, avem metode tradiționale, cum sunt expunerea, conversația și exercițiul, precum și metode moderne, ca problematizarea, algoritmizarea, instruirea programată și brainstorming-ul. Din punct de vedere al abordării problemelor, avem metode algoritmice și metode euristice, bazate pe descoperirea proprie și rezolvarea de probleme, iar ținând cont de organizarea muncii profesorului, avem metode individuale, frontale și pe grupuri.

Expunerea presupune prezentarea de către profesor a unor cunoștințe noi, pe cale orală, în scopul

transmiterii unui volum mare de informații într-o unitate de timp bine determinată. Formele cele mai des utilizate în cadrul predării matematicii în gimnaziu și liceu sunt explicația și prelegerea. **Explicația** folosește operații logice variate și mai complicate, cum ar fi inducția, deducția, comparația, analiza, analogia, pe când **prelegerea** constă în expunerea de către profesor a unui volum mare de cunoștințe, bine organizate și sistematizate, fiind recomandată claselor mari. **Conversația euristică** este o altă metodă, bazată pe dialog, de descoperire dirijată, unde profesorul deține un rol permanent, pe când elevul este pus să facă o serie de conexiuni pentru a-și utiliza la maxim cunoștințele. În cadrul lecțiilor de matematică, metoda este folosită în multe situații: descoperirea unor demonstrații, enunțuri, soluții, interpretarea unor rezultate, exemple. **Observația didactică** presupune urmărirea atentă a unor obiecte, figuri geometrice și fenomene de către elevi, având un caracter euristic și participativ, elevii fiind tot timpul receptivi.

Descoperirea didactică este o metodă euristică, cu rol formativ deoarece dezvoltă percepția, reprezentarea, memoria, gândirea, limbajul elevului. În funcție de relația profesor-elev, descoperirea poate fi independentă sau dirijată.

Problematizarea sau predarea prin rezolvare de probleme este una dintre cele mai utile metode datorită caracterului ei euristic, puternic formator și activizator. Ea creează dificultăți teoretice sau practice a căror soluționare trebuie să fie rezultatul propriei activități de cercetare. O altă metodă modernă este **algoritmizarea** și se bazează pe folosirea algoritmilor în actul de predare. Algoritmii reprezintă un set de operații standard, cu o succesiune fixă de operații, propusă de logica disciplinei. Învățarea de tip algoritmic se poate îmbina cu învățarea euristică, fiind apropiată de metoda exercițiului.

Brainstorming-ul sau metoda asaltului de idei reprezintă o metodă de stimulare a imaginației, a creativității, având rolul de a separa procesul de producere a ideilor de cel de evaluare a acestora. Metoda presupune acumularea a cât mai multe soluții propuse de elevi pentru rezolvarea unei probleme, analiza acestora și în final alegerea variantei optime de soluționare a acesteia.

În concluzie, procesul de predare-învățare a devenit, conform didacticii moderne, un act de comunicare combinat cu un efort de însușire din partea elevului. Astfel, profesorul contribuie la îmbunătățirea procesului de instruire și de formare a personalităților elevilor, dirijând, conducând și reglând continuu activitatea educativă în vederea realizării finalităților actului de învățământ.

Bibliografie

1. Dan, C. T., Chiosa, S. T., *Didactica matematicii*, Editura Universitaria, Craiova, 2008.
2. ***Colecția *Didactica Matematică*.

Importanța Artelor Plastice În Educația Elevilor

Rodica Mates

Scoala Gimnaziala Horea Horea

Artele reprezintă o componentă indispensabilă a unei pedagogii interactive, care valorizează dispozițiile și creativitatea elevilor. Tudor Vianu spunea: „Prin artă descoperim lumea, o vedem pentru prima dată sau sesizăm ceva în plus”. Ca factor esențial al educației estetice, educația artistică se realizează prin cunoașterea frumosului, prin mijlocirea diferitelor arte: literatură, muzică, desen, pictură, coregrafie. Comunicarea prin imagine artistică se bazează pe cunoștințele despre elemente de limbaj și de expresie, pe care elevul și le însușește prin intermediul ariei curriculare, arte. Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat de școlar. Rolul adultului este de încurajare, de stimulare în vederea dezvoltării potențialului creativ.

Includerea diferitelor forme de artă în viața elevului conduce la o deschidere către nou, la întărirea stimei de sine, la sporirea dorinței, precum și a capacității de a fi creativ. Artă a avut mereu rolul de a lăsa omul să fie creativ, să se descopere pe el, să își descopere aptitudinile, abilitățile și capacitățile, artă a reușit mereu să ne facă să comunicăm, să fim deschiși, fără prejudecăți, ne-a ajutat mereu să îl înțelegem mai bine pe cel de lângă noi. Să excludem artă din viața elevului, este ca și cum ai exclude educația din viața lui.

Artă dezvoltă gândirea, sensibilitatea senzorială, comportamentală, îl pregătește pe copil să trăiască în frumusețe și armonie. Gesturile, culorile, cuvintele, mișcările, sunetele, sunt mijloace de exprimare, exteriorizare a dorințelor și așteptărilor. Artă are rolul de a sensibiliza, de a socializa și comunica indiferent de limba vorbită, de a exprima bucuria, tristețea, iubirea sau dorința.

Principalul mijloc de realizare a educației estetice la vârsta școlarității îl constituie educația artistică propriu-zisă. Valorile estetice din natură și societate, de asemenea acționează asupra sensibilității, receptivității și deprinderilor frumoase de comportare ale elevilor. Cadrele didactice folosesc orice ocazie pentru a-i sensibiliza pe copii la frumosul mediului ambiant. Școlarii se vor obișnui nu numai să admire frumosul, ci și să-l introducă în viața și munca lor. Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, artistică și delicatețea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei.

Activitățile plastice desfășurate cu elevii oferă largi oportunități de cultivare a creativității. Artele plastice contribuie în mod deosebit la educația estetică a școlarii formând și dezvoltând spiritul de observație, atenția, reprezentările spațiale, imaginația creatoare, interesul și plăcerea de a desena, de a colora, de a modela.

În cadrul activităților de educație artistico-plastică, se urmărește:

- familiarizarea copiilor cu elemente de limbaj plastic;
- dezvoltarea percepției și a gustului estetic;
- formarea unor deprinderi și îndemnări legate de desen, pictură, modelaj;
- stimularea creativității expresive.

Pe plan psihologic, orele de educație plastică contribuie la dezvoltarea sensibilității analyzerului vizual, a percepției spațiale, a spiritului de observație și intuiție. Desenul dezvoltă gândirea creatoare, imaginația, limbajul plastic, sentimentele, afectivitatea și voința fiecărui copil. Prin desen este satisfăcută nevoia de comunicare liberă a copilului cu exteriorul. Trebuie doar să-l învățăm limbajul artei și tehnicile de lucru.

Prin varietatea formelor și a culorilor, desenul decorativ le dezvoltă copiilor gustul pentru frumos și simțul de ordine, le face cunoscută acestora artă populară. Deși desenul decorativ are anumite principii în desfășurarea lui, el lasă școlarii libertatea exprimării, a creării unor modele proprii, care reflectă personalitatea fiecăruia, spiritul creativ.

Pictura și desenul constituie moduri de exprimare a sentimentelor, a gândurilor, sunt mijloace de comunicare. Pentru a nuanța exprimarea, comunicarea, este nevoie de o mare varietate de tehnici de lucru.

În procesul de predare-învățare, culorile influențează pozitiv percepția, atenția și memoria, sporind gradul de înțelegere și asimilare. Utilizarea unui câmp cromatic variat sporește randamentul

activității intelectuale și influențează conduita umană prin declanșarea de trăiri afective pozitive. Studiindu-se influența culorilor asupra proceselor psihologice s-a constat că elevii care studiază materiale didactice cu vizualizarea cromatică obțin performanțe superioare celor care studiază materiale cu vizualizări acromatice.

Bibliografie:

1. Calgren, F., „*Educație pentru libertate*”, Editura Triade, Cluj Napoca, 1994;
2. Dascălu, A., „*Educația plastică în ciclul primar-ghid metodic*”, Ed. Polirom, Iași, 2002;
3. Rotaru, M., Dumbravă, M., „*Educație plastică în învățământul primar-sugestii metodice pentru învățători*”, Editura „Gheorghe Cârțu Alexandru”, Craiova, 1996.

O ALTĂ MODALITATE DE PARCURGERE A CURRICULUMULUI ȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR

Ramona Mariana Chirilă

SCOALA GIMNAZIALA "MARIUS SANDRU"

O ALTĂ MODALITATE DE PARCURGERE A CURRICULUMULUI ȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR

Prof. înv. primar Chirilă Ramona-Mariana

Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

Activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a aduna gunoaie, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, educatoarea să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

Implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important pentru copii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră că mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să negleze utilitatea utilizării educației outdoor.

Dintre toate formele educației, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii. În același timp oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă. Procesul învățării este orientat spre participant și se bazează pe experiența participanților.

Integrarea educației outdoor în curriculum reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale a copilului, mai ales pentru că contextul actual.

Exemple practice de integrare a educației outdoor în cadrul activităților elevii:

Educația outdoor și comunicarea în limba română

- punerea în scena a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sala de clasă
- crearea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc)
- amenajarea împreună cu copiii a unui loc sau mai multor locuri de citit în aer liber, unde copiii să asculte povești
- identificarea unor elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze
- organizarea de excursii ABC: Plimbări în natură, căutând obiecte care încep cu literele alfabetului (când zăresc o furnică, copiii o desenează și așază desenul cu furnica sub litera F).

Matematica și educația outdoor

- organizarea de activități în aer liber în care copiii să opereze cu cunoștințe matematice. Copiii adună o gramadă de pietre și apoi le vor compara și vor observa cine are piatra cea mai mare sau piatra cea mai mică, desenează cu creta semnele $<$ $=$ $>$ a pentru a exemplifica. Copiii pot forma cu ajutorul materialelor din natură diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactive, măsoară curtea grădiniței sau grădina cu flori cu bețe, pași, într-un mod practice

- plimbări, căutând diferite culori, forme sau obiecte. Copiii notează (desenează, fotografiază) obiectele găsite. Copiii adună frunze, le sortează pe grămezi diferite (după mărime, formă, etc). Au loc discuții despre modul cum diferite criterii de clasificare duc la diferite distribuiri de grămezi.

Științele naturii și educația outdoor

- desfășurarea activităților de observare se realizează mai atractiv și mai eficient în mediul natural. Copilul dobândește organizat cunoștințe cu privire plantele și animalele din natură, informații cu privire la mediul înconjurător, la poluare și consecințele acestora. Valențele educative ale activităților de cunoaștere a mediului pot fi puse în valoare prin: vizite la grădina zoologică, la grădina botanică, plantarea de copaci, flori, grâu, etc.
- participarea copiilor la acțiuni de protecția mediului, drumeții în pădure și construire de căsuțe pentru păsările, fotografierea vietăților din jur (păsări, insecte)

Natura oferă oportunități minunate pentru copii de a crea teorii despre lumea din jurul lor. În fiecare zi vor găsi ceva nou, care provoacă întrebări și îi încurajează să creeze teorii despre ceea ce observă. Cele mai fascinante momente sunt atunci când copiii emit singuri teorii și apoi după mai multe observări în mediul înconjurător își rafinează singuri teoriile și obțin mult mai multe cunoștințe decât dacă le-am oferi noi răspunsurile.

Educația civică și educația outdoor

- identificarea și vizitarea unor monumente istorice din localitate sau împrejurimi
- organizarea în curtea grădiniței a unor momente istorice importante – cum ar fi: 1 Decembrie, 24 Ianuarie, 15 Ianuarie

Artele vizuale și abilitățile practice oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișe cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

- realizarea împreună cu copiii a unui calendar de evenimente religioase care să cuprindă activități ce pot fi desfășurate în cadrul acestor evenimente – de exemplu de Crăciun mersul la colindat, punerea în scenă a momentului “Nașterea lui Iisus”.

Educație fizică și educația outdoor

Această arie disciplinară se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva se pot desfășura orele de educație fizică decât în aer liber? Se pot organiza o varietate de activități sportive- tenis, fotbal, volei, handbal, ping-pong, diferite exerciții fizice, baschet - toate aceste activități contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a preșcolarului într-un mod armonios, copiii cu probleme de obezitate vor fi încurajați să ducă un stil de viață sănătos, anumite probleme de sănătate pot fi prevenite printr-o viață activă ce poate fi modelată în timpul orelor de educație fizică.

Muzica și mișcarea

- organizarea de concursuri muzicale în aer liber și participarea împreună cu copiii la concerte, spectacole în acest fel se pot descoperi copiii cu talent muzical, ei pot fi îndrumați spre o carieră în acest domeniu.

Abordarea activităților în aer liber se bazează în primul rând pe un proces de planificare bine consolidat pornind de la lucrurile care prezintă interes pentru copii. Educația outdoor este diferită de celelalte metode de predare pentru că oferă învățătorului posibilitatea de a identifica diferite probleme de comportament ale copiilor. Observarea modului în care copiii acționează față de activitatea propusă poate fi relevantă pentru identificarea unor probleme de integrare. Fiecare copil trebuie să participe activ, să-și asume responsabilități și să răspundă rolurilor și sarcinilor primite, copiii pasivi, sunt încurajați să se implice, cerând sprijinul celorlalți copii.

Bibliografie

- Ciolan Lucian, „Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Editura Polirom, București, 2008;
- Jordet A.N., „What is outdoor learning”, Manual for Foundation Course, 2010

Școala Și Familia- Parteneri În Actul Educațional

Margareta Adela Lazar

Scoala Gimnaziala Avram Iancu Bistrita

Școala și familia- parteneri în actul educațional

“Natura și educația sunt asemănătoare,

Într-adevăr, educația îl transformă pe om

Și, transformându-l îi dă o a doua natură”

(Democrit)

Școala și familia sunt cei doi piloni importanți ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar se află copilul, obiect și subiect al educației. De aceea, între școală și familie trebuie să existe o strânsă colaborare, pentru ca fiecare din cei doi factori să cunoască obligațiile și să se sprijine reciproc.

Metodele de lucru a școlii cu familia (dialogul, schimbul de informații, ședințele și dezbaterile cu părinții, chestionarele, activitățile comune pentru managementul clasei, etc) trebuie să aibă la bază un ansamblu de măsuri care să contribuie la educația copilului, pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia. Părinții sunt cei care îi pregătesc pe copii pentru școală, le formează deprinderi de comportare civilizată, le stabilesc un regim de viață adaptat cerințelor școlii, îi îndrumă și îi ajută pentru a depăși obstacolele.

Învățătorul va reuși să asigure micilor învățăcei condiții pentru un start bun în viața școlară și în vederea viitoarei împliniri sociale dacă le va urmări îndeaproape evoluția și va apela în permanență la sprijinul familiei.

Împreună cu familia încurajăm elevii să aibă încredere în forțele proprii, îi ajutăm să își însușească corect și eficient tehnicile unei bune învățări, pentru a le folosi drept instrumente de muncă intelectuală în decursul anilor de școală. Implicarea părinților în problemele școlii are efecte pozitive atât asupra elevilor cât și a școlii, deoarece implicarea părinților în educația copiilor duce la o mai bună cunoaștere a acestora, ceea ce reprezintă un real suport în activitatea pe care școala urmează să o realizeze.

Experiența profesională îndelungată, precum și studiile de specialitate, m-au ajutat să întretin o colaborare fructuoasă cu părinții elevilor. Deoarece am avut sprijinul lor ori de câte ori i-am solicitat, consider că aplicând strategii adecvate în relația cu familia am reușit să-i am mereu aproape, să-i fac să înțeleagă faptul că responsabilitatea de a-i educa pe elevi revine atât școlii cât și părinților, pentru că scopul urmărit este comun: educarea ființei umane în devenire și formarea tipului de personalitate solicitat de imperatiivele lumii moderne.

În activitățile realizate am pornit de la o bună cunoaștere a părinților și a relațiilor existente în fiecare familie. Astfel, am desfășurat multe activități comune la care au participat elevii, părinții acestora sau alți parteneri educativi.

Consultațiile pe teme educative Am stabilit temele care îi interesează pe părinți, am realizat regimul de muncă și de odihnă al elevilor, am sugerat metode și procedee eficiente pentru formarea conștiinței și conduitei morale, a atitudinii disciplinate, am organizat dezbateri pentru elucidarea unor probleme ce îi preocupă. Dintre temele abordate, pot enumera: *Regimul zilnic al școlarului, Violența în familie, Rolul familiei în educația rutieră, Viitorul copilului tău, Familia, leagăn de iubire, etc.*

Leccióniile demonstrative Aceste tipuri de activități au ca scop constatarea de către părinți a nivelului de performanță atins de către copiii acestora, a modalităților de învățare. Cele mai interesante activități s-au dovedit a fi: *Micul cetățean european, tradiții și obiceiuri de Crșciun, Paștele, sărbătoarea învierii, Toamna darnică, etc.*

Implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare. Părinții sunt informați despre o activitate deosebită pe care o desfășurăm și în care pot fi implicați (serbări școlare, acte caritabile, concursuri, excursii, drumeții, ateliere de lucru, proiecte, parteneriate), menționând obiectivele și formele de desfășurare. Implicarea lor sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, învățător, părinți) , favorizează cunoașterea reciprocă, aprecierea eforturilor și rezultatelor, constituie o nouă experiență de învățare

pentru fiecare.

Avantajele implicării **părinților** în astfel de activități sunt multiple: printr-un comportament echilibrat, părinții reușesc să facă din copiii lor prieteni sinceri, au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, exemplul personal al părinților este de o importanță majoră pentru educația civică a elevilor, se stabilesc relații deschise între învățător, părinți și copii. Am constatat creșterea numărului de participanți la astfel de activități, creșterea inițiativei și implicarea părinților în derularea activităților școlare și extrașcolare.

Cadrul didactic trebuie să încurajeze familia în relația cu școala, să acorde părinților dreptul de a lua decizii, să colaboreze, să coopereze cu părinții, să empatizeze cu ei, să nu critice, să nu sancționeze, ci să sugereze cu delicatețe, să facă recomandări, să-i facă să înțeleagă că cea mai dificilă dar și cea mai ușoară meserie este cea de părinte, ușoară, deoarece se face cu iubire, dificilă, pentru marea responsabilitate pe care o au.

Participarea la diferite activități duce la conștientizarea **copilului** asupra rolului său în societate, asupra importanței colaborării și încurajării dintre oameni. În comunitate, copilul învață să fie nu numai membru util al acesteia, ci și să-și dezvolte spiritul critic față de ea. El învață de timpuriu să-i respecte pe cei din jur, să își asume responsabilități, învață ce este libertatea și care sunt limitele ei, învață să se comporte ca o persoană dinamică, cu spirit de inițiativă, se simte activ pe scena societății, sădindu-i-se în suflet dorința de a se implica, de a se face remarcat.

Deși școala, prin conținutul educațional și prin influența cadrului didactic, reușește să realizeze idealul educațional, părinții rămân în continuare cei care consolidează temelia în formarea generației viitoare iar legătura ce se creează între învățător, copii și părinte trebuie susținută în permanență cu tact, bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare, deoarece poate constitui cheia maximei eficiențe în educația copilului.

Bibliografie:

Emilia Bătrânu, Educația în familie, Editura politică, București, 1980

Ion Drăgan. Educația noastră cea de toate zilele, Ed. Eurobit, Timișoara, 1992

Maricica Morar, "Parteneriatul educativ- o reușită a procesului educațional", revista Învățământul primar, nr.1 și 2 din 2005

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII ȘCOLARULUI MIC DE EMITERE A MESAJULUI ORAL PRIN JOC DE ROL

Loredana Mariana Creanga

Scoala Gimnaziala Pirjol

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII ȘCOLARULUI MIC DE EMITERE A MESAJULUI ORAL PRIN JOC DE ROL

Prof.înv.primar Creangă Loredana Mariana Școala Gimnazială Pârjol, Bacău

Jocurile de rol – care proiectează practic diferite situații de învățare bazate pe elemente și relații asemănătoare cu viața socială reală – angajează capacitatea de acțiune a elevului, spiritul său de competiție și cooperare, posibilitățile sale de explorare euristică a realității. Obiectivele formative ale învățământului primar devin astfel realizabile prin intermediul jocului de roluri, jocului de reprezentare a structurilor, jocului de competiție etc.

De la cea mai fragedă vârstă, jocul face parte din preocupările zilnice preferate ale copiilor. Cu cât se joacă mai mult, cu atât i se dezvoltă mai mult funcțiile latente. Jocul este prima formă sub care începe să se manifeste și să se afirme într-o manieră structurată activismul intrinsec al ființei umane, pentru ca, mai apoi, tot prin joc să contemple, să proiecteze, să construiască.

Prin folosirea jocului se poate instala un climat favorabil conlucrării fructuoase între copii în vederea rezolvării sarcinilor jocului, creându-se o tonalitate afectivă pozitivă de înțelegere, cooperare și respect reciproc. Având menirea de a-i antrena pe toți elevii clasei în activitatea de învățare, jocul acționează pozitiv și asupra elevilor timizi sau a celor care întâmpină greutăți în însușirea cunoștințelor, stimulându-le interesul și curiozitatea, cultivându-le încrederea în capacitatea lor și siguranță în răspunsuri.

Utilizarea jocurilor de rol contribuie la dezvoltarea capacității de emiteră a mesajelor orale într-o manieră corectă din punct de vedere fonetic, lexical și gramatical. Participarea efectivă și totală la joc angajează atât elevii timizi cât și pe cei mai slabi, stimulează curentul de influențe reciproce, ceea ce duce la întărirea unor calități morale (răbdare și tenacitate, respect pentru alții, stăpânirea de sine, cinstea, autocontrolul etc.).

Scopul principal al școlii este acela de a forma elevi cu o cultură comunicățională care să faciliteze transferul de la comunicarea în spațiul școlar la comunicarea în societate. Demersul didactic trebuie să urmărească dezvoltarea competențelor de comunicare ale elevilor prin acte de limbaj (salutul, formularea unei rugăminți, a unei mulțumiri etc.), dar și a competențelor specifice de ascultare-receptare a unui mesaj, de exprimare și de participare la dialog.

În contextul educațional actual, comunicarea orală devine o latură la fel de importantă ca și comunicarea scrisă, având rolul de a pregăti elevii pentru situații reale de comunicare. În viziunea curriculară modernă, predarea limbii și literaturii române se realizează prin acte de vorbire conștientizate de elevi cu propriile lor forme de exprimare, aceștia fiind implicați în sarcini de conversație construite pe contexte naturale și autentice.

Procesul instructiv-educativ reprezintă o activitate complexă, constituită dintr-o împletire continuă de acțiuni de predare-învățare, în ansamblul cărora metodologia didactică ocupă o poziție importantă.

Plecând de la deviza «Nicio săptămână fără un joc de rol!», am căutat să ofer elevilor prilejul de a învăța conținuturile noi prin jocuri de rol diverse și atractive.

În acest sens am orientat demersul didactic către descoperirea și exersarea de către copii a unor modalități diverse de interacțiune și comunicare. Efectul jocurilor de rol propuse s-a reflectat atât asupra fiecărui elev în parte, cât și asupra întregului grup, determinând o maturizarea afectivă, cognitivă și comportamentală, care s-a reflectat în calitatea mesajelor orale transmise atât în timpul orelor de curs, dar și în timpul activităților extracurriculare sau în pauze.

Utilizarea jocurilor de rol contribuie la dezvoltarea capacității de emiter a mesajelor orale într-o manieră corectă din punct de vedere fonetic, lexical și gramatical. Participarea efectivă și totală la joc angajează atât elevii timizi cât și pe cei mai slabi, stimulează curentul de influențe reciproce, ceea ce duce la întărirea unor calități morale (răbdare și tenacitate, respect pentru alții, stăpânirea de sine, cinstea, autocontrolul etc.).

Acțiunile întreprinse în cadrul acestui demers au validat și au reliefat următoarele aspecte:

- jocul de rol determină un stil personal de exprimare a ideilor, cu efecte benefice pe planul dezvoltării personalității școlarilor;
- jocul de rol contribuie la dezvoltarea posibilităților de verbalizare care înlesnesc folosirea unui limbaj ce conține deseori elemente literare și estetice pe fondul unui stil viu și al pronunției tot mai corecte;
- prin joc de rol structura cuvintelor, a propozițiilor și frazelor este tot mai complexă și mai nuanțată;
- prin jocul de rol se dezvoltă limbajul interior care constituie cadrul de organizare al limbajului exterior, facilitând o exprimare fluentă și coerentă, chiar dacă în clasele I-II se întâlnesc expuneri incomplete, în clasele III-IV apar răspunsuri mai complexe organizate și sistematizate;
- în cadrul jocului de rol se realizează treptat procesul de socializare a copilului, mai ales prin imitație și asumare de roluri, care îi permit pătrunderea în universul de conviețuire umană. În felul acesta copilul învață să înțeleagă și să aprecieze conduita celorlalți, învață să cunoască, fie și parțial, valoarea socială a acțiunilor umane, să raporteze faptele sale și ale altora la regulile morale ce dirijează relațiile interumane;

Din cele enunțate mai sus reiese valoarea formativă sporită a jocului de rol ca modalitate de dezvoltare a capacității de emiter a mesajului oral utilizată în învățământul primar.

Concluzionând, putem afirma că prin jocul de rol are loc o largă expansiune a personalității, realizându-se o absorbție uriașă de experiență și trăire de viață, de interiorizare și de creație, conturarea de aspirații, dorințe care se manifestă discret în conduită și reprezintă latura proiectivă a personalității.

BIBLIOGRAFIE

1. Bădică, Tatiana, 1974, Jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii, E.D.P., București.
2. Cosmovici, A., 2005, Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași.
3. Constandache, Mirela, 2008, Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar: teorie și practică, Ed. Ex Ponto, Constanța.
4. Drăgan, I., Nicola, I., 1995, Cercetarea psihopedagogică, Ed. Tipomur, Târgu-Mureș.
5. Mitrofan, Iolanda, Ene, Augustina, 2005, Ne jucăm învățând ... învățăm jucându-ne!: dezvoltarea personală asistată de calculator în grup experiențial: către o nouă paradigmă educațională, Ed. S.P.E.R., București.
6. Mitu, Florica, 2006, Metodica predării-învățării integrate a limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Humanitas, București.

Jocul Didactic Matematic În Ciclul Primar

Margareta Bajan

Liceul George Tarnea Babeni

Activitățile matematice în general, jocurile didactice și problemele distractive constituie un stimulent serios pentru dezvoltarea psihică a copiilor, având un rol deosebit de important în dezvoltarea lor ulterioară și în integrarea lor socială.

Jocurile didactice sunt realizate pentru a deservi procesul instructiv-educativ, au un conținut bine diferențiat pe obiectele de studiu, au ca punct de plecare noțiunile dobândite de elevi la momentul respectiv, iar prin sarcina dată, aceștia sunt puși în situația să elaboreze diverse soluții de rezolvare, diferite de cele cunoscute, potrivit capacităților lor individuale, accentul căzând astfel nu pe rezultatul final cât pe modul de obținere al lui, pe posibilitățile de stimulare a capacităților intelectuale și afectiv motivaționale implicate în desfășurarea acestora.

Activitățile bazate pe joc și explorare orientate spre munca independentă și pe grupe, încurajează inițiativa și dezvoltă creativitatea elevilor. De asemenea, activitățile realizate în afara clasei și cele extrașcolare pot fi propice pentru dezvoltarea creativității.

Pentru a avea elevi creativi trebuie să ne străduim noi înșine să evităm rutina, să fim creativi, să producem noul în toate domeniile vieții noastre, fiind cunoscut rolul de formator pe care îl are cadrul didactic în mediul său social. În procesul de predare a noțiunilor matematice trebuie valorificate: experiența empirică a copiilor, matematizarea realității înconjurătoare, operații cu mulțimi concrete de obiecte, limbajul grafic.

Folosirea jocului constituie o tehnică atractivă de explorare a realității. La nivelul ciclului primar, în structura metodelor active își găsesc cu maximă eficiență locul - jocurile didactice - constituind o punte de legătură între joc ca tip de activitate dominantă în care este integrat copilul în perioada preșcolară, și activitatea specifică școlii – învățarea. Jocurile didactice sunt metode active care solicită integral personalitatea copilului. Sub raportul structural psihologic orice tip de joc constituie o îmbinare a componentelor intelectuale cu cele afectiv-motivaționale. Jocul didactic are un conținut și structură bine organizate, subordonate particularităților de vârstă și sarcinii didactice, se desfășoară după anumite reguli și la momentul ales de adult, sub directă lui supraveghere, rol important capătă latura instructivă, elementele de distracție nefiind mediatori ai stimulării capacităților creatoare.

Un rol important în dezvoltarea gândirii logice a elevilor îl are măiestria didactică a învățătorului. Realizarea prin metode de lucru cu elevii a unei permanente gimnastici a minții, introducerea în lecțiile de consolidare, recapitulare, sistematizare a unor elemente noi care să supună gândirea elevilor la un efort nou, rezolvarea exercițiilor și problemelor prin muncă independentă, să gândească matematic.

Prin organizarea jocurilor didactice am avut în vedere următoarele cerințe:

- pregătirea jocului didactic și organizarea judicioasă a acestuia;
- respectarea normelor de organizare și desfășurare a jocului;
- stimularea elevilor în vederea participării afective la joc;
- varietatea elementelor de joc (complicarea sarcinilor, introducerea altor variante).

Prin utilizarea jocului didactic am constatat că în cadrul colectivului se poate stabili un climat favorabil conlucrării între copii la nivelul rezolvării sarcinilor de lucru. Totodată se crează o tonalitate afectivă pozitivă de înțelegere, dar și o exigență în respectarea regulilor, se stimulează dorința copiilor de a-și aduce contribuția la rezolvarea sarcinilor jocului.

BIBLIOGRAFIE:

- D. Ana, M. Ana, D. Logel, E. Stroescu-Logel - Metodica predării matematicii la clasele I - IV , Ed. Carminis, (2005)
- Dumitru, I. Al. – Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Ed. de Vest, Timișoara (2000)
- Simioncă, Elena - Matematica prin joc pentru clasele I- IV, Ed. Polirom Iași (1998)

Proiect De Activitate Integrată

Cornelia Starparu

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.14 Localitatea Tecuci

Tema anuală de studiu : „ Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim”

Tema săptămânii: „Călătorie în lumea magică a poveștilor”

Tema zilei : „ Magia poveștilor”

Tipul de activitate: Consolidarea, sistematizarea și verificarea de cunoștințe, priceperi și deprinderi.

Forma de realizare: activitate integrată: ALA 1 + ADP + ADE (DLC+DOS) + ALA 2.

Forma de organizare: frontal, pe grupe și individual.

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

1. ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ:

ÎNTĂLNIREA DE DIMINEAȚĂ: „Poveștile ne învață lucruri bune despre viață”

RUTINE: „Personaje ordonate - exersarea deprinderii de ordine

TRANZIȚII: „Noi suntem piticii” – cântec; „Ursul păcălit de vulpe” – cântec; „Bat din palme” – joc muzical; „Cu bagheta fermecată/Te ating acum îndată/Te rotești, te pregătești/La povestea ta pornești”.

2. ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE) :

*** DLC – DOMENIUL LIMBĂ ȘI COMUNICARE:„, CUFĂRUL CU POVEȘTI”**

Mijloc de realizare: Joc didactic

Tipul activității: consolidare, sistematizare și verificare de cunoștințe.

Dimensiuni ale dezvoltării:

- 1 Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute;
- 2.Exprimarea orală a mesajului, a emoțiilor etc.(comunicare expresivă);
- 3.Ascultarea activă a mesajului pentru înțelegerea și receptarea lui(comunicare receptivă).

Comportamente vizate:

1.Demonstrează capacitatea de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă);

2.Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare;

3.Exersează și extinde progresiv vocabularul.

***Sarcina didactică:** identificarea personajelor din povești pe baza imaginilor, ghicitorilor, replicilor personajelor; -rezolvarea sarcinilor de pe cub;

-identificarea personajelor pozitive și negative.

***Regulile jocului:** copiii sunt împărțiți în două grupe „Prietenii Scufiței Roșii” și „ Prietenii Albei ca Zăpada”.

-Copiii vor răspunde atunci când sunt solicitați, răspunsurile corecte vor fi recompensate și aplaudate. În cazul în care un copil răspunde greșit sau nu reușește să rezolve o sarcină, poate fi ajutat de un coleg. Câștigă echipa care are mai multe stimulente.

Elemente de joc: surpriza, aplauzele, folosirea versurilor:„,Bagheta fermecată s-a rotit /Și pe tine te-a numit”;; „Trăistuță fermecată /Spune-mi de îndată /Ce se ascunde-n tine/

Că vreau să știu bine!”;întrecerea, mânuirea materialelor.

VARIANTE DE JOC:

VARIANTA I:*Completează ce lipsește;

VARIANTA II:*Recunoaște imaginea și denumește povestea din care face parte;

VARIANTA III:*Recunoaște povestea după fragmentul audiat și cui aparțin replicile;

VARIANTA IV: ***Complicarea jocului**

- Copiii sunt invitați să rostogolească cubul (cubul din recuzită) și să rezolve sarcinile;

VARIANTA V:***Asigurarea feed-backului** -Găsește intrusul.

Obiective operaționale:

O1: Să recunoască personajele, titlul poveștii pe baza unor imagini, ghicitori.

O2: Să asocieze replicile cu personajele din povești cărora le aparțin;

O3: Să completeze propozițiile lacunare.

O4: Să rezolve sarcinile de pe cub.

O5: Să utilizeze corect materialele puse la dispoziție pentru a răspunde prin acțiune directă cerințelor educatoarei.

O6: Să respecte regulile și sarcinile date.

Fiecare răspuns corect va fi aplaudat și recompensat cu o siluetă a unui personaj dintr-o poveste și bănuți de aur în cutere.

***DOS – Domeniul om și societate – Activitate practică: „Coronițe”**

Mijloc de realizare: confecție.

Tipul activității: consolidarea și sistematizarea priceperilor și deprinderilor.

Dimensiuni ale dezvoltării:

1. Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare;

2. Activare și manifestare a potențialului creativ.

Comportamente vizate:

1.Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei;

2.Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activități variate;

3.Demonstrează creativitate în activitățile artistico-plastice,muzicale și practice, în conversații și povestiri creative.

Obiective operaționale:

O1: Să denumească materialele utilizate.

O2: Să decupeze coronița după contur.

O3: Să lipească pe coroniță floricele, stelute, pietricele.

O4: Să respecte regulile și indicațiile primite.

O5: Să aplice în situații noi tehnicile de lucru învățate.

ACTIVITĂȚI PE CENTRE DE INTERES:

Bibliotecă: „Personaje și povești”– fișă de evaluare.

Artă: „Coronițe” -confecție.

Joc de masă: „Ne jucăm cu poveștile”– puzzle.

Biblioteca: „Personaje și povești”– fișă de evaluare

Obiective operaționale:- să recunoască personajele și poveștile din care fac parte;

- să identifice personajele pozitive;
- să identifice personajele negative;
- să rezolve corect sarcinile de pe fișă;
- să păstreze o poziție corectă a corpului în timp ce lucrează.

Artă: „Coronițe” – confecție

Obiective operaționale: - să decupeze după contur;

- să lipească floricele, stelute, pietricele, fluturași;
- să lucreze corect, respectând tehnicile învățate și acuratețea lucrării;
- să-și exprime opinia față de lucrarea proprie și față de lucrările celorlalți.

Joc de masă: „Ne jucăm cu poveștile” – puzzle

Obiective operaționale: -să reconstituie imagini cu scene din poveștile cunoscute;

- să recunoască și să denumească poveștile;
- să descrie cu cuvinte proprii imaginea redată;
- să manifeste interes și plăcere pentru activitatea desfășurată.

JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI DIDACTICE LIBER ALESE :

1. „Dansăm pentru Zâna Poveștilor” – euritmie

Obiective operaționale: *Să execute corect pașii de vals învățați.

*Să-și dezvolte atenția și capacitatea de organizare.

*Să se orienteze în spațiu.

*Să participe activ și afectiv la dans.

*Să coordoneze mișcările cu muzica.

2. „Trăistuța fermecată” – joc liniștitor

Obiective operaționale: *Să denumească obiectul extras din trăistuță.

*Să precizeze cui aparține.

*Să respecte regulile jocului stabilite de comun acord în cadrul grupului.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, problematizarea, cubul, turul galeriei, jocul, întrecerea.

Mijloace de învățământ: calendarul naturii, panou pentru prezență, surpriza de la Zâna Poveștilor, fișe, imagini din povești, siluete, creioane colorate, puzzle cu imagini din povești, trăistuță, baghetă, lipici, pensule, foarfece, fetru, floricele, stelute, pietricele, fluturași, stimulente, ecusoane, cufere.

Forma de organizare: frontal, individual, pe grupe

Bibliografie:

1. 2009, Curriculum pentru învățământul preșcolar, Didactica Publisbing House, București.
2. 2019, Curriculum pentru educație timpurie.
3. 2017, Revista învățământului preșcolar și primar, 1-2, Editura Arlequin.
4. Suport pentru aplicarea noului curriculum pentru învățământul preșcolar, nivel 3-5 ani, Editura Delta, Pitești.

Modalități Practice De Utilizare A Metodelor Activ-Participative

Carmen Mihaela Onea

Gradinita Cu Program Prelungit Nr.16 Targoviste

Strategiile, metodele și tehnicile utilizate în activitatea didactică pentru dezvoltarea gândirii critice promovează învățarea prin cooperare și colaborare. Învățând să colaboreze unii cu alții în rezolvarea problemelor, preșcolarii devin „colegi care învață împreună”, care ating niveluri ale competenței academice în cadrul grupului, precum și ca membrii ai echipelor.

Toate metodele interactive de grup stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independență în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvarea a sarcinilor de învățare.

Între noile orientări din domeniul practicilor educaționale se situează și cea privind dezvoltarea gândirii critice a copiilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ-participative, metode care să potențeze funcționalitatea minții, să stimuleze capacitatea ei de explorare și descoperire, analiză și sinteză, raționare și evaluare.

Metodele activ - participative au numeroase beneficii asupra dezvoltării copiilor dintre care enumerăm:

- Copiii se ajută unii pe alții să învețe, împărtășindu-și ideile;
- Copiii învață mult mai repede în grup decât individual;
- Învață cum să învețe, se exprimă liber, experimentează;
- Stimulează competitivitatea în rezolvarea sarcinilor complexe și rezolvarea de probleme;
- Stimulează efortul și productivitatea preșcolarului;

Atunci când folosim metode activ-participative, copiii trebuie să fie capabili:

- să asigure conducerea grupului,
- să coordoneze comunicarea,
- să stabilească un climat de încredere,
- să poată lua decizii,
- să medieze conflicte ,
- să fie motivați să acționeze conform cerințelor educatoarei.

TIPOLOGIA METODELOR:

- METODE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE: Tehnica Lotus, Cubul, Partenerul de Sprijin, Acvariul;
- METODE DE FIXARE, CONSOLIDARE ȘI EVALUARE: Diagrama Venn, Turul Galeriei, Ciorchinele;
- METODE DE CREATIVITATE: Brainstorming, Tehnica Viselor;
- METODE DE REZOLVARE DE PROBLEME : Metoda pălăriilor gânditoare, Explozia stelară;
- METODE DE CERCETARE ÎN GRUP: Reportajul

DIAGRAMA VENN

Se aplică cu eficiență maximă în activitățile de observare, povestiri, jocuri didactice, convorbiri.

Obiectiv: sistematizarea cunoștințelor- restructurarea ideilor unui conținut abordat.

Etape:

1. Comunicarea sarcinii de lucru;
2. Activitatea în pereche sau în grup;
3. Activitate în grup;
4. Activitate frontală.

Aplicație practică - Convorbire: „Lumea animalelor”

Obiectivul: însușirea unor cunoștințe despre animalele domestice și sălbatice.

Mijloace de învățământ: planșă pe care se află realizată diagrama Venn – doua cercuri care se intersectează, imagini siluete animale, jetoane (coteț, cușcă, vizuină, bârlog, pădurar etc).

Etape:

- Se comunica sarcina de lucru: între animalele sălbatice și domestice există asemănări și deosebiri. În cercul roșu se desenează sau se așează imagini ce reprezintă aspecte specifice animalelor domestice, iar în cercul verde aspecte specifice animalelor sălbatice. În spațiul galben care se intersectează cele două cercuri se scrie sau se așază asemănările dintre cele două categorii de animale.
- Înainte de confruntarea frontală, se completează diagrama individual apoi se lucrează în perechi adăugând sau corectând informațiile. Între copii are loc schimb de informații, argumente, aprecieri, analize comparative și se definitivează sarcina inițială;
- În cadrul activității frontale se pregătește planșa pe care este realizată diagrama Venn și materialul didactic (siluetele de animale, jetoane, etc). Se completează diagrama cu elemente, idei de la fiecare pereche. Se adresează întrebări: Care sunt aspectele caracteristice animalelor domestice? Dar ale animalelor sălbatice? Prin ce se aseamănă ele?

EXPLOZIA STELARĂ

Este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor care se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme și noi descoperiri.

Obiective – formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii, în grup, prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

Descrierea metodei: copiii așezați în semicerc propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau desenează ideea centrală pe cinci steluțe se scrie câte o întrebare de tipul CE, CINE, UNDE, DE CE, CÂND, iar cinci copii din grupă extrag câte o stea. Fiecare copil din cei cinci își alege 3-4 colegi, organizându-se în cinci grupuri. Grupurile cooperează în elaborarea întrebărilor. La expirarea timpului, copiii revin în cerc în jurul steluței mari și spun întrebările elaborate fie individual, fie de către un reprezentant al grupului. Copiii celorlalte grupuri răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebări. Se apreciază întrebările copiilor, efortul acestora de a elabora întrebări corecte, precum și modul de cooperare, interacțiune.

Aplicație practică - Lectură după imagini: A venit Toamna!

Obiectivul: dezvoltarea capacității de exprimare orală și exersarea unei exprimări verbale corecte din punct de vedere gramatical.

Mijloace de învățământ: steluțe, tablou ce sugerează anotimpul Toamna, simboluri de toamnă: frunze îngălbenite, fructe și legume de toamnă, umbrelă, copaci fără frunze.

Etape: Copiii sunt așezați în semicerc. Se constituie cele cinci grupuri: copiii extrag dintr-un coșuleț câte un simbol al anotimpului Toamna apoi se grupează în cinci grupuri. După constituirea grupurilor copiii primesc steluțele cu cele cinci întrebări (CE, CINE, UNDE, CÂND, DE CE); Fiecare grup contemplă tabloul și formulează cât mai multe întrebări în cinci minute; La un semnal se revine în semicerc și fiecare grup comunică rezultatele – întrebările pe care le-au formulat împreună. Pe rând, fiecare grup adresează întrebările celorlalte grupuri, aceștia răspund stimulându-se astfel activitatea grupurilor; prin aceasta se descoperă caracteristici ale tabloului dar și amănunte în funcție de spiritul de observație al grupului sau individului, de gândirea fiecărui membru (capacitatea de analiză, sinteză, generalizare); Se apreciază activitatea grupurilor, se evidențiază întrebările elaborate, iar cele mai interesante sunt înregistrate.

Exemple de întrebări:

- CINE: Cine strânge frunzele?; Cine pleacă în țările calde?; Cine așteaptă toamna?;
- CE: Ce vedeți în acest tablou?; Ce elemente sunt specifice anotimpului toamna?; Ce se întâmplă cu frunzele, iarba în anotimpul toamna?;
- CÂND: Când cad frunzele?; Când pleacă păsările călătoare în țările calde?;
- UNDE: Unde se duc păsările călătoare?; Unde sunt copiii?; Unde sunt puse fructele și legumele culese?;
- DE CE: De ce cad frunzele?; De ce se usucă iarba?; De ce pleacă păsările călătoare?

Prin metodele interactive de grup, copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, învăța lucruri de care vor avea nevoie în viața de școlar și de adult. Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice, prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv în

care copiii își asumă responsabilitatea, formulează și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual, în perechi.

Așadar, utilizarea metodelor activ-participative în demersul didactic și centrarea pe copil și pe nevoile acestuia a întregului proces educațional este absolut necesară și ar trebuie să reprezinte un principiu fundamental în contextul învățământului actual.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bratu, Gabriela, *Aplicații ale metodelor de gândire critică*, Editura Humanitas Educațional, București, 2004.
2. Breben, Silvia; Gongea, Elena; Ruiu, Georgeta; Fulga, Mihaela, *Metode interactive și de grup*, Editura Arvers, Craiova, 2002.

Învățarea De Tip Blended-Learning

ionela ceaureanu

Liceul de Arte I.st.paulian

"Menirea firească a școlii nu e să dea învățătura, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața" (Ioan Slavici).

Într-o societate aflată în permanentă schimbare, orice dezvoltare trece prin educație, astfel că sistemul de învățământ trebuie să se adapteze la noile schimbări și să vină în sprijinul noilor generații cu resurse și oferte care să răspundă acestor necesități ale formabililor, ceea ce face practic imposibilă revigorarea procesului de învățământ fără implementarea tehnologiilor informaționale. Educatorul modern își reorganizează demersul instructiv-educativ, folosind un sistem de metode și mijloace de învățare moderne printre care și instruirea asistată de calculator.

Învățarea de tip blended-learning este strâns legată de mediul în care aceasta se desfășoară, astfel că este o îmbinare a activităților de învățare față-în-față cu activitățile de învățare online sau pe calculator/laptop/tabletă. Această abordare oferă o nouă experiență de învățare, care se bazează pe combinarea avantajelor comunicațiilor moderne și IT, cu modul de învățare tradițional, bazat pe discuții și reflecții determinate de o anumită situație, unde elevii sunt direct implicați și unde pot oferi un feedback imediat, față-în-față.

Blended learning-ul este un termen care descrie o modalitate de învățare mixtă, ce combină metodele de învățare tradiționale cu studiul independent obținând astfel o nouă metodologie hibridă de învățare. Acesta reprezintă o schimbare majoră în strategiile didactice prin introducerea computerului în actul de predare-învățare-evaluare.

Educația în context blended-learning permite și încurajează ca implementarea activităților didactice să se poată realiza *sincron*, respectiv, *asincron*.

De asemenea, blended learning-ul este interacțiunea dintre profesor și elev prin intermediul tehnologiei elevii se pot bucura de o învățare personalizată folosind instrumente de învățare mixte. Profesorii pot interacționa cu elevii mai eficient prin monitorizarea creșterii în mediul de învățare clasic, elevii ascultă lecția și își fac temele ulterior. În schimb, în timpul învățării mixte, elevii au primit deja informațiile referitoare la lecție (clipuri video, texte sau alte materiale multimedia) înainte să vină la ore, fiind, prin urmare, mai pregătiți să își consolideze cunoștințele pe care le vor afla la ore.

Ponderea celor două modalități formative este diferită, cadrul didactic fiind cel care decide ce tip de interacțiune alege, fiind persoana care cunoaște cel mai bine cât de potrivită este una sau cealaltă în raport cu particularitățile domeniului, ale disciplinei pe care o predă, ale elevilor cu care lucrează.

Pandemia de Covid 19 a dus la o schimbare dramatică în educație prin abordarea predării la distanță, în mod excepțional și pe o scară neașteptat de largă, învățarea online, pentru că nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea în totalitate în mediul online.

Pe parcursul orelor am folosit diferite resurse în format digital care au fost de folos elevilor. Cu ajutorul lor am realizat fișe de lucru, jocuri educative și alte resurse educaționale.

Aceste metode educaționale alternative completează în mod firesc studiul la clasă susținut de profesori și îi încurajează pe elevi să aibă o atitudine pozitivă față de învățare.

Câteva din avantajele și dezavantajele blended-learning-ului:

Avantajele învățării online întâlnite în orele desfășurate:

- distribuirea rapidă a materialelor didactice
- elevii intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare
- existența conținuturilor multimedia
- conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință
- serviciul folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor
- folosirea conținuturilor interactive, existența feedback-ului , etc

Dezavantajele învățării online (limite și dificultăți):

- dificultăți în utilizarea tehnologiei
- lipsa comunicării reale/ fizice . Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie.
- folosirea mediului virtual în exces ne robotizează

Cu toate avantajele ei, educația digitală nu ar supraviețui fără cea tradițională, deoarece un calculator, telefon, tabletă niciodată nu ar putea înlocui sfatul sau îndrumarea unui profesor; nimic nu se poate compara cu mirosul unei cărți noi de pe raftul librăriei sau filele vechi și îngălbenite ale unei cărți vechi din care au învățat mai multe generații.

Învățarea cu ajutorul aplicațiilor mobile, pe de o parte, este creată pe baza cooperării reciproce, dar, pe de altă parte, este atât de individuală în crearea comunităților de învățare.

Modernizarea de înaltă calitate și actualizarea metodelor actuale de predare este atât de necesară pentru procesul educațional modern de predare a studenților. Și utilizarea software-ului mobil este una dintre modalitățile eficiente și accesibile de a crește motivația nu numai a profesorilor, ci și a elevilor. Și, în general, cu ajutorul noilor tehnologii, vor face procesul de obținere a unei educații mai atractive pentru generația tânără.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că relația dintre elev și profesor va juca în continuare un rol important în procesul educațional, deoarece s-a remarcat deja că elevii sunt în mare parte familiarizați doar cu computerele de jocuri și aplicațiile mobile și își folosesc tehnologia pentru divertisment. Dar, pe măsură ce aplicațiile mobile sunt introduse în sistemul de învățământ, vor exista și schimbări în percepție, deoarece acest lucru nu va fi ceva radical nou și elevii nu vor percepe sarcinile de pe ecranul gadget-ului ca pe o altă jucărie colorată.

Blended learning sau educația mixtă online și offline, este metoda care combină tehnologiile și oportunitățile de învățare online cu metodele clasice derulate față în față, în sălile de curs. Educația mixtă va deveni noul format adoptat în toate mediile. În mediul formal: școlar, universitar și învățământul profesional, dar și în mediul nonformal.

Conceptul de blended learning este un concept de educare modern, flexibil, care are ca scop dobândirea de către fiecare cursant a unor cunoștințe de nivel tehnic ridicat. Sistemul este bazat pe concepte și metode de studiu inovative care cuprind studiul în sala de clasă asistat de trainer, studiu individual și studiul online. Învățarea bazată pe metode tradiționale rămâne una dintre cele mai apreciate căi de învățare a noțiunilor teoretice. Dar interacțiunea dintre profesor și educabil s-a dovedit a fi cea mai eficientă și consolidarea conținuturilor învățării mai bună, prin învățarea asociată. Învățarea asociată este un program educațional formal sau nonformal, care combină mediile digitale cu metodele tradiționale folosite la clasă.

Educația mixtă va deveni noul format adoptat în toate mediile. În mediul formal: școlar, universitar și învățământul profesional, dar și în mediul nonformal.

În concluzie, cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

Așadar, noua abordare este inevitabilă. Rezistența la nou, fixarea exclusivă în metodele clasice, încăpățânarea de a nu accepta noile tehnologii și metode, incapacitatea de a învăța și de a ne adapta, ne îndepărtează pe toți, profesori, traineri, mentori, lectori, de țelul nostru primordial, *educația!*

Nu în ultimul rând, trebuie să recunoaștem că mediul online se pliază perfect pe caracteristicile generației digitale actuale. Există țări care au implementat deja învățământul online, a căror metodologie ar merita studiată. Doar căutând soluții vom putea să le oferim copiilor un sistem de învățământ cât mai bun, pliat pe nevoile lor.

Necesitatea inovării în domeniul pedagogiei și a căutării de noi variante pentru a spori eficiența actului instructiv-educativ în școală, prin implicarea directă a elevului și mobilizarea efortului său cognitiv, a fost subliniată de profesorul Ioan Cerghit (Cerghit, 1997) prin afirmația: „*Pedagogia modernă nu caută să impună niciun fel de rețetar rigid, dimpotrivă, consideră că fizitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferența, etc, aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învățământului pe noi trepte. [...] În fond, creația în materie de metodologie, înseamnă o neconținută căutare, reinnoire și îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituțiile școlare.*”

Bibliografie:

- PROF IV- Coaching în procesul de predare-învățare-evaluare în contextul blended-learning; Modulul 3- Strategii de intervenție educațională în context blended-learning
- Cerghit, I., (2008), „Sisteme de instruire alteranitive și complementare. Structuri, stiluri și strategii” Editur Polirom, București
- ***<http://www.elearning.ro/scoala-romaneasca-incotro>
- ***<http://www.elearning.ro/elearningromania>
- ***<https://edict.ro/studiu-comparativ-intre-metodele-traditionale-si-moderne-utilizate-in-procesul-de-predare-invatare>

1 Decembrie-Ziua Națională A României

CAMELIA COTÎRȚĂ

Școala Gimnazială „I.G.Duca

1 Decembrie-Ziua Națională a României

Prof. învă. primar COTÎRȚĂ CAMELIA

Școala Gimnazială „I.G.Duca” Petroșani

Creativitatea se caracterizează prin noutate, originalitate, valoare, armonie. Înseamnă îndrăzneală, tot ceea ce este nou, este incert și neconformist. Pentru a se putea avânta în necunoscut, copilul trebuie să dispună de acea libertate interioară, de acel sentiment de siguranță, provenite din lumea sa inconjurătoare.

Creativitatea, spre deosebire de inteligență, este la copil un fenomen universal. Nu există copil care să nu deseneze, să nu „fabuleze”. Copiii au o creativitate fantastică înnăscută, dar care trebuie șlefuită!

Pornind de la acest aspect, am desfășurat, timp de o săptămână, frumoase activități dedicate zilei de 1 Decembrie.

1 Decembrie este Ziua Națională a României, un moment important în istoria românilor, Unirea Transilvaniei cu România, în 1918, la Alba-Iulia. În această zi importantă, românii sărbătoresc sacrificiul depus de strămoși pentru a-și apăra țara, pentru a-și realiza visul, acela de a locui uniți într-o singură țară.

Ne-am propus să cunoaștem mai bine o parte din trecutul istoric al țării noastre.

Primul pas al activităților a fost materialul PowerPoint care a prezentat o țară așa nu o cunoaștem azi, o țară divizată în trei țărișoare: Moldova, Țara Românească și Transilvania, care visau să devină una singură. Primul care a îndeplinit acest vis a fost Mihai Viteazul care a reușit să le unească în anul 1600, dar această unire a fost destrămată curând. Pe 24 Ianuarie 1859, prin alegerea unui singur domnitor, a lui Alexandru Ioan Cuza, în cele două țări: Moldova și Țara Românească, a fost realizată Mica Unire. În 1918 reușește să li se alăture și Transilvania, fiind astfel realizat visul de veacuri al românilor.

Am prezentat apoi importanța acestui eveniment pentru care strămoșii noștri au făcut sacrificiul suprem. Am lecturat povestiri cu conținut istoric: „Poveste despre Unire”, am citit poezii dedicate acestei zile atât de importante pentru noi.

Am împodobit Copacul României cu flori strălucitoare, într-un frumos colaj, flori realizate în culorile drapelului: roșu, galben și albastru.

Am pictat și colorat lucrări plastice dedicate acestei zile.

Pentru că suntem niște românași veritabili, ne-am „înfrățit” cu românașii și româncuțele, realizați pe linguri de lemn, îmbrăcați în frumoase costume populare. Și noi am purtat cu mândrie ia, pe tot parcursul săptămânii, care este reflecția trăsăturilor definitorii ale stilului de viață tradițional, a românului tradițional cu dorința acestuia de a descoperi frumosul, de a-l crea, de a-l cultiva prin virtuțile sale primordiale: dragostea de glie, curajul, aspirația la libertate și avântul creației.

Glasurile cristaline ale copiilor au răsunat pe holul școlii, alături de cele ale colegilor lor din celelalte clase, cântând mândri „Țara mea-i un colț de rai”. După ce au cântat, au dansat alături de doamnele învățătoare jocurile populare învățate.

Am încheiat frumoasele activități dedicate României cu Borcănașul tricolor.

Am amenajat clasa cu toate lucrările realizate în această săptămână, reușind să avem o sală de clasă îmbrăcată în straie de sărbătoare, așa cum merită țara noastră, ROMÂNIA!

Studiu Privind Importanța Activităților Ecologice Pentru Conștientizarea Și Sensibilizarea Preșcolărilor

DĂNCĂU IONELA SIMONA

Grădinița cu Program Prelungit Nr.5

Pământul este casa noastră. A înțelege rolul pe care-l are omul în ocrotirea mediului și a naturii înseamnă să prelungim viața Pământului și deci, a vieții. Rolul nostru, al educatorilor este acela de a insufla copiilor dorința de a cunoaște, a conștientiza importanța ocrotirii mediului în care trăim.

Omul e singura ființă care își distruge mediul în care trăiește. Acest lucru e posibil datorită lipsei de educație, nepăsării. Trebuie să știm să trăim în armonie cu natura, iar dacă nu știm, trebuie să învățăm cum să o ajutăm, să o apărăm, să o protejăm.

Preșcolarii sunt o țintă importantă pentru educația de mediu deoarece ei sunt gestionarii și consumatorii de mâine ai resurselor naturale și pot influența atitudinile părinților și ale membrilor comunității față de problemele ecologice.

Copilul iubește natura. El va înțelege foarte repede ce este mediul înconjurător, cum îl putem ocroti, de ce trebuie să-l ocrotim, ce este poluarea, efectele ei asupra sănătății și care sunt măsurile de prevenire. Rolul activ al copiilor, de la cele mai fragede vârste și luarea unor decizii în domeniul protecției mediului este esențial din punct de vedere al succesului pe termen lung în educație.

Educația ecologică este la fel de importantă pentru copii ca și educația intelectuală, morală, estetică, etc. În cadrul educației ecologice, copiii învață de ce și cum trebuie protejată natura. Îngrijirea mediului implică din partea omului desfășurarea unor acțiuni practice care să contribuie la evoluția plantelor și animalelor, apărarea lor de acțiunile dăunătoare, care pun în pericol viața plantelor și animalelor și chiar viața omului.

Noi, ca educatori ai generației de mâine, avem obligația profesională, dar și morală, de a învăța copilul că Terra este leagănul plantelor și al animalelor, este "casa noastră", a oamenilor, „nava spațială” a întregii umanități.

Curiozitatea copilului de a cunoaște tot ce-l înconjoară, de a afla cât mai multe despre natură, dar și cauza fenomenelor ce se petrec sub ochii lor este manifestată prin întrebări ca: de ce?, cum?, când?, din ce cauza? etc. Curiozitatea copilului este suscitată nu numai de obiectele pe care le poate percepe, ci și de legăturile interne, de cauzalitatea care există între obiecte și fenomenele percepute: „de ce cad frunzele?”, „de ce tună?”, „de ce crește grâul?”

Copiilor le putem explica pe înțelesul lor că pentru a trăi într-un mediu sănătos, fiecare trebuie să ne îngrijim de curățenia spațiilor din jurul nostru, să contribuim la sănătatea noastră și a celor din jur.

Prin participarea la diverse activități, copiii înțeleg rolul pe care ei îl au în mediu, ce acțiuni sunt capabili să efectueze și care sunt urmările unor atitudini necorespunzătoare față de mediul înconjurător.

În cadrul unor activități, copiii au putut constata unele comportamente negative ale oamenilor față de natură (gunoaie aruncate la întâmplare, nu în locurile special amenajate, iarba călcată, crengi rupte din copaci, hârtii și ambalaje din plastic aruncate pe lângă blocurile de locuințe).

Toate acestea contribuie la poluare. În discuțiile purtate cu copiii putem analiza cauzele poluării atmosferei și efectele nocive pe care le are asupra oamenilor și naturii. Ei își pot da seama că între om și natură există o strânsă legătură și că omul, prin activitatea sa, omoară puțin câte puțin natura. Poluarea nu are granițe și este dăunătoare atât pentru oameni, cât și pentru natură.

Prin intermediul programelor educaționale precum „Școala altfel”, „Grădinița de vară”, dar și prin activitățile zilnice de cunoașterea mediului, educatorii pot oferi copiilor șansa de a petrece mai mult timp în natură, de a cerceta plantele și modul lor de viață, de a îngriji copacii, de a oferi hrana animalelor din pădure sau de a construi casuțe pentru păsări.

Deoarece copilul nu trebuie să învețe prin simple cuvinte, ci numai prin experiențe, în cadrul programului „Grădinița de vară”, împreună cu copiii grupelor mari, mici și mijlocii am desfășurat o activitate cu tema „Mama noastră-adevărată e natura minunată” care a cuprins două acțiuni: o acțiune de ecologizare (curățarea mediului înconjurător din zona grădiniței) și o activitate practică „Planeta verde e la noi” – plantare de flori și pomișori.

Sub îndemnul „Impreună putem să facem planeta mai curată! Impreună putem schimba lumea!”, alături de câțiva părinți responsabili și înarmați cu uneltele necesare am înfrumusețat spațiul exterior al grădiniței și am manifestat disponibilitate pentru participarea la acțiunile de îngrijire și protejare a mediului. Totodată, am identificat efectele distrugătoare ale acțiunilor voluntare sau involuntare ale oamenilor asupra mediului.

Prin activitățile de observare: copacul, livada cu pomi, roșia și ardeiul sau alte legume, florile de primăvară, copiii au posibilitatea de a percepe culoarea, forma, mirosul, gustul dar și condițiile în care cresc aceste plante precum și îngrijirea acestora.

Convorbirile libere: „Cum să îngrijim natura?”, „Cum sunt pedepsiți cei care o distrug?”, „De ce trebuie curățați pomii?”, „Ce s-ar întâmpla dacă nu ar avea apă, aer și lumină?”, „De ce unele plante și animale sunt pe cale de dispariție?”, sunt doar câteva curiozități cărora copiii le găsesc răspunsuri, arătând dorința acestora de a cunoaște obiectele și fenomenele ce se produc în natură.

Am aplicat la grupa mare și convorbiri mai complexe de tipul: „Ce măsuri să luăm ca să ocrotim plantele – exemplu floarea de colț – sau animalele pe cale de dispariție – capra neagră, balena albastră, Koala, Panda” sau „Ce mesaje le putem transmite oamenilor pentru a salva planeta de la poluare”. Am fost încântată de soluțiile cu care copiii au venit: de exemplu, pentru protecția caprei negre și a florii de colț să amenajăm o rezervație naturală, să distribuim mai multe tomberoane pentru a colecta plasticele și reziduurile menajere de pe plajă pentru a ocroti țestoasele negre, să atenționăm prin intermediul Internetului – fiind o sursă sigură de comunicare cu toți locuitorii planetei – să nu mai distrugă pădurile de bambus pentru a-și construi case, astfel ca urșii Panda să aibă mâncare.

O acțiune marcantă pentru copii a fost o plimbare prin orașul natal intitulată „Există poluare în orașul nostru?”. Purtând ecusoane „Prietenii naturii” și înarmați cu îndemnuri și mesaje ecologice: „Ocrotiți natura!”, „Nu călcați iarba!”, „Lubiți animalele”, „Nu tăiați copacii!”, „Salvați pădurea”, „Nu aprindeți focul în pădure”, copiii au observat și identificat forme ale poluării în orașul nostru: gazele emantate de mașini, resturi menajere, containere încărcate urât mirositoare, fumul emanat de uzine. Au observat totuși grija autorităților locale de a pune coșuri stradale determinând trecătorii să le folosească și au remarcat amenajările de spații ecologice dar și oamenii însărcinați să le întrețină. Devenind „detectivi ecologici” copiii au detectat cel mai frumos loc, cel mai curat, cel mai poluat loc, plante și insecte, animale.

În urma acestei acțiuni, copiii au schimbat impresii, au luat atitudine de dezaprobare pentru faptele celor ce poluează acest oraș. Ajunși în parcul cel mare al orașului, copiii au observat o ciocănitoare. Ei și-au exprimat empatia față de „doctorul pădurii” și eu le-am adresat o întrebare cheie, dezvoltându-le astfel gândirea cauzală: „Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai exista ciocănitoare?”. Copiii au dat răspunsuri variate: „Ar rămâne pădurea fără ciocănitori”, „S-ar usca copacii”, „Dacă copacii mor, nu mai există păduri”, „Copacii ar fi mâncați de viermișori și verușele nu ar mai avea unde să-și pună proviziile”, „Copacii s-ar usca, n-am mai avea pădure și n-am mai avea aer curat”.

După astfel de acțiuni, copiii și-au manifestat interesul de a-și exprima sentimentele cu ajutorul culorii. Astfel ei au desenat, au pictat aspecte din natură, flori și animale observate dar și-au exprimat prin desen și soluțiile pe care le-au gândit pentru a proteja natura. Am organizat în cadrul grădiniței și o competiție cu conținut ecologic, fiecare participând cu cântece, poezii, ghicitori adecvate temei.

Așadar, deoarece degradarea mediului este tot mai vizibilă, un gând trebuie să devină tot mai constant pentru toți locuitorii planetei și anume tot ce se poate în sprijinul ocrotirii naturii. Prin acțiuni comune cu părinții am încercat să-i sensibilizez asupra cauzelor infestării apei, a aerului și pământului, ceea ce este un semn de întrebare asupra existenței însăși pe Terra.

Educația ecologică are o importanță deosebită întrucât prin aceasta învățăm copiii cum să protejeze natura, înțelegerea faptului că omul poate folosi plantele fără a dauna naturii lăsând suficienți urmași care să ducă la perpetuarea speciei, culegând semințe, împrăștiindu-le în jurul nostru.

Întrucât natura este casa omului, el și-o poate amenaja după bunul său plac, dar fără să deranjeze prea mult, pentru că tot ceea ce a creat Dumnezeu are un rost pe Pământ.

Bibliografie:

S. Breben, E. Gongea, E. Matei, G. Ruiu, „Cunoașterea mediului înconjurător”, Editura Radical, 2001

Revista Educație Ecologică nr.2/1997

Revista Învățământului preșcolar 1/ 2007

EXEMPLU DE EVALUARE A ÎNVĂȚĂRII LA MATEMATICĂ

CAMELIA LEONTINA BALANESCU

Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

Competența specifică: **2.1. Recunoașterea numerelor naturale din concentrul 0-10 000 și a fracțiilor subunitare sau echiunitare, cu numitori mai mici sau egali cu 10**

Nivel minimal de realizare a competenței:

- Recunoașterea fracției corespunzătoare reprezentării grafice;
- Identificarea numărătorului/ numitorului unei fracții;
- Recunoașterea fracțiilor subunitare/ echiunitare;

Itemi de evaluare (exemple):

Se pun la dispoziția copiilor fișe de lucru cu reprezentări grafice ale fracțiilor și fracțiile corespunzătoare și se cere:

- Realizează corespondența între desen și fracția corespunzătoare;
- Încercuiește cu roșu numărătorii fracțiilor și cu albastru, numitorii acestora;
- Selectează fracțiile subunitare.

Nivel minimal de realizare a competenței:

- Scrierea fracțiilor, pornind de la mulțimi de obiecte;
- Determinarea unei fracții când numărătorul și numitorul îndeplinesc anumite condiții;

Itemi de evaluare (exemple)

Se pun la dispoziția copiilor jetoane cu mulțimi de obiecte și se cere:

- Scrie fracțiile subunitare, pornind de la mulțimea de obiecte de pe jeton;
- Determină fracțiile care au numitorul cu 3 mai mare ca numărătorul;
- Scrie fracții echiunitare care au atât la numărător, cât și la numitor numere pare.

Concluzie:

Această evaluare descrie achizițiile elevului în cursul învățării, având în același timp un caracter diagnostic și recuperativ.

Competența specifică: **2.1. Recunoașterea numerelor naturale din concentrul 0-10 000 și a fracțiilor subunitare sau echiunitare, cu numitori mai mici sau egali cu 10**

Nivel minimal de realizare a competenței:

- Recunoașterea fracției corespunzătoare reprezentării grafice;
- Identificarea numărătorului/ numitorului unei fracții;
- Recunoașterea fracțiilor subunitare/ echiunitare;

Itemi de evaluare (exemple):

Se pun la dispoziția copiilor fișe de lucru cu reprezentări grafice ale fracțiilor și fracțiile corespunzătoare și se cere:

- Realizează corespondența între desen și fracția corespunzătoare;
- Încercuiește cu roșu numărătorii fracțiilor și cu albastru, numitorii acestora;
- Selectează fracțiile subunitare.

Nivel minimal de realizare a competenței:

- Scrierea fracțiilor, pornind de la mulțimi de obiecte;
- Determinarea unei fracții când numărătorul și numitorul îndeplinesc anumite condiții;

Itemi de evaluare (exemple)

Se pun la dispoziția copiilor jetoane cu mulțimi de obiecte și se cere:

- Scrie fracțiile subunitare, pornind de la mulțimea de obiecte de pe jeton;
- Determină fracțiile care au numitorul cu 3 mai mare ca numărătorul;
- Scrie fracții echiunitare care au atât la numărător, cât și la numitor numere pare.

Concluzie:

Această evaluare descrie achizițiile elevului în cursul învățării, având în același timp un caracter diagnostic și recuperativ.

Impactul Unei Deficiențe De Vedere Asupra Dezvoltării Psihice, Fizice Și Sociale

TEODORA BRADEA

Liceul Teoretic Nr.1 Bratca

Impactul unei deficiențe de vedere asupra dezvoltării psihice, fizice și sociale

Popa (Bradea) Teodora

Liceul Teoretic nr. 1 Bratca

„Misiunea noastră nu este să îi creștem pe copiii noștri să fie duri pentru a face față acestei lumi crude și nemiloase. Misiunea noastră este să creștem copii care vor face ca lumea să fie mai puțin crudă și mai puțin nemiloasă”. L.R. Knost

Din punct de vedere medical, deficiența „se referă la pierderea, anomalia sau perturbarea unei structuri fiziologice, anatomice sau psihologice” Răcășan (p.40)

De-a lungul timpului, specialiștii din diferite domenii au subliniat existența unei „psihologii a orbilor” bazată pe comportamentul și structurile specifice acestei categorii . Din aceasta rezultă și atitudinea diferită a societății manifestată față de subiecții respectivi. Astfel, societățile primitive îi sacrificau pe orbii din naștere considerându-i întruchipări ale spiritelor rele. Cei care credeau în reîncarnarea sufletelor, brahmanii, considerau că orice persoană cu deficiență ispășește păcatele comise în timpul vieții trăite anterior de anumite suflete. Spartanii sacrificau aceste persoane din preocupare pentru instrucția militară , căreia aceștia nu-i puteau face față. Zeii din Olimp, conform mitologiei grecești, pedepseau cu orbirea pe muritorii de rând care se făceau vinovați de trădare în dragoste. Cu toate acestea, unii nevzători , atât în antichitate cât și mai târziu, erau apreciați pentru înțelepciunea lor și angajați ca sfetnici. Homer, autor al Iliadei și Odiseei, se spune că era nevzător iar cunoscutul filosof Democrit, la bătrânețe, își provoacă orbirea, convins fiind că astfel își ajută spiritul să pătrundă tot mai adânc în tainele cunoașterii.

Psihopedagogia specială arată că pierderea vederii sau diminuarea ei are o serie de consecințe fiziologice și psihologice în plan comportamental dar și al structurii personalității sale, această deficiență producând un dezechilibru ceea ce influențează negativ relațiile individului cu mediul înconjurător. Dacă la persoanele cu deficiență de vedere din naștere, tensiunile interioare sunt mai reduse, la cele care deficiența survine pe parcurs, frământările dramatice la nivel personal îl marchează pe individ toată viața.

Totuși, într-un mediu securizat, în care domină confortul psihic și înțelegerea față de deficiență, evoluția personalității individului capătă caracteristici de tip integrativ cu note de adaptare la viața socială și profesională. Astfel, ei de pot dezvolta psihic aproape normal și se pot afirma ca personalități în diferite domenii de activitate.

Există cauze comune pentru toate tipurile de deficiențe dar și unele speciale care determină deficiențele de vedere.

1. **Tulburările refracției oculare/ ametropiile-** împiedică formarea imaginii retiniene

- Miopia- percepe corect obiectele din apropiere dar difuz cele din depărtare
- Hipermetropia- percepe difuz obiectele din apropiere
- Astigmatismul-structură deficitară a corneei

1. **Tulburările retinei/ retinopatiile** – pot fi congenitale sau dobândite, diminuează acuitatea vizuală centrală, vederea cromatică și diurnă dar și acuitatea vizuală periferică, vederea crepusculară.

- Atrofia optică
- Degenerescenta retiniană ereditară
- Ablazia centrului retinei (albinismul și nictalopia)

Retinopatiile dobândite privesc dezlipirile de retină, afecțiunile vasculare ale ochiului, boli generale cu accidente retiniene sau tumorile maligne ale retinei

1. **Tulburările funcționalității nervului optic și a căilor optice intracraniene-** pot fi localizate în interiorul globului ocular, la nivelul papilei optice, înapoia ochiului. Pot fi cauzate de procese inflamatorii, modificări degenerative, afecțiuni retropulpare ale nervului optic, atrofierea nervului optic.

2. **Opacitățile mediilor refringente-** determinate de afecțiunile corneei însoțite de traumatisme grave,

- procese inflamatorii, distrofii ireversibile , uscarea corneei și de factori congenitali.
3. **Tulburările cecității corticale**- se referă la disfuncționalitatea centrilor vizuali superiori, prin instalarea unor așa-numite pete oarbe în câmpul vizual, fenomene de oscilare optică, cecitate psihică și altele.
 4. **Glaucomul**- tulburare gravă ce apare datorită creșterii tensiunii intraoculare și constituie o cauză a orbirii la vârsta adultă.
 5. **Traumatismele oculare** – contuzii, plăgi și arsuri
 6. **Strabismul**– dezechilibru în coordonarea lobilor oculari

Toate aceste cauze pot fi prevenite, atât prin înlăturarea unor condiții negative cu acțiune patologică, prin intervenții medicale sau de ordin psihologic, corectiv- recuperative, de formare a atitudinilor de igienizare și de viață decentă.

Toate criteriile, clasificările bazate pe acestea, sunt importante pentru terapia medico-pedagogică, iar perioada instalării are rol în elaborarea programelor recuperativ-educative, deoarece aceste momente privesc conservarea sau compensarea unor funcții cum ar fi cele senzorial – perceptive, a reprezentărilor, a imaginilor.

BIBLIOGRAFIE

Verza E.(1994) Psihopedagogie specială, București, Editura Didactică și Pedagogică R.A.(58-61)

Răcășan R.(2021) Suport de curs, Modulul 2 (40)

Spune NU Violenței!

Nicoleta Schipor

Scoala Gimnaziala Petru Musat Siret

SPUNE NU VIOLENȚEI!

Am lucrat împreună cu elevii clasei mele activități/ateliere de prevenire și combatere a violenței în rândul copiilor. Elevii au identificat formele de violență și ce urmări lasă în sufletele lor. Am vorbit și despre felul în care pot fi evitate acestea și cauzele care determină producerea lor. Am făcut cu elevii un exercițiu de imaginație: l-am întrebat pe copii ce gust are violența, ce miros are, ce culoare? Cred că vă imaginați răspunsurile lor.

Elevii au dat exemple de situații în care au asistat la diverse forme în care alți copii sau chiar ei au fost agresați verbal sau fizic și au povestit despre urmările negative sau stările emoționale produse de respectiva situație. În cadrul discuției copiii au relatat despre faptul că alți colegi mai impulsivi i-au jignit sau i-au tratat cu dispreț sau i-au umilit și felul în care s-au simțit după un astfel de episod. Am scos în evidență faptul că violența este arma celor slabi și că o persoană violentă este la rândul ei agresată și faptul că violența naște violență de asta ea trebuie evitată cu orice preț.

I-am întrebat pe copii dacă știu de ce Dumnezeu ne-a creat să avem o gură și două urechi și am scos în evidență faptul că este important să ascultăm de două ori și să vorbim o dată.

Le-am dat elevilor câte o hârtie și i-am pus să o mototolească după care le-am cerut să o îndrepte ca la început. Bineînțeles că nimeni nu a reușit să o facă dreaptă ca la început și atunci le-am spus că așa cum pe hârtie au rămas urme de la acțiunea de mototolire așa lăsam și noi urme în inimile celor pe care îi agresăm și chiar dacă dorim să reparăm răul făcut nu vom reuși în totalitate și dacă vom fi violenți vom fi precum o hârtie mototolită care oricât s-ar strădui să se îndrepte nu va reuși.

Le-am propus copiilor să construiască cutii imaginare:

- o cutie de lemn în care să își țină bucuriile,
- o cutie din pânză prin care să iasă nemulțumirile,
- o cutie din carton în care să își strecoare emoțiile
- o cutie din fier în care să își țină furiile,
- o cutie cu flori în care să arunce fricile,
- o cutie incoloră în care să stea durerile,
- și un mic cufăr în care să își țină tristețile.

Am mototolit o hârtie de culoare roșie și am decupat-o în formă de inimă. Am prins-o pe panou. Ea simbolizează inima rănită a celor supuși la acte de violență. Roată împrejurul inimii copiii au prins câte o inimă cu numele lor care simbolizează iubirea și promisiunea că ei nu vor lăsa niciodată prin faptele lor răni în inimile nimănui, inimile copiilor sun pure, curate fără urme de durere și așa vor să rămână inimile tuturor, că atunci când iubirea domină VIOLENȚA nu există. Iubirea elimină violența.

Copiii au construit inimi cu mânuțele lor delicate arătându-le tuturor. Aceste inimi promit că ei nu vor fi violenți că iubirea va birui mereu violența.

Au lucrat în echipe de câte 5 elevi afișe cu mesaje reprezentative de prevenire și combatere a fenomenului devolență în mediul școlar.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI MODALITĂȚI DE REALIZARE

Florența Munteanu

Grădinița Cu Program Normal Nr. 4 Tulcea

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI MODALITĂȚI DE REALIZARE

Prof.înv.preșcolar: Munteanu Florența

Liceul de Arte „George Georgescu” /Grădinița cu P.N. Nr.4 – Tulcea

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi vremea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)

Activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acesta ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme. Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”

Modelarea, formarea și educația omului cere timp și dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului. În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natura. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează pozitiv.

Exemple de activități extrașcolare:

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a întui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru, activități de ecologie, etc. Ele oferă copiilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzica, sport, poezie, pictura. Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă.

Spectacolele constituie o formă de activitate extracurriculară în școală, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei. Deși această formă de activitate îl pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum și în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului sau nu, asupra dezvoltării elevilor. Astfel de activități sunt de o reală importanță într-o lume dominată de mass-media și mă refer la televizor, calculator și internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noștri în niște persoane incapabile de a se controla comportamental, emoțional și mai presus de toate slab dezvoltată intelectual.

Se știe că, începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere.

Serbările și festivitățile marchează evenimentele importante din viața școlarului. Din punct de vedere educativ importanța acestor activități constă în dezvoltarea artistică a copilului precum și în atmosfera sărbătorească instalată cu acest prilej. Aceste mici serbări, organizate de către cadrele didactice, le oferă copiilor răsplata primită după muncă, și de asemenea au un rol de motivare.

În final, activitățile curriculare cât și cele extracurriculare nu trebuie doar să educe elevii în sprijinul societății actuale, ei trebuie să fie învățați și să se adapteze. Astfel, ei vor fi pregătiți pentru o lume care nu va mai fi „a noastră”, ci va fi „a lor”.

Bibliografie:

1. Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, „Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact”, Editura Polirom, 2002.
2. Țîru C. Maria, „Pedagogia activităților extracurriculare” – Suport de curs, Cluj-Napoca 2007
3. Ionescu M.; Chiș V. – Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
4. Lazăr V., Cărășel A., Psihopedagogia activităților extracurriculare, Ed. Arves, Craiova, 2007.

IMPORTANȚA PĂRINȚILOR ÎN SUCCESUL ȘCOLARULUI

Codila Monica

Scoala Gimnaziala Nr.2 Resita

IMPORTANȚA PĂRINȚILOR ÎN SUCCESUL ȘCOLARULUI

Școala Gimnazială "Marius Șandru" Reșița

În urma zecilor de ani de cercetare pentru noi este clar că percepția pe care cadrele didactice o au asupra relației cu părinții este foarte importantă și influențează într-o mare măsură parcursul academic al copilului", a declarat Keih Herman conducător al cercetării și profesor la College of Education din cadrul Universității din Missouri. Mai departe acesta explică faptul că o relație bună între educatori și părinți sau percepția pozitivă a acestora asupra modului în care cei din urmă se implică în viața academică atrage după sine o atenție suplimentară asupra elevului. De partea cealaltă, atunci când părinții sunt neimplicați, profesorii vor avea tendința să schimbe modul de interacțiune într-un mod negativ.

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor este percepută ca fiind vitală de majoritatea experților și cercetătorilor în domeniul educațional. Noul studiu arată că este nevoie ca părinții să fie cât mai aproape de copiii lor încă de când aceștia intră în viața de școlar. Mai mult, ei subliniază că este necesară urmarea unor programe de training prin care profesorii să învețe cum să îmbunătățească calitatea și cantitatea interacțiunii cu părinții.

Este bine ca elevii să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede acestia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii neconditionate din partea părinților. Un copil care este "învățat" să se ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleași sentimente.

Părinții care se implică activ în educația copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului.

Psihologul Diana Tudose afirmă că "dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui tânăr a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Parerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă ci doar sfaturi care trebuie mai întâi analizate și apoi aplicate."

Cel mai important rol în amplificarea participării părinților și a comunității și în stabilirea unor legături de lucru îl are directorul școlii. Școala poate organiza cu acordul acestuia ateliere, seri tematice, serbări, concerte la care părinții pot participa. Ședințele, lectoratele cu părinții pot fi momente prielnice de a anunța planificarea unor astfel de activități.

Părerile părinților despre modul în care își desfășoară activitatea este foarte importantă într-o astfel de școală, putând fi aflată prin discuții libere, chestionare ce se pot aplica părinților, consultarea listei cu sugestii deschisă oricând acestora. Școala acționează permanent pentru a încuraja implicarea tuturor părinților în activitatea de învățare ce se continuă și acasă.

Această legătură familie- școală este posibilă și poate da roade prin furnizarea către părinți în mod repetat a informațiilor accesibile cu privire la viața și activitatea din cadrul școlii, a obiectivelor ce se urmăresc în procesul instructiv-educativ.

Implicarea activă a părinților are ca scop conștientizarea părinților asupra rolului de neînlocuibil ce îl au în educarea copiilor. Astfel, părinții care au participat și sprijinit școala la diverse activități, continuă să țină o strânsă legătură cu cadrele didactice și conducerea școlii observând progresele făcute de către copii.

Unitatea școlară este cea care va face primul pas spre o bună colaborare cu familiile elevilor, oferind părinților o gamă largă de activități la care pot participa, interveni.

Cunoscând faptul că au acest drept de a participa la activități organizate de școală, ei vor deveni interesați și bucuroși să-și aducă aportul la educația micuților, care vor fi beneficiari direcți.

Încă de la primele întâlniri cu părinții, aceștia se informează despre programul elevilor, despre modul în care ei pot fi de ajutor ca voluntari în organizarea unor evenimente, întâlniri, activități. Cadru didactic are obligația de a răspunde afirmativ acestor solicitări ale părinților bine intenționați și de a-i mobiliza treptat pe toți.

Joc Educativ

Adela Roxana Dăescu

Grădinița Cu Program Prolungit C-tin Brancusi Tg-jiu

Joc educativ – Cine cu cine este prieten?

Prof. Înv. Preșc. Dăescu Adela-Roxana
Grădinița P.P. „Constantin Brâncuși”, TG-JIU

Se așează copiii- membrii grupului în cerc și de la unul din copii începe jocul.

De exemplu: Eu sunt Andrei, prietenul meu este Darius...următorul repetă tot ce s-a spus anterior și completează cu numele prietenului său. Dar, după cum se vede în sociogramă unul dintre copii, deși acordă atenție, nu este menționat de nici un membru al grupului.

Pentru reprezentarea relațiilor de grup se ia un ghem de ață care are o culoare cu o semnificație dinainte stabilită (în cazul de față verde) și se trece din mână în mână după cum sunt precizate relațiile de prietenie.

Se observă excluderea momentană din grup a lui X care devine pentru câteva minute "studiu de caz", deși X a manifestat simpatie față de Ș...

Atunci, ca educatoare discut cu grupul deschis:

- De ce X nu este prietenul vostru?
- Ce ar trebui să facă X pentru a vă juca împreună sau pentru a vă deveni prieten?
- Cum trebuie să se comporte X în clasă?

În final se obțin răspunsurile dorite, iar în cazul în care X a fost doar omis se reface sociograma.

Dezvoltarea Creativității La Vârsta Școlară Mică

Elena Cristina Amarghioalei

Scoala Gimnaziala Nr. 2 Municipiul Piatra-neamt

Dezvoltarea creativității la vârsta școlară mică

Creativitatea reprezintă o componentă extrem de importantă, ca parte a procesului de dezvoltare umană.

În procesul educațional actual, creativitatea are un rol esențial deoarece își va pune amprenta pe întreg parcursul elevului în școală, dar și în viața de adult, cu influențe în medii variate (școală, familie, societate).

În fiecare dintre noi putem regăsi, într-o mică sau mai mare măsură, capacitatea de a fi creativ, de a reuși să realizăm lucruri mărețe, să facem cunoscute inovații, important este să fim stimulați încă din faza preșcolară, apoi cea școlară. Educatorii au sarcina de a adapta tehnicile/strategiile conform vârstei și potențialului grupei/clasei, existând și o progresivitate în implementarea acestora. Intervenția regulată, îmbunătățirea și diversificarea informațiilor, a căilor de comunicare, a situațiilor lansate spre analiză, abordarea integrată a acestora, vor conduce către obținerea unor rezultate remarcabile în ceea ce privește rezultatele așteptate. Stimularea curiozității copiilor, fructificarea dorinței de cunoaștere, sunt câteva dintre abordările necesare în obținerea de minți strălucite și pregătite pentru a inova orice domeniu. Școala trebuie să țină mereu pasul, prin oamenii implicați în actul educațional, cu noutățile din diverse medii și să le aducă drept exemple concrete de lucru către elevi. În urma experienței anterioare, ei vor aduce rezolvări sau eventuale strategii de rezolvare/ îmbunătățire a acestora.

Un om creativ va fi mereu interesat să descopere, să realizeze judecăți și raționamente, să aibă încredere în sine, să intuiască și să găsească cele mai bune răspunsuri, să fie flexibil, adaptabil, iar odată cu acesta, societatea în sine, va evolua.

Orice provocare poate fi abordată în moduri neconvenționale, astfel generează soluții noi, poate chiar mai bune decât precedentele. Privită în ansamblu, aceasta oferă oportunități nenumărate atât pentru persoana în cauză, cât și pentru ceilalți indivizi. Marile descoperiri au avut la bază nu doar informații anterioare, muncă susținută și perseverență, ci și creativitate, înăscută din imaginație.

Fiecare cadru didactic are responsabilitatea de veghea asupra dezvoltării globale a copilului, de promovare a dezvoltării durabile, de inoculare a bunăstării prin învățare și de fructificare a creativității ca parte necesară a dezvoltării umane.

Conștiințiozitate Și Performanță

Tudorancea Ana Maria

Gradinita Cu Program Prelungit Floare de Colt Orasul Sinaia

Conștiințiozitatea este una dintre cele mai importante trăsături de personalitate, iar multe studii realizate au demonstrat că între această trăsătură și succes există o stânsă legătură. Psihologi renumiți afirmă chiar că această trăsătură este mai importantă decât nivelul IQ-ului atunci când este vorba de rezultatele școlare. Conștiințiozitatea este o resursă personală care are un rol important în implicarea și rezolvarea diverselor activități, elevii conștiințioși fiind mai predispuși să își canalizeze energia asupra sarcinilor primite, fiind astfel mai concentrați în munca pe care o depun și știu să-și planifice și să își organizeze activitățile în mod mai eficient. Aceasta poate fi descrisă ca tendință de a controla impulsurile, de a amâna recompensele imediate pentru a obține recompense mai consistente pe termen lung. Principalele atribute ce caracterizează o persoană conștiințioasă sunt: perseverența, ambiția, atenția, disciplina, consecvență, previzibilitatea, încrederea, organizarea și atitudinea muncitoare.

Creșterea nivelului de conștiințiozitate, stimularea dezvoltării acestei trăsături precum și încurajarea elevilor devin cruciale în lucrul cu acestia. Există diverse resurse prin intermediul cărora se poate dezvolta armonios această latură, dincolo de tendințele înnăscute ale fiecărui individ, dintre care:

- Încurajarea autocontrolului. Poate una dintre cele mai importante sarcini ale educației este transformarea ființei umane în propriul său stăpân- stăpanul gândurilor și emoțiilor sale. Capacitatea de a rezista tentațiilor imediate și de a amâna recompensele este strâns legată de autocontrol. Un experiment concludent este arhicunoscutul test al bezelei realizat în anii '70 de către profesorii Walter Mischel și Ebbe B. Ebbesen de la Stanford University.

- Dezvoltarea competențelor metacognitive. Metacogniția este un concept relativ recent vehiculat atât în științele educației, cât și în psihologie și reprezintă capacitatea unui individ de a-și reprezenta propria activitate cognitivă, de a-și evalua mijloacele și rezultatele, de a o ajusta diferitelor tipuri de probleme prin alegerea deliberată a unor strategii și reguli. Conform literaturii de specialitate există trei etape ale activităților metacognitive: strategiile de planificare sarcinii, strategiile de executare și de reflectare asupra rezultatului obținut.

- Dezvoltarea motivației intrinseci. Motivația intrinsecă este acea motivație care determină o persoană să se implice într-o activitate dintr-un real interes, dintr-o pornire interioară puternică. Psihologii afirmă că principalul resort intern al eforturilor omului de a se perfecționa prin învățare este motivația. Procesul de învățare este facilitat prin sporirea efortului și prin concentrarea atenției elevului. Elevii motivați sunt mai consecvenți și muncesc mai asiduu. Motivația este cea care energizează învățarea, iar învățarea încununată de succes intensifică motivația.

Bazele conștiințiozității se pun în copilăria timpurie. Disciplina este esențială copilului mic pentru că în ea el găsește siguranță și confort. Obiectivul pe termen lung al părinților este însușirea de către copil a autocontrolului, abilitatea care se dobândește în decursul mai multor ani prin eforturi susținute din partea tuturor celor implicați în acest proces. De la disciplină la autodisciplină nu este o cale foarte lungă. Un copil crescut cu reguli ferme, dar care nu sunt impuse cu brutalitate va învăța într-un final să-și impună propriile limite și să-și creeze standardele interne după care se va ghida întreaga viață.

Maria Montessori era de părere că nevoia de ordine este foarte importantă pentru copii încă de la vârsta de doi ani, această nevoie fiind manifestată prin dorința de a păstra lucrurile în același loc. Se pare că în nici o altă perioadă a vieții, copiii nu vor fi mai deschiși la dezvoltarea unui simț al ordinii așa cum sunt la această vârstă. Motivul pentru care copiii se simt bine într-un mediu curat și ordonat este acela că îi ajută să-și organizeze procesul de gândire. Disciplina nu se poate obține poruncind și predicând discursuri menite să convingă. Este firesc ca la început astfel de procedee de disciplinare să aibă un oarecare efect, însă va fi unul de scurtă durată. De îndată ce copiii vor crește și se vor confrunța cu adevărata disciplină, se va constata că totul a fost în van. Copiii disciplinați prin amenințări ajung ori excesiv de obediți, ori persoane lipsite de autocontrol. La disciplină se poate ajunge pe o cale indirectă, dezvoltând activitatea în munca spontană.

Drumul spre performanță nu este unul facil și nu toți elevii ajung să atingă performanțe înalte, dar cu siguranță experiențele elevilor sunt cele care contează cu adevărat. Notele acestora nu sunt întotdeauna relevante, dar sunt importante pentru toți cei implicați (elevi, părinți, profesori), iar atunci când acestea nu sunt cele așteptate, atrag după sine multe frustrări. Orbiți de rezultatele de moment ale copiilor, adulții uită că uneori notele mici pot ajuta mai mult decât cele mari. Greșeala poate genera, în anumite situații, o experiență mai bogată decât reușita. Părinții și profesorii în egală măsură ar trebui să le fie alături elevilor în momentele dificile, să îi încurajeze și să îi ajute prin insuflarea unei atitudini pozitive față de rezultate.

Cadouri De La Moș Nicolae

Denisa Elena Bardoș

Grădinița Cu Program Prelungit Floare de Colt Orașul Sinaia

Nivel de vârstă/ Grupă: Nivel II, Grupa Mare

Tema anuală de studiu: "Cum este, a fost și va fi aici pe Pământ?"

Tema săptămânii: „Legenda Sfântului Nicolae”

Tema activității: „Cadouri îndrăgite”

Scopul activității:

- Consolidarea cunoștințelor privind numerația în concentrul 1-5.

Mijloc de realizare: joc didactic.

Obiective operaționale:

O1: Să ordoneze crescător numerele în concentrul 1-5.

O2: Să ordoneze descrescător cifrele în concentrul 1-5.

O3: Să denumească corect vecinii numerelor.

O4: Să formeze corect mulțimi de obiecte conform cerințelor.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, exercițiul.

Mijloace didactice: cadoul, scrisoarea, tabla magnetică, jetoane magnetice cu cifre, jetoane magnetice tematice.

Forma de organizare: frontal, individual.

Etapetele activității	Conținut științific	Strategii didactice			Evaluare
		Metode și procedee	Mijloace de învățământ	Forme de organizare	
Momentul organizatoric	După finalizarea activităților de la centre, prin tranziția „Gura este închisă/Ochișorii privesc/urechile ascultă/Măinile se odihnesc/Picioarele stau liniștite/Creierul gândește/Răspunsuri corecte gurița acum rostește!” preșcolarii se vor așeza în semicerc și voi forma cele două echipe, echipa steluțelor și echipa fulgilor de nea.				
Captarea atenției	Captarea atenției se va realiza prin intermediul cadoului și al scrisorii.	Conversația	Cadoul Scrisoarea	Frontal	Observarea sistematică a comportamentului copiilor

<p>Anunțarea temei și a obiectivelor</p>	<p>Se anunță tema și obiectivele pe înțelesul copiilor.</p> <p>Educatoarea îi anunță pe preșcolari că astăzi vor juca un joc numit „Cadouri de la Moș Nicolae”, joc dăruit de Moș Nicolae. Le voi explica regulile jocului, apoi vom începe.</p> <p>Regulile jocului:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Preșcolarii respectă ordinea intrării în joc, ridică mânuța și răspund doar dacă sunt solicitați. 2. Fiecare răspuns corect este felicitat. 3. Toți preșcolarii sunt atenți pentru a corecta eventualele greșeli. 	<p>Conversația</p> <p>Explicația</p>		<p>Frontal</p>	
<p>Reactualizarea cunoștințelor</p>	<p>Se poartă discuții despre conținutul matematic studiat anterior, prin intermediul întrebărilor:</p> <p>„Ce înseamnă să numărăm în ordine crescătoare?”</p> <p>„Ce înseamnă să numărăm în ordine descrescătoare?”</p> <p>„Cine sunt vecinii unui număr?”</p>	<p>Conversația</p> <p>Explicația</p>		<p>Frontal</p> <p>Individual</p>	<p>Observarea sistematică a comportamentului copiilor</p>

Desfășurarea activității	<p>Educatorea va scoate pe rând materiale din cutia de cadou.</p> <p>Jocul de probă:</p> <p>Pentru jocul de probă, un preșcolar din echipa fulgilor de nea va număra fetițele din echipa sa, iar un preșcolar din echipa stelutelelor va număra băieții din echipa sa.</p> <p>Varianta I:</p> <p>Un preșcolar din fiecare echipă va ordona crescător, pe tabla magnetică, numerele de la 1 la 5.</p> <p>Varianta II:</p> <p>Un preșcolar din fiecare echipă va ordona descrescător, pe tabla magnetică, numerele de la 1 la 5.</p> <p>Varianta III:</p> <p>Educatorea va așeza pe tabla magnetică șirul numeric în centrul 1-5 și le va cere preșcolarilor să închidă ochii. Educatorea va ascunde o cifră de pe tablă și le va cere preșcolarilor să spună ce jeton lipsește. Se vor identifica vecinii mai mici cu o unitate și mai mari cu o unitate ai numărului ce lipsește.</p>	Conversația Explicația Exercițiul	Jetoane Tabla magnetică	Frontal Individual	<p>Observarea sistematică a comportamentului copiilor</p> <p>Aprecieri verbale</p> <p>Observarea sistematică a comportamentului copiilor</p>
Obținerea performanței	<p>Pentru complicarea jocului, educatoarea va scoate din cutia de cadou 2 imagini cu Moș Nicolae și va ruga câte un preșcolar din fiecare echipă să pună în sacul moșului tot atâtea jucării, cât indică cifra.</p>	Explicația Conversația Exercițiul	Jetoane Tabla magnetică	Frontal Individual	<p>Observarea sistematică a comportamentului copiilor</p> <p>Aprecieri verbale</p>
Obținerea feedback-ului	<p>Pentru obținerea feedback-ului educatoarea va adresa întrebări cu privire la jocul desfășurat, cum li s-a părut, dacă au reușit să înțeleagă mai bine care sunt vecinii numerelor, cum formăm o mulțime.</p>	Conversația			

Evaluarea și încheierea activității	La finalul activității, educatoarea face aprecieri individuale și colective.	Conversația		Frontal Individual	Aprecieri verbale
-------------------------------------	--	-------------	--	-----------------------	-------------------

Rolul Și Locul Exercițiilor Și Problemelor În Dezvoltarea Gândirii Logice

maria torcea

Grădinița cu Program Prelungit Nr.5

ROLUL EXERCIȚIILOR ȘI PROBLEMELOR ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII LOGICE LA ELEVII

În cadrul complexului de obiective pe care le implică predarea-învățarea matematicii în ciclul primar, rezolvarea problemelor reprezintă o activitate de profunzime, cu caracter de analiză și sinteză superioară. Ea îmbină eforturile mintale de înțelegere a celor învățate și aplicare a algoritmilor cu structurile conduitei creative, inventive, totul pe fondul unor cunoștințe matematice solide, precum și deprinderi de aplicare a acestora.

G. Polya spune că „O mare descoperire rezolvă o problemă mare; dar există un grăunte de descoperire în rezolvarea oricărei probleme. Problema ta poate fi modestă; dar dacă ea îți stârnește curiozitatea și-ți pune în joc facultățile inventive și dacă o rezolvi prin mijloacele tale proprii, atunci poți încerca tensiunea și bucuria triumfului descoperirii. Asemenea încercare la o vârstă potrivită poate crea gust pentru munca intelectuală și poate să-și pună pecetea în minte și caracter pentru o viață întreagă”.

Asimilarea cunoștințelor de matematică, din cea mai fragedă copilărie, începând cu studiul aritmeticii elementare, ce este cu adevărat temelia acestei științe, depinde exclusiv de modul în care reușim să-l facem pe elev să înțeleagă și astfel să îndrăgească matematica încă din primii ani de școală.

Deci un rol important al cadrului didactic este să călăuzească activitatea celui care învață, în așa fel, încât acesta să resimtă farmecul, atracția, specifice acestei activități.

În această activitate matematică se concentrează întreaga experiență dobândită de elevii în anii anteriori, presupunând aplicarea cunoștințelor acumulate în legătură cu operațiile matematice și proprietățile lor.

Efortul pe care îl face un elev în rezolvarea conștientă a unei probleme presupune mobilizarea proceselor psihice, cu precădere a gândirii, inteligenței, îl ajută să-și formeze un limbaj matematic, îi educă perspicacitatea, spiritul inventiv, inițiativa. Problema impune în rezolvarea ei o activitate de descoperire.

Se știe că școala are ca sarcină educarea elevilor, din punct de vedere intelectual, moral, estetic și fizic.

În ceea ce privește educația intelectuală, școala trebuie să înarmeze elevii cu un sistem de cunoștințe științifice, cu priceperi și deprinderi, dar mai ales să le dezvolte procesele intelectuale, capacitatea și interesul de cunoaștere.

„Astfel, însușirile psihice ale elevilor (dezvoltarea intelectuală, interesele, motivația etc.) se prezintă ca variabile relativ constante care influențează asupra succesului la învățatură dar care se dezvoltă, treptat, sub influența favorabilă a acțiunii școlare. Procesele intelectuale, cele afective, și atitudinile pot fi îmbunătățite sensibil prin acțiunea factorilor care aparțin contextului familial, socio-cultural și mai ales școlar.

Identificarea factorilor care condiționează rezultatele școlare permite stabilirea căilor prin care se creează premisele succesului școlar, asigurându-se reușita școlară a tuturor elevilor.”

În cadrul complexului de obiective pe care le implică predarea-învățarea matematicii în ciclul primar, rezolvarea problemelor reprezintă o activitate de profunzime, cu caracter de analiză și sinteză superioară.

Din punctul de vedere al educării creativității, W. Rutman clasifică problemele în 5 categorii:

1. Reproductiv-recreative - ce cuprind probleme de aplicare a algoritmilor de lucru, de consolidare și înțelegere a operațiilor matematice, care necesită doar o *gândire reproductivă*, rezolvarea lor implicând folosirea strategiilor algoritmice.

Exemplu:

Andreea are 7 baloane albe și 2 baloane roșii. Câte baloane are în total?

$$7 + 2 = 9 \text{ (baloane)}$$

2. Demonstrativ-aplicative - probleme ce includ aflarea a două numere când se cunoaște suma și diferența, suma și raportul, probleme de mișcare, de amestec, aliaje. În astfel de probleme rezolvarea

finală este bine specificată, drumul spre rezolvare găsindu-se prin respectarea unor reguli de aplicare.

Exemplu:

Suma a două numere este 35, diferența lor este 9. Care sunt cele două numere? Etalon de rezolvare:

$$a + b = 35$$

$$a - b = 9.$$

3. *Euristic-creative* - probleme ce presupun specificare a cerinței și condițiilor ce trebuie satisfăcute.

Exemplu:

Aflați numerele a și b știind că:

- a) sunt pare și nenule;
- b) sunt mai mici decât 10;
- c) al doilea este dublul primului.

Câte soluții are problema?

Etalon de rezolvare: a, b . Întrucât $b = 2a$ $a = 2$; $b = 4$ sau $a = 4$,

$b = 8$. Problema are două soluții.

4. *Inventiv-creative* - sunt problemele în care ipoteza este bine specificată menționând elementele prin care se presupune atingerea stării finale. Aici se încadrează problemele de compunere ale elevilor după o schemă dată sau probleme cu variabile compuse de elevi.

5. *Probleme de optimizare* - reprezintă problemele care solicită procesul de transfer al cunoștințelor fie de la alte discipline, fie din realitate. Sunt specifice elevilor mai mari, având un grad de dificultate sporit.

Relația Predare – Învățare – Evaluare

Anca Alexandra Ifrim

Scoala Gimnaziala George Voevidca Campulung Moldovenesc

Relația predare – învățare – evaluare

„Evaluarea, ca proces complex, presupune o pregătire științifică a personalului didactic, precum și efortul de a diminua subiectivismul în aprecierea pe care cadrul didactic o face în mod obișnuit. Actul evaluativ reprezintă un element esențial în cadrul triadei educaționale: predare-învățare-evaluare, determinând stabilirea unor criterii corespunzătoare pentru a constata dacă procesul didactic este eficient, economic sau satisfăcător.”(Cristea, 1998, pag.98)

După cum bine știm, predarea, învățarea și evaluarea sunt activitățile principale ce alcătuiesc procesul de învățământ și fără de care acesta nu se poate desfășura. De multe ori, acestea sunt privite ca activități separate, independente, ce țin, fie de cadru didactic(predarea), fie de elevi(învățarea). Din acest motiv, în desfășurarea activităților didactice, coordonarea și controlul activităților de învățare nu dețin mereu ponderea ce le revine și se consideră că învățarea și evaluarea nu au ce căuta în timpul predării. Cu timpul, aceste mituri au fost destrămate, fiind demonstrat că prima etapă a învățării apare încă de la prima recepționare a informațiilor ce are loc în timpul predării. Dacă informațiile achiziționate sunt și înțelese de către elev, atunci învățarea se împletește tot mai mult cu predarea, ajungând la performanța maximă atunci când elevii reușesc să colaboreze cu cadrul didactic în cadrul unor activități cu caracter practic.

În evaluare, trebuie să vorbim despre același lucru, astfel încât fiecare etapă de predare-învățare trebuie să se finalizeze cu o dobândire de cunoștințe, de trăiri, de experiențe ce trebuie cercetată și verificată.

Noile abordări pedagogice privesc cele trei activități ca un tot unitar. De aceea, nici una dintre ele nu trebuie tratată separat, ci într-o strânsă corelație.

Activitățile evaluative trebuie proiectate și organizate astfel încât să sprijine și să încurajeze activitatea de predare-învățare indiferent de obiectivele propuse (performanțe, ierarhizare, promovare, selecție etc.). Aici trebuie specificat faptul că cel care pune în legătură cele trei componente ale procesului educative este cadrul didactic/învățătorul/profesorul. Perspectiva globală pe care acesta o are asupra interacțiunii cu clasa de elevi, dar și asupra fiecărui elev în parte și metodele și mijloacele psiho-socio-pedagogice necesare pentru organizarea activităților instructiv-educative îl vor ajuta în perfecționarea rezultatelor vizate.

Evaluarea nu se poate limita doar la a constata, deoarece ea nu constituie un scop în sine.

Ea urmărește crearea unei diagnoze asupra rezultatelor și a procesului, evidențiind aspectele pozitive, dar și pe cele negative ce necesită remediere în etapele următoare.

Astfel, se poate depăși perspectiva tradițională conform căreia verificarea și aprecierea

randamentului școlar nu mai urmărește doar constatarea și „sanționarea” pozitivă sau negativă a rezultatelor. Ea are rolul de a regla activitatea cadrului didactic, oferind date referitoare la calitatea actului predării și la modul în care este organizat și realizat conținutul.

Constatarea și aprecierea obiectivă a rezultatelor au un rol dublu în relația evaluării cu celelalte componente ale procesului de instruire: unul de orientare și unul de corecție, de remediere.

Informațiile pe care le oferă evaluarea, privind desfășurarea activităților de predare-învățare au rol de ghid în stabilirea modurilor de lucru ulterioare.

Pentru a crește calitatea și eficacitatea procesului educativ, trebuie avut în vedere condiția principală privind desfășurarea demersului și evaluarea efectelor produse.

Pentru a căpăta aceste atribute este nevoie ca procesele de evaluare să fie integrate în procesul didactic și să se țină cont de interacțiunea acestora cu predarea și învățarea.

Evaluarea îndeplinește funcția de reglare a activității didactice. Aceasta urmărește explicarea și predicția rezultatelor, nu doar simpla cunoaștere a acestora.

Prin intermediul evaluării se realizează ameliorarea și reglarea permanentă a procesului educativ,

aceasta având reale posibilități de stimulare a învățării.

În clasă, în timpul lecției predomină activitatea de predare, iar elevii recepționează informațiile. În momentul în care aceștia primesc sarcini individuale, de muncă independentă apare activitatea de învățare, care se continuă acasă. Lecția următoare va începe cu verificarea, evaluarea lecției precedente și va continua cu lecția nouă, în care predarea se conjugă cu învățarea, sfârșindu-se, din nou, cu evaluarea. Acest circuit are un caracter permanent și obligatoriu.

Așadar, putem considera evaluarea ca fiind o activitate esențială și indispensabilă în desfășurarea oricărui demers educațional. Rolul evaluării nu constă doar în verificarea cunoștințelor, aprecierea sau constatarea mijloacelor de aplicare a conținuturilor, ci reprezintă o modalitate importantă de instruire și autoinstruire.

Evaluarea participă la formarea unor trăsături de personalitate, ea fiind pusă pe același plan cu dobândirea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor.

Evaluarea progresului școlar constituie o modalitate importantă de reglare și autoreglare a activității educative a elevilor și a învățătorilor, care este asigurată prin intermediul funcției de conexiune inversă sau feedback.

Se poate concluziona faptul că, evaluarea reprezintă o activitate didactică complexă care este integrată în procesul de învățământ și care certifică cantitatea, valoarea și eficiența cunoștințelor dobândite la un moment dat și care perfecționează și ameliorează întreg procesul, în același timp.

Noile viziuni pedagogice privesc predare, învățarea și evaluarea ca niște aspecte care se întrepătrund și care iau parte în mod specific la atingerea competențelor stabilite. Pentru ca acest proces să fie coerent este nevoie de abilitatea și profesionalismul cadrului didactic în proiectarea și implementarea întregului proces educațional.

„În accepție modernă, evaluarea nu mai trebuie înțeleasă ca o etapă supraadăugată sau suprapusă procesului de învățare, ci constituie un act integrat activității pedagogice. **(C. Cucuș, Pedagogie , Iași, 2002).**

Evaluarea, văzută ca proces complex, presupune o documentare și o pregătire științifică a profesorului, dar și încercarea de a minimiza subiectivismul pe care învățătorul îl dovedește în timpul aprecierii. Procesul evaluativ constituie un element fundamental în cadrul triadei educaționale: predare-învățare-evaluare.

AMPLIFICAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL ELEVILOR PRIN METODELE CONCEPTE DE EDWARD DE BONO

Călinescu Anca

Scoala Gimnaziala George Voevidca Campulung Moldovenesc

AMPLIFICAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL ELEVILOR PRIN METODELE CONCEPTE DE EDWARD DE BONO

Prof. învă. primar, Călinescu Anca

Scoala Gimnazială „George Voevidca” Câmpulung Moldovenesc, Suceava

Creativitatea în munca pedagogică este tot mai frecvent remarcată în ultima perioadă ca factor de succes activitatea școlară. Această abilitate trebuie să fie stimulată încă din primii ani de viață ai unui copil, deoarece creativitatea poate juca un rol esențial în procesul de învățare, precum și în viața unei persoane.

Într-o lume în continuă schimbare, elevii vor avea nevoie de capacitatea de a cerne informațiile și de a alege ce este cu adevărat important și util. În condițiile în care școala contemporană deplasează accentul de pe memorarea unei cantități de cunoștințe pe dezvoltarea gândirii creatoare, pe însușirea metodelor și tehnicilor muncii intelectuale, pe dobândirea de muncă intelectuală independentă, elevul devine – așa cum s-a subliniat adesea – participant activ la propria formare, iar învățătorul se situează pe o nouă poziție, aceea de îndrumător al elevului.

Noi, oamenii, avem tendința de a trage concluzii pripite. Decidem foarte ușor dacă ne place sau nu un lucru, fără să luăm în calcul că există perspective intermediare, mai ales atunci când „Da” sau „Nu” sunt răspunsuri evidente. Aplicând metodele concepute de Edward de Bono, elevii și cadrele didactice vor căuta să-și deschidă mintea și să ia decizii profunde în privința unei probleme, în care, de obicei, ar fi luat o hotărâre rapidă. Elevii vor învăța să raționeze și să găsească soluții. De asemenea, vor descoperi că o problemă poate avea mai multe soluții.

Elevii noștri nu duc lipsă de creativitate, iar din punct de vedere al inovației, noi, cadrele didactice suntem cele datorare să venim cu elemente cunoscute lor, elemente ce fac parte din mediul lor de viață, prin urmare trebuie să ne perfecționăm metodele de predare-învățare-evaluare pentru a putea depăși barierele de comunicare survenite în urma creșterii standardelor evoluției tehnologice și schimbărilor în așteptările elevilor. Metodele și mijloacele de învățământ tradiționale reprezintă baza sistemului de învățământ, acestea fiind absolut necesare pentru a putea dezvolta metode și mijloace moderne.

Unul dintre instrumentele propuse de Edward de Bono este „PMI” (Plus, Minus, Interesant), care contribuie la depășirea stereotipurilor și eliminarea emoțiilor atunci când luăm decizii. PMI este un instrument de direcționare a atenției. Realizând un PMI, ne îndreptăm atenția în mod intenționat mai întâi către aspectele Plus, pe urmă către Minus, iar în cele din urmă către aspectele Interesante. Acest lucru se realizează într-un mod foarte bine stabilit și disciplinat, într-un interval foarte scurt (adesea involuntar), de 2-3 minute. PMI este un exercițiu care încurajează elevii să investigheze și să examineze toate laturile unei probleme. Acesta este destinat evidențierii aspectelor negative și pozitive, stimulând interesul pentru idei noi, comentarii și întrebări.

O altă metodă eficientă este „FIP” (first important priorities- primele priorități importante), metodă deosebit de importantă care reprezintă cristalizarea procesului de selecție atunci când este necesar să luăm decizii în unele situații. Această metodă este adesea utilizată pentru a evalua importanța unor idei diferite – ca de pildă în cazul unui brainstorming. FIP reprezintă un scenariu de judecată în care nu există răspunsuri absolut corecte, dar există în mod cert răspunsuri/soluții/ posibilități pozitive. Unele lucruri sunt mai importante decât altele. Unele motivații sunt mai puternice decât altele. Cuvântul de ordine este : prioritizează conform propriilor valori!

A P C (alternatives, possibilities, choices) este o altă metodă eficientă prin intermediul căreia suntem învățați să explorăm și să găsim diverse alternative, rezolvări ale problemelor cu ajutorul mai multor

soluții. Chiar dacă soluția unei probleme poate fi satisfăcătoare, sau poate fi considerată bună, vom învăța că pot exista mai multe alternative sau căi de rezolvare a acesteia. Este important să explorăm toate alternativele, să găsim mai multe posibilități de rezolvare pentru ca abia apoi să facem cea mai bună alegere. A realiza un APC înseamnă a face un efort deliberat pentru a genera alternative în acel moment.

Metodele și instrumentele prezentate mai sus reprezintă doar o parte din setul de metode propuse de Edward de Bono care nu îi fac pe elevii noștri mai creativi, însă le stimulează creativitatea, ajutându-i să genereze idei noi, să soluționeze unele problemele pe care le întâlnesc, luând cele mai eficiente decizii.

Bibliografie

Anthony Weston, "Creativitatea în gândirea critică", Ed. All, 2008;

Edward de Bono, "Gândirea laterală", Ed. Curtea Veche, 2003;

Edward de Bono, "Cursul de gândire al lui Edward de Bono", Ed. Curtea Veche, 2009.

FACTORI CARE INFLUENȚEAZĂ DEZVOLTAREA AFECTIVĂ ȘI EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Mihaela Tataru

Scoala Gimnaziala Maria Enescu Cosmovici' Mihaileni

„Lumea este a entuziaștilor care nu se înfierbântă”

Emoțiile îți fac apariția în viața copilului încă din primul an de viață. Deși au o formă vagă, confuză, imprecis determinate, ele cuprind întreaga scenă psihică a acestuia. Ne referim aici atât la stările **plăcute, pozitive** (plăcerea - la 2 luni; râsul – la 6 luni; bucuria – 8 luni), cât și la cele **neplăcute, negative** (reacțiile de suferință, care apar la 3 săptămâni; frica, anxietatea, furia și agresivitatea – 5 luni).

Aceste stări afective sunt determinate de satisfacerea sau nesatisfacerea trebuințelor copilului, de apariția neașteptată a unor stimuli. Multe dintre ele sunt învățate prin **condiționare, imitație sau inducție**.

În perioada antepreșcolară, se pun importante probleme de **orientare și controlare a conduitei copiilor** de către părinți, dar și a conduitei părinților de ei înșiși. În perioada preșcolară viața afectivă se îmbogățește cantitativ și calitativ. Datorită imitației, expresiile și conduitele emoționale se diversifică, se îmbogățesc, devin mult mai coerente și adaptate situațiilor. În această perioadă are loc **trecerea de la emoții la sentimente**, ca stări afective stabile și generalizate (sentimente morale, precum rușinea, mulțumirea și prietenia; sentimente intelectuale și estetice).

În perioada școlară mici aceste emoții și sentimente se dezvoltă considerabil. Odată cu debutul vieții de școlar, este necesară acționarea părinților și a dascălilor în direcția cultivării capacității de stăpânire a manifestărilor emoționale primare, explozive ale copilului. Trebuie rezolvate cazurile de întârziere sau de deviere afectivă, manifestările răutăcioase, insensibilitatea afectivă a unora, lipsa participării afective a altora. În această situație este momentul aducerii în atenție a conceptului de **educație emoțională**, care se corelează cu ușurință de cel de **inteligentă emoțională**.

Ce este inteligența emoțională?

Inteligența emoțională este un alt mod de a fi inteligent: inteligența inimii. Înseamnă:

- să cunoști emoțiile, să le recunoști;
- să poți să te pui în pielea celuilalt;
- să știi să iei decizii;
- să-ți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci;
- să fii motivat;
- să știi să comunici cu ceilalți pentru a avea relații armonioase.

1. FAMILIA

Marele pedagog, Pestalozzi, spunea: *Orice sistem de educație care nu are la bază relații armonioase de familie, va duce la decăderea omului.*

Prof.Dr. Evangelos Theodoros declară: *Primul și principalul factor al formării și al educației copilului, ca și al oricărei alte educații, este familia.... Trăirile familiale vor rămâne neșterse în mintea copilului și îl vor însoți toată viața.*

Din aceste citate, și nu numai, concluzionăm că cel mai important factor în educația copilului îl are familia. Ne referim aici la educație atât ca și concept general, cât și la dimensiunile ei: educația intelectuală, educația morală, educația estetică, educația profesională...educația emoțională. Familia, viața de familie este prima școală a emoțiilor. Aici, copilul învață să recunoască propriile emoții, cât și reacțiile celorlalți la aceste emoții; învață să gândească aceste emoții și cum să aleagă reacțiile potrivite; învață cum să citească și cum să exprime speranțele și temerile.

Mediul propice al unei familii în care copilul primește o „bună” educație emoțională este familia model. Cum văd copiii familia model?... *Dăruim unii altora, Nu-i jignim pe alții, Ne pasă de alții, Ne ascultăm unii pe alții, Îi respectăm pe ceilalți și punctele lor de vedere, Suntem dornici să învățăm, să*

râdem, să ne dezvoltăm împreună, etc.

Un asemenea cămin este un paradis în care copilul se simte în siguranță, o sursă de afecțiune, de sprijin, de ajutor în rezolvarea problemelor și un loc în care domnește veselia. Unii înțelepți afirmă că pacea căminului este una dintre cele mai importante valori. Dr. Andre Berge ne sfătuiește să acordăm o atenție deosebită tripticului : Siguranță, Afectivitate, Activitate.

Siguranță - copilul va trebui să simtă nu numai o siguranță materială, ci mai ales una morală și psihologică. Vorbim de siguranța familială, de stabilitatea mediului, de simțământul că puterea și înțelepciunea părinților îi asigură această certitudine în fața oricărui pericol.

Afectivitate – copilul are nevoie de afecțiunea adevărată a părinților săi, nu de cea acaparatoare și înăbușitoare. Afecțiunea naturală a copilului va trebui să fie un refugiu adevărat pentru copil.

Activitatea – fiecare copil are nevoie de ocazii în care să își dezvolte activitatea – jocuri, hobby-uri etc. Este important ca în cele mai multe aceste activități să aibă alături familia.

Există bineînțeles și cazurile familiilor care nu asigură o dezvoltare emoțională corespunzătoare. Toate furtunile care se abat asupra mediului familial provoacă stricăciuni în dezvoltarea copilului. Lipsa de armonie a mediului familial, certurile și conflictele, lipsa părinților, climatul familial glacial și alte situații neplăcute influențează în mod decisiv viața copilului.

În fiecare clasă se pot distinge două categorii de copii: cei care au un mediu familial fericit și cei care au probleme în familie. Primii vin la școală ca să adauge în viața lor ceva în plus față de ceea ce le oferă familia. Ei emit sloganul: *fericirea aduce mai multă fericire*. Din păcate, există foarte mulți copii cu un mediu familial problematic. Pentru aceștia este valabil sloganul: *nefericirea aduce mai multă nefericire*. Adesea, acești copii vin la școală ca să găsească ceea ce le lipsește acasă, *o situație emoțională stabilă, în cadrul căreia să poată să își exprime instabilitatea lor emoțională, un grup în care să poată încet-încet să se integreze, un grup care suportă ideile lor agresive...*(D. Vinnicot)

2. EDUCATORUL

Educatorul este cheia succesului copilului la școală. Un educator râvnitor, vesel, bine pregătit și cu o iubire înăscută pentru copii, se remarcă drept cel mai important factor de educație, după părinți.

Dezvoltarea emoțională a copilului este influențată și de calitatea relației sale cu educatorul. Acesta poate sprijini dezvoltarea sa emoțională astfel:

- Acceptă și remarcă emoțiile copilului;
- Oferă copilului un mediu sigur de exprimare a emoțiilor (evită ridiculizarea, critica, negarea sau minimalizarea emoțiilor copilului)
- Încurajează copilul să exprime emoțiile în cuvinte (*Observ că ești trist. S-a întâmplat ceva?*)
- Îi sprijină în recunoașterea emoțiilor celorlalți (să facă diferența dintre emoțiile lui și a altor colegi, ca urmare a unui comportament)
- Sprijină copilul să facă diferența dintre emoție și comportament (Înțeleg că ești furios, însă a lovi este un comportament nepotrivit/nepermis)
- Gestionează momentele în care copiii își manifestă emoțiile, îi învață pe aceștia să și le gestioneze;
- Oferă strategii de intervenție în rezolvarea unor situații problemă (prin exemplul personal, prin identificarea cu acuratețe a cauzelor emoțiilor, prin oferirea unor reacții cu mesaj de învățare).

3.MEDIUL - activitățile copilului (vizionarea TV, jocurile pe calculator)

În anii 60 televizorul era un simbol al bunăstării poporului, în anii 70 casetofonul, în anii 80, videoul, iar la începutul anilor 90, calculatorul personal. El a fost adus de peste hotare și apoi era arătat solemn oaspeților, convingându-i că odată cu procurarea calculatorului, a televizorului, oamenii vor începe o viață nouă, fiindcă el deschide în fața noastră așa orizonturi, așa posibilități...**CUM NICI N-AȚI VISAT!** S-a dovedit într-adevăr că televizorul, cât și calculatorul ușurează viața omului. Prezintă câteva beneficii:

- Poate fi considerat un furnizor, promotor de cultură;
- Este un mijloc de informare;
- Poate fi considerat o modalitate de divertisment;
- Oferă posibilitatea practicării unor hobby-uri precum: muzică, limbi străine etc.
- Permite relații de socializare... etc Aparent, aceste beneficii par să prezinte noile aparate tehnologice niște obiecte inofensive. Când devin ele o problemă? Răspunsul este simplu: când creează dependență.
- Sociologul american, George Gerbner, face următoare afirmație: „Televizorul a ajuns un membru al familiei, monopolizând comunicarea.”

Profesorul doctor Dafin Mureșanu, președintele Societății de Neurologie din România (SNR) și al Societății pentru Studiul Neuroprotecției și Neuroplesticității (SSNN), declară că folosirea excesivă a calculatorului și a telefonului mobil, fără un echilibru între activitățile fizice și mentale duce la instrumentalizarea oamenilor, deformarea creierului și amputarea afectivă a generațiilor viitoare...El a spus despre calculator că „este benefic până la un punct”, întrucât dezvoltă anumite capacități ale creierului, însă „copiii care folosesc calculatorul intensiv nu sunt mai deștepti, poate că sunt mai pricepuți, dar uneori este afectată partea emoțională.”

„Creierul uman se adaptează permanent mediului înconjurător. În consecință, dacă un copil folosește calculatorul în exces, mai ales navigând pe rețelele de socializare, creierul lui se va adapta acestei lumi artificiale în care trăiește”, susține baroneasa Susan Greenfield, neurolog la Universitatea din Oxford, Marea Britanie.**Bibliografie:**

- 1. Domnica Petrovai, Sorina Petrică – *Pentru un copil sănătos emoțional și social*, Edit. V&I Integral, București, 2014;
- 2. Konstantin Zorin – *Dependența de computer, de jocuri, de nicotină*, Edit. Sophia, București, 2014;
- 3. Maurice Elias, Steven Tobias, Brian Friedlander – *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Edit. Curtea veche, București, 2012;
- 4. Virgiliu Gheorghe – *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Edit. Prodomos, București, 2013;
- 5. Tatiana Șișova – *Probleme și dificultăți în educarea copiilor*, Edit. Sophia, București, 2012;

EXERCIȚII CU CARACTER DE JOC PENTRU CORECTAREA TULBURĂRILOR DE VORBIRE ȘI PRONUNȚIE A COPIILOR DIN GRĂDINIȚĂ

Ioana Tătaru

Grădinița cu P.N. Bogza, com. Sihlea

EXERCIȚII CU CARACTER DE JOC PENTRU CORECTAREA TULBURĂRILOR DE VORBIRE ȘI PRONUNȚIE A COPIILOR DIN GRĂDINIȚĂ

Pentru corectarea tulburărilor de vorbire și pronunție a copiilor din grădiniță se poate stabili un program zilnic de exersare a aparatului fono-articulator, în scopul formării și consolidării unor deprinderi articulatorii și de respirație corecte, de realizare a unei mobilități sporite a organelor articulatorii. Astfel, se pot desfășura programe de gimnastică generală și articulatorie prin **exerciții cu caracter de joc**, cum ar fi:

a. EXERCIȚII DE GIMNASTICĂ RESPIRATORIE (în mod special se va inspira pe nas și se va expira pe gură) fiecare mișcare realizată de două, trei ori consecutiv, cu durata de patru, cinci minute:

- **Ridicarea lentă a capului pe spate** (cu inspirație pe nas) urmată de aplecarea capului în față cu expirație prelungită pe gură. În acest sens am desfășurat următoarele jocuri:

- „**Fulgul**” – inspirație pe nas, expirație pe gură pentru menținerea fulgului în aer;
- „**Aburim oglinda**” – inspirație pe nas, expirație pe gură pentru a aburi oglinda;
- „**Suflăm în lumânările de pe tort**” – inspirație pe nas, cu indicația „*trage mult aer în piept, țuguie buzele și suflă tare în lumânări să le stingi*”;

- **Inspirație pe nas, oprirea expirației, apoi expirație prelungită pe gură.**

- „**Umflăm balonul**” – grupa de copii este așezată în cerc. La semnalul educatoarei „*Umflăm balonul*” copiii inspiră puternic pe nas, mărirind în același timp cercul. La indicația educatoarei „*Balonul s-a spart*” după reținerea aerului două secunde copiii micșorează cercul („balonul”) însoțind mișcarea de o expirație prelungită pe gură dublată de un ssss prelung.

- „**Poc**” – brațele se duc lateral spre stânga (ca și cum ar ține o pușcă). Se inspiră puternic pe nas, se ține aerul două secunde, apoi se face expirația care va fi însoțită de onomatopeea „*poc*”.

- **Exerciții pentru asigurarea inspirației rapide și a suflului prelung, necesar în actul vorbirii:**

- „*Umplem pieptul cu aer*” – inspirație profundă pe nas, depărtând mâinile de corp;

- „*Dă tot aerul afară*” – expirație prelungită;

- întreceri de genul: „*Cine duce balonul mai departe?*”, „*Cine suflă mai puternic?*”.

b. EXERCIȚII DE GIMNASTICĂ FACIALĂ (aceste exerciții se pot desfășura în fața oglinzii).

- **exerciții pentru gimnastica buzelor:**

- ridicarea buzei superioare, buza de jos rămânând pe loc;

- lăsarea pronunțată în jos a buzei inferioare;

- umflarea buzelor pe rând prin apăsarea aerului din cavitatea bucală;

- sugerea buzelor pe rând apoi una sub alta;

- acoperirea dinților de jos cu buza de sus și invers;

- se fac buzele trompă, se mișcă în stânga și dreapta și se rotesc;

- umflarea obrazilor pe rând prin trecerea aerului din unul în altul;

- umflarea concomitentă a ambilor obraji și „spargerea” lor prin lovire cu degetul arătător;

- exerciții de țuguire a buzelor „*Trimitem bezele lui...*”;

- exerciții de vibrație a buzelor: „Calul este obosit”, „Mi-e frig!”

- exerciții pentru gimnastica obrazilor:

- umflarea și retragerea simultană a obrazilor;

- umflarea obrazilor cu dezumflarea prin lovire;

- trecerea aerului dintr-o parte în alta;

- suptul obrazilor printre măsele;

- strângerea buzelor sub formă de trompă, ducându-se înainte și apoi trăgându-se înapoi;

- „Rânjetul”: buzele se întind puternic în părți, în sus, odată cu comprimarea obrazilor și dezvelirea dinților. Revenirea în poziție inițială se face foarte încet.

Jocuri pentru gimnastica obrazilor:

- „Copiii râd” – tragerea puternică a colțului gurii cu descoperirea rădăcinii dinților, urmată de tuguirea buzelor în formă de pâlnie;

- „Peștișorii simpatici” – închiderea și deschiderea alternativă a cavității bucale;

- „Sforăitul calului” – la început buzele sunt strânse, astfel încât, când proiectează jetul de aer, acestea să vibreze intens; în faza a doua se așează limba între buze, astfel încât, în timpul proiecției jetului de aer, partea anterioară a limbii să vibreze cât mai mult;

- „Clătim gura cu apă” – umflarea obrazilor pe rând prin trecerea aerului dintr-o parte în alta.

c. EXERCIȚII DE GIMNASTICĂ LINGUALĂ (exercițiile se pot desfășura în fața oglinzii sub formă de joc).

a. gimnastica limbii

- scoaterea cât mai mult din gură a limbii și apoi introducerea ei cât mai mult în interiorul gurii cu vârful ridicat și făcut ghem;

- scoaterea limbii din gură sub formă de lopată, în poziție orizontală și strângerea ei între dinți;

- cu limba scoasă și gura puțin deschisă se va duce vârful limbii în sus spre nas, în jos spre barbă, la dreapta și la stânga;

- lipirea limbii de cerul gurii și desprinderea ei cu zgomot.

- „Plimbă bombonica” – vârful limbii împinge obrazii;

- „Bombonica se plimbă” – exerciții de scoatere/retragere a limbii;

- „Șterge bețișorul”, „Ștergem parbrizul mașinii” – exerciții de mișcare a limbii în sus și în jos, de la stânga la dreapta;

- „Pisicuța se linge pe botic”, „Ne spălăm pe dinți” – exerciții de ștergere a buzelor, apoi a dinților cu limba;

- „Plimbă calul” – lipirea limbii lopată pe toată suprafața palatului și desprinderea ei cu zgomot;

- „Nu scăpa bețișorul” (se numără până la 5) – limba cupă, căuș;

- „Clopoțelul sună” – mișcări laterale ale limbii cu limba ascuțită pentru atingerea colțului gurii;

- „Merge calul” – lipirea limbii de cerul gurii și desprinderea ei cu zgomot.

b. gimnastica maxilarelor

- închiderea și deschiderea gurii, liber și cu rezistență;

- împingerea înainte și apoi retragerea maxilarului inferior;

- mișcarea maxilarului inferior de la dreapta la stânga;

- coborârea și ridicarea maxilarului;

- imitarea rumegatului animalelor;
- mușcătura.

c. gimnastica mușchilor mimico-articulari

- „**Facem o fotografie**” – ridicarea alternativă a obrajilor și a colțurilor gurii cu emiterea sunetului „țâc”;
- „**Copil cu fața veselă**” – clipirea din ochi, odată cu ridicarea colțurilor gurii din partea respectivă și mișcarea nasului;
- „**Copil cu fața tristă**” – clipirea din ochi alternativ, cu tragerea cât mai mult înapoi a colțurilor gurii, emiterea sunetelor „mmm” sau „mmmm”.

d. EXERCIȚII PENTRU DEZVOLTAREA AUZULUI FONEMATIC

Pentru emiterea corectă a diferitelor sunete se pot desfășura diferite exerciții și jocuri-exerciții. De exemplu: pentru emiterea corectă a sunetului „Z”:

- „**Albinele stau de vorbă**” – copilul imită zgomotul produs de albine stând față în față cu educatoarea sau cu un alt copil imitând un „dialog” al albinelor „bzzzzz-bzzzzz-bzzzzz”;
- „**Gonește pisica!**” – copiii gonesc pisica rostind cuvântul „zât”.
- **Joc-exercițiu de pronunțare a sunetului „Z” în cuvinte:**
 - Sunetul „Z” în poziție inițială: ziar, zmeu, zambilă, zece, zero, zid, zebra, zidar etc.;
 - Sunetul „Z” în poziție mediană: frunză, muzică, poză, poznă, barză, brânză, pânză etc.;
 - Sunetul „Z” în poziție finală: orez, obraz, aragaz, viteaz, mânz, prânz, autobuz etc.

Pentru emiterea corectă a sunetului „S” am desfășurat exerciții și jocuri-exerciții care i-au atras pe copii:

- „**Ursulețul doarme**” – copilul este solicitat sub forma situației de joc să emită sunetul scurt „sssss”;
- „**Șarpele**” – copilul este solicitat sub forma situației de joc să emită sunetul prelungit și accentuat „ssssss”;
- „**Cheamă pisica**” – copilul este solicitat sub forma situației de joc să emită grupul sonor „pis-pis-pis” cu prelungirea și accentuarea sunetului „s”.

Joc-exercițiu de pronunțare a sunetului „S” în cuvinte:

- Sunetul „S” în poziție inițială urmat de vocală: sabie, salată, sită, soldat, suc, sarmale etc.;
- Sunetul „S” în poziție inițială urmat de consoană: strugure, sticlă, scoică, spital, spic etc.;
- Sunetul „S” în poziție mediană: cască, casă, caisă, pasăre, biscuiți, masă etc.;
- Sunetul „S” în poziție finală: frumos, prietenos, cais, mers, urs, uns, jos, râs, arătos etc.

Foarte eficiente sunt exercițiile de imitare a sunetelor din natură (onomatopee), fiind foarte îndrăgite de copii. Acestea sunt pronunțate la început cu voce șoptită, apoi cu voce tare în ritmuri diferite.

Pentru solicitarea pronunției repetate a sunetelor un alt mijloc folosit îl constituie **frământările de limbă și exercițiile verbale**, care se pot realiza individual și pe grupuri mici.

Deosebit de eficiente sunt și **jocurile de silabe, ghicitorile, numărările, cântecele formulă** care folosesc cuvinte ritmice și care ajută la eliminarea dificultăților întâmpinate de către preșcolari în folosirea unor cuvinte mai lungi sau cu structuri fonetice mai grele.

Pentru a dezvolta sensibilitatea auditivă și pentru a exersa pronunția se poate organiza jocul: **“Deaschide urechea bine!”** - unde copilul numit de educatoare închide ochii și este strigat de alt copil din grupă care este numit de educatoare prin atingerea cu o baghetă. După ce deschide ochii, copilul trebuie să ghicească cine l-a strigat, pronunțând clar și corect numele copilului respectiv.

Tot în scopul dezvoltării sensibilității auditive putem folosi jocul :” **Telefonul fără fir**”- unde copiii așezați într-un șir transmit de la un cap la celălalt al șirului șoptind în urechea copilului următor un cuvânt. Ultimul copil din șir spune cu voce tare cuvântul auzit de la copilul dinaintea lui.

METODE ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE

Corina Calinescu

Scoala Gimnaziala Petru Musat Siret

Principala tendință a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor.

Metodele folosite pun accent pe participarea elevului. Acesta trebuie să fie implicat, să-și ajute propria formare.

Formarea unor deprinderi de învățare trebuie consolidate de la vârsta fragedă. Obiectivul principal este acela de a-l învăța pe elev să învețe.

Pornind de la faptul că învățarea activă se realizează cu ajutorul metodelor participativ-inovative, este necesară folosirea metodelor moderne, active, ce dezvoltă gândirea.

Metodele activ-participative implică elevul în interacțiunea lui cu obiectele învățării. Profesorul trebuie să-i pună pe elevi în diverse situații, astfel încât aceștia să descopere, plecând de la ceea ce deja știu.

Și metodele tradiționale sunt bune, dacă le îmbinăm cu cele moderne. Acestea au ca scop formarea elevului.

Gândirea critică nu se dobândește dintr-o dată. Ea necesită timp și reprezintă puterea de a judeca corect, de a accepta și alte păreri, de a corecta ce e greșit, de a acorda și de a accepta ajutor, de a înțelege și de a transmite idei, de a face legături logice între acestea etc.

Pentru acest lucru, un cadru didactic va trebui să cultive la copii spiritul critic și autocritic, să-i încurajeze pe copii în a spune ce gândesc, să găsească diverse soluții în rezolvarea unei probleme, să fie liberi în exprimare.

Ca să realizezi aceste lucruri, trebuie să cunoști aceste metode menite să stimuleze gândirea critică a elevilor.

FORMAREA REPREZENTĂRILOR ȘI NOȚIUNILOR FUNDAMENTALE DE GEOGRAFIE FIZICĂ ȘI ECONOMICĂ

Dragnea Maria

Scoala Gimnaziala Nr. 311

FORMAREA REPREZENTĂRILOR ȘI NOȚIUNILOR

FUNDAMENTALE DE GEOGRAFIE FIZICĂ ȘI ECONOMICĂ

Geografia este cunoscută ca o disciplină, în general, ușor accesibilă, care trezește interesul elevilor într-o măsură deosebită.

Ca să înțeleagă esența fenomenelor geografice, elevii trebuie să cunoască primele elemente din alfabetul acestei discipline și anume noțiunile de orientare (orizont, puncte cardinale) plan, semne convenționale, hartă, forme de relief, climă, ape curgătoare și stătătoare. Familiarizarea elevilor cu aceste elemente începe în clasa I, pe baza observațiilor directe, în mediul înconjurător, în lecțiile de limba română, științe, cunoașterea mediului, matematică. În clasele următoare aceste elemente sunt completate cu altele, căpătând un grad treptat de complexitate căutând să stabilească conexiunile și interdependența dintre ele.

3.1. Orizontul și linia de orizont

Linia de jur împrejurul nostru unde ni se pare că cerul atinge pământul se numește **linia orizontului**. Liniei orizontului i se mai spune și **zero**. Toată întinderea din jurul nostru, cuprinsă între noi și linia orizontului, se numește **orizont**. Pentru a forma la elevi astfel de noțiuni am pornit întotdeauna de la exemplele pe care ni le oferă orizontul local. Astfel, privind din curtea școlii orizontul este mai apropiat decât atunci când este văzut de pe dealul Măgura unde el devine mult mai larg și îndepărtat.

Din observațiile zilnice elevii au dedus că linia orizontului apare aproape dreaptă la răsărit și apus și mult mai sinuoasă la nord datorită munților. În excursii elevii sunt îndrumați să observe copacii sau stâlpii de telegraf, care cu cât sunt mai departe cu atât par mai mici, iar șoseaua sau calea ferată privesc în depărtare se îngustează din ce în ce mai mult, încât dau impresia că cele două margini ale lor se unesc. Locul „unirii” se depărtează pe măsură ce înaintăm. Acest lucru a fost observat și cu ocazia drumețiilor făcute pe dealul Gruului. Elevii au înțeles de aici că linia orizontului nu poate fi niciodată atinsă. Pentru consolidarea cunoștințelor căpătate cu ocazia acestor deplasări în teren, la clasă au fost interpretate desenele din manual și s-a insistat asupra definirii noțiunilor de orizont și linia orizontului.

Pentru că în orizontul local nu pot fi întâlnite condiții fizico-geografice variate, sfera noțiunilor de orizont și linia orizontului se completează prin vizualizarea unor imagini (4-5) care reprezintă orizontul și linia de orizont în regiunea de câmpie, deal, munte, orizontul marin (imagini pe calculator selectate de pe internet). Elevii după ce cunosc aceste noțiuni încep să cunoască cu alți ochi lumea din jur, cu alte cuvinte se află la capătul unui drum ce deschide pentru ei orizonturi tot mai largi, în procesul dialectic de înțelegere și cunoaștere a naturii.

3.2. Punctele cardinale

Pentru însușirea cunoștințelor legate de mersul aparent al Soarelui pe bolta cerească și de stabilirea punctelor cardinale și intercardinale se pleacă tot de la intuirea fenomenului în natură, în cadrul colectivului clasei sau independent prin efectuarea unor observații (de mai lungă durată) asupra poziției

Soarelui pe bolta cerească în diferite momente ale zilei, asupra variației lungimii drumului Soarelui pe boltă în funcție de anotimp, prin observarea lungimii și poziției umbrei obiectelor din natură în diferite momente ale zilei.

Pentru mai bună înțelegere a punctelor cardinale am căutat să mă folosesc de câteva elemente geografice ale orizontului local pe care am căutat să le folosesc cu maximum de eficiență.

Am ținut cont de orientarea văii Râului Târgului care curge de la N spre S și munții și dealurile ce se află la E și V de orașul nostru. Am observat cu elevii că sala noastră de clasă are geamurile spre răsărit și sunt luminate de soare dimineața, iar altele spre apus au ferestrele luminate de soare după amiază.

Prin observații directe elevii au stabilit că în fiecare zi soarele răsare din spre Mateiaș și capătă noțiunea de răsărit sau E și apune după dealul Măgura și capătă noțiunea de apus sau V.

Noțiunea de miază-zi se dă prin stabilirea locului unde se află Soarele la ora 12. El se află deasupra noastră și marchează ora prânzului ceea ce se numește miază-zi sau S. Cu această ocazie am discutat cu elevii și o serie de lucruri legate de temperatură, constatând că acum Soarele încălzește mai puternic, deci introducerea primelor noțiuni de climă, noțiuni ce vor fi adâncite și apoi completate.

Pentru înțelegerea noțiunii de miază-noapte sau N am folosit umbra lăsată de pom la ora 12 arătând că această direcție este opusul direcției de miază-zi. Apoi aceste cunoștințe s-au consolidat cu prilejul unor excursii sau drumeții efectuate în orizontul local și elevii s-au descurcat de fiecare dată reușind să aplice în orice loc cunoștințele teoretice. S-a arătat elevilor cum determinăm punctele cardinale cunoscând unul din ele. Cu titlu informativ li se arată elevilor și punctele intercardinale fiind necesare pentru o orientare mai precisă.

Pentru a se putea orienta, oamenii află poziția unui loc față de alt loc folosind punctele cardinale și intercardinale. Acestea se stabilesc în funcție de poziția Soarelui. Pentru ca înțelegerea să fie mai concludentă, ori de câte ori elevii au mers încă din clasa a I-a, a II-a, a III-a în excursie la Voina, la Dâmbovicioara, Curtea de Argeș am realizat activități de orientare în spațiu în raport cu poziția Soarelui pe cer, sau în raport cu alte obiecte, clădiri, obiective turistice.

Pentru pregătirea elevilor în vederea orientării pe hartă am fixat pe tablă, pe caiete, pe coli de hârtie punctele cardinale. Am așezat caietul cu partea de sus spre N celelalte puncte fiind: sudul în josul foii, estul la dreapta și vestul la stânga. Au fost interpretate și desenele și imaginile din manual care sunt foarte frumos redată. Manualul este foarte frumos și bine realizat și atractiv.

3.3. Orientarea în natură și mijloace de orientare

Ținând seama că la această vârstă gândirea elevilor are un caracter concret vom începe cu noțiuni al căror suport intuitiv îl găsim direct în natură. În legătură cu noțiunea de „orientare” sub îndrumarea învățătorului elevii vor observa drumul aparent al Soarelui pe cer: dimineața soarele răsare, se înalță sus la amiază, apoi coboară și apune într-un anumit loc în față cu locul de unde a răsărit. Caracteristic pentru această noțiune este direcția. Am cerut elevilor să meargă la stânga, dreapta, înainte, înapoi, să ridice mâna stângă, să indice piciorul drept, sau o clădire ce se află în față sau în spatele lui. Elevii precizează direcția obiectelor în raport cu poziția pe care o ocupă ei în spațiu, deci în raport de anumite puncte de reper. Am insistat asupra necesității orientării în natură ziua și noaptea.

Unii dintre ei au parcurs cu părinții aici sau la țară dealurile sau pădurile din împrejurimi. Dacă nu știm să ne orientăm, riscăm să ne îndepărtăm de țintă. Am folosit și alte mijloace de orientare.

- a) mușchiul care crește pe copaci;
- b) mușuroaiele de furnici sau cârțiță care sunt mai umede spre nord, datorită evaporării mai puțin intense, din lipsă de radiație solară în această parte;
- c) cu ajutorul soarelui, folosind ceasul putem să stabilim direcția sud astfel: îndreptăm ceasul cu indicatorul mic spre direcția soarelui, în acest mod cunoscând că linia care pornește din centrul ceasornicului și trece prin direcția care indică orele 12 reprezintă sudul, iar apoi aflăm celelalte puncte cardinale;
- d) cu ajutorul busolei pe care o putem folosi ziua și noaptea cu ajutorul căreia stabilim direcția nord;
- e) deplasarea după un azimut.

Pentru a ajunge la un punct dat, fără a avea posibilitatea să-l vedem trebuie să știm direcția și distanța de deplasare. În acest caz este necesar să determinăm pe teren o direcție spre acel punct definită prin

azimutul magnetic. Pentru determinarea direcției de deplasare se procedează astfel:

- se fixează pe busolă în dreptul indicelui acesteia valoarea azimutului dat prin rotirea cadranelui spre stânga sau spre dreapta;

- ținându-se busola în poziție orizontală, se face o răsucire spre dreapta sau spre stânga până ce nordul de pe cadrul busolei se suprapune cu vârful acului magnetic;

- privind prin dispozitivul de vizare, se alege un reper care determină direcția azimutului calculat. Cunoscând direcția azimutului magnetic începem deplasarea ajungând la detaliul stabilit; repetăm operațiile fixând un alt reper pe azimutul dat și așa, din aproape în aproape ajungem la punctul final ce ne-a fost indicat. Între reperele fixate distanța se măsoară cu pasul.

Atât cu busola cât și cu ceasul am căutat să fac exerciții practice așa încât elevii să capete deprinderi prețioase privind orientarea în natură.

Cu ajutorul Stelei Polare, care indică întotdeauna nordul ne putem orienta în timpul nopților senine. Foarte util mi s-a părut desenul din manual care reprezintă Carul Mare și Carul Mic respectiv Steaua Polară în raport cu acestea.

Menționez ca asupra mijloacelor de orientare în natură s-a revenit ori de câte ori s-a ivit un prilej favorabil, mai ales în cadrul excursiilor și drumețiilor.

Sporul Casei

Ioana Roxana Radu

Grădinița "Lumea copiilor"

Activitatea s-a desfășurat în sala de grupă, cu copiii grupei mijlocii "Fluturașilor", de la Grădinița "Lumea copiilor", din Lupeni.

În cadrul proiectului educațional "Carnavalul toamnei", le-am propus copiilor să desfășurăm o activitate creativă, să realizăm "Sporul casei".

Materiale necesare: Borcan mic cu capac, pânză, sfoară, semințe de grâu, fasole albă, fasole colorată, orez.

Mod de executare:

Se vor așeza semințele în straturi nu foarte groase și pe cât posibil alternând culori contrastante pentru efect maxim.

Punem câte un strat ajungând la gura borcanului. Înfiletăm bine capacul.

Tăiem un pătrățel din pânză, îl așezăm deasupra și îl legăm cu sfoară.

RAPORT DE EVALUARE FINALA

ELENA CRISTINA MALAN

Gradinita Cu Program Prelungit Nr. 9 Alba Iulia

RAPORT EVALUARE FINALĂ

GRUPA MARE „FLORILOR”

Activitățile instructiv-educative din anul școlar trecut, s-au desfășurat conform programelor de educație timpurie. Demersurile s-au axat pe competența predictivă, competența pragmatică (managementul grupei), competența evaluativă, activități extracuriculare, activitatea cu părinții și activitate metodică și de formare continuă. Întocmirea planificării calendaristice a urmărit respectarea unor criterii foarte importante care au asigurat succesul activității didactice în acest an școlar. Astfel demersul de proiectare didactică a conținuturilor a avut în primul rând, în vedere rezultatul evaluărilor anterioare, cerințele programei pentru acest nivel de vârstă, activități de învățare centrate pe copil care să asigure tratarea diferențiată și lucru pe echipe. Proiectarea a fost structurată pe principalele teme păstrându-se permanent legătura cu fenomenele naturale, sociale și evenimentele naționale prezente în perioada de timp respectivă. Planificarea calendaristică a cuprins desfășurarea unor proiecte tematice și teme săptămânale independente.

Aceste evaluări au îmbrăcat forme diferite: fișe individuale de lucru, lucrări colective, concursuri tematice, expoziții tematice), concursuri sportive, concursuri de poezi, de cîntece. Au fost activități dinamice cu elemente de joc, activități practice, activități desfășurate individual și în grup. În activitățile de predare au fost prezente elemente de joc, de acțiune practică, fișe individuale de lucru, în cele de consolidare - activități pe grupuri mici, concursuri, acțiuni practice, în cele de evaluare - jocuri didactice, convorbiri, fișe individuale de lucru, concursuri interdisciplinare, expoziții tematice.

Evaluarea a fost orientată către punerea în evidență a progreselor pe care le realizează copilul, a capacității de a opera cu informațiile, de a realiza transferuri, aplicații, fapt care conduce la îmbunătățirea parametrilor generali ai dezvoltării psiho-fizice, în dobândirea unei autonomii acționale și funcționale. Am selectat și aplicat probe de evaluare care au permis prescolarului să se manifeste liber, creativ și, astfel, s-au constatat mai ușor cunoștințele dobândite și capacitatea de aplicare a acestora în practică.

Având în vedere faptul că am lucrat tot mai mult abordând conținuturile din perspectiva indisciplinară, am considerat necesar ca și evaluarea să se facă abordând conținuturile din aceeași perspectivă. Prin evaluarea interdisciplinară preșcolarii au avut prilejul de a transcede granițele dintre discipline, de a-și exersa cunoștințele, deprinderile, comportamentele și a dobândi capacități de transfer.

Analizând și interpretând datele obținute la evaluarea finală, raportate la obiectivele propuse și comparate totodată cu cele obținute la începutul etapei de instruire am tras următoarele concluzii:

Domeniul știință – Cunoașterea mediului

În urma evaluării am constatat că majoritatea copiilor au însușite cunoștințele referitoare la mediul înconjurător. Copiii și-au îmbogățit experiența senzorială utilizând-o adecvat în activitățile specifice domeniului știință. Ei descriu, enumeră, clasifică elemente componente ale mediului (plante, animale, obiecte, mijloace de transport, rechizite), adresează întrebări în legătură cu cele observate, denumesc corect anotimpurile, asociază corect imaginea cu anotimpul, respectă ordinea efectuării operațiilor din sarcina didactică, caută informații suplimentare despre tema studiată.

Domeniul știință – Activitate matematică

La toți copiii am observat un real progres și interes în ceea ce privește cunoștințele și reprezentările matematice. Toți copiii denumesc și formează corect mulțimi după diferite criterii, numără corect în limitele 1 – 10, rezolvă probleme simple de adunare și scădere. Preșcolarii identifică corect pozițiile spațiale ale obiectelor, recunosc și descriu corect formele geometrice învățate, intuiesc corect reuniunea, intersecția și incluziunea între mulțimi. Cu toate acestea pot spune că am observat și o durată scurtă de concentrare a atenției la unii copii, precum și manipularea defectuoasă a materialelor, a fișelor de lucru și folosirea uneori a unui limbaj matematic inadecvat.

Domeniul limbă și comunicare - Educarea limbajului

Referitor la educarea limbajului, copiii au realizat progrese în ce privește volumul vocabularului cât și exprimarea. Se exprimă în propoziții dezvoltate, discriminează cuvinte, silabe, sunete. Reușesc să transmită cu ușurință mesaje și să reacționeze la cele primite. Volumul vocabularului este diferit conform

capacităților psiho individuale ale copiilor și a ritmului propriu de dezvoltare. Preșcolarii rețin cu ușurință expresii ritmate, recită expresiv, repovestesc fragmente din poveștile învățare utilizând în povestirea lor dialogul. Doar trei copii mai prezintă o exprimare defectuoasă din punct de vedere fonetic și gramatical dar prezintă atenție și memorie voluntară de lungă durată.

Domeniul om și societate – Educație pentru societate

Majoritatea copiilor acceptă și respectă regulile de conviețuire în grup- în jocuri sau pentru realizarea unei sarcini. Am constatat că majoritatea copiilor se implică să ia atitudine în anumite situații problemă, conștientizează consecințele pozitive și negative ale actelor de comportament asupra celorlalți , își adaptează comportamentul propriu la cerințele grupului și la diferite situații ivite. Prin tot demersul educativ s-a realizat înțelegerea unor concepte precum: dreptate, echitate, bunătate, adevăr, întraajutorare etc.

În cadrul activităților practice, preșcolarii au dovedit că pot să efectueze operații simple de lucru cu materiale din natură și sintetice, cunosc și utilizează instrumente de lucru specifice activităților practice (foarfeca) pentru realizarea unei activități practice, și-au însușit norme de comportare civilizată, își manifestă sentimentele și au căpătat sentimentul de grup, ajutându-se reciproc.

Domeniul estetic creativ – Activități artistico – plastice

Am observat o evoluție în ceea ce privește folosirea corectă a culorilor pe care le-au asociat corespunzător temei date, s-au încadrat în spațiul dat, respectă proporțiile, respect poziția la masă, lucrând cu plăcere și inițiativă, dând dovadă de creativitate și originalitate în compunerea spațiului plastic. În urma evaluării am constatat mari progrese în ceea ce privește mânuirea corectă a instrumentelor de lucru (creion, pensulă, cretă), modelează plastilina realizând forme de dimensiuni și culori diferite, utilizează tehnici specifice.

În cadrul activităților de educație muzicală, preșcolarii s-au dovedit foarte muzicali, învață și redau cu plăcere cântecele învățate, folosesc în cadrul jocurilor inițiate în cadrul activităților liber – alese jocurile cu text și cânt, execută mișcările sugerate de textul acestuia.

Domeniul psihomotric – Educație fizică

Din punct de vedere fizic, toți copiii sunt dezvoltați în parametrii specifici vârstei. Activitatea fizică răspunde nevoii de mișcare a copiilor, dar în același timp îi poate ajuta să experimenteze gesturi noi și să se situeze mai bine în spațiu și timp. De asemenea, îi inițiază în viața de grup prin activități și jocuri colective care presupun o învățare proprie (respectul față de ceilalți și față de regulile de viață, împărțirea materialelor etc.).

În urma activităților de evaluare am constatat că aproape toți preșcolarii răspund motric la data, execută corect deprinderile motrice învățate: mers, alergare, săritură; execută mișcări care necesită orientare spațială și temporală și reușesc să le utilizeze corect în diferite contexte.

Copiii grupei mari au potențial cognitiv foarte bun: capacități perceptivă bine dezvoltate, spirit de observație, gândire logică(concret intuitivă) și rapidă, capacitate flexibilă de operare.

Constatările prezentate mai sus, evidențiază progresul realizat de copii în ceea ce privește nivelul de cunoștințe, priceperi, deprinderi și abilități însușite pe parcursul anului școlar și deci o evoluție în ce privește dezvoltarea intelectuală, psiho-fizică și socio-afectivă a copiilor, astfel încât toți preșcolarii grupei pot urma cu succes drumul spre școală.

RAPORT PRIVIND REZULTATELE PRESCOLARILOR

LILIANA DORINA ISTRATE

Gradinita Cu Program Prelungit Nr.8 Alba Iulia

RAPORT PRIVIND REZULTATELE PREȘCOLARILOR

DE LA GRUPA MARE

ÎN URMA APLICĂRII EVALUĂRII INIȚIALE

În acest an școlar, la grupa noastră sunt înscriși 22 de preșcolari: 11 fete și 11 băieți.

Evaluarea inițială pe care am realizat-o în perioada 18.09-29.09 a avut drept scop evaluarea cunoștințelor, priceperilor și abilităților dobândite precum și socializarea preșcolarilor. Altfel spus, a fost o evaluare a gradului de dezvoltare al acestora în raport cu tematica parcursă la grupa mijlocie.

Preșcolarii li s-au aplicat mai mult probe orale, pentru fiecare domeniu, teste care să le permită să se manifeste liber, creativ. Astfel, s-au constatat mai ușor cunoștințele dobândite și capacitatea de aplicare a acestora în practică, prin evaluarea interdisciplinară, datorită posibilității pe care preșcolarul o are de a se folosi de cât mai multe domenii, exersându-și capacitățile de transfer. De asemenea, am aplicat și probe scrise pentru Domeniul Știință. În ceea ce privește activitățile plastice și practice, așa cum era de așteptat, am aplicat probe practice. Analizând și interpretând datele obținute raportate la obiectivele propuse, am tras următoarele concluzii:

DȘ- Cunoașterea mediului

Preșcolarii li s-a aplicat două probe de evaluare: Fructe și legume colorate- convorbire și fișă; precum și o probă pentru cunoașterea capacității de a realiza generalizări.

În ceea ce privește proba Fructe și legume colorate, am observat că din totalul de 19 preșcolari, 15 au recunoscut fructele pe care nu le regăsim în anotimpul toamna, având CA, iar 18 au recunoscut legumele de toamnă care s-au regăsit în fișa de lucru. 16 preșcolari au recunoscut strugurele ca fiind fructul din care se face vinul.

Am observat că din cei 16 preșcolari prezenți, 15 au dobândit capacitatea de realizare a generalizărilor, cu excepția unuia care la proba efectuată a obținut trei puncte din minimum de patru, patru fiind punctajul obținut la 5 ani, pentru ca proba să fie considerată relevantă.

Așadar, proba a fost relevantă pentru un număr de 15 preșcolari, și irelevantă pentru un preșcolar.

DȘ- Activități matematice

În cadrul Domeniului Științe, la activitățile matematice, copiilor li s-au aplicat un număr de trei fișe de lucru și o probă orală.

Pentru proba Cifre și mulțimi vesele, preșcolarii au primit, printre altele, sarcina de a desena în diagrame tot atâtea mere câte liniuțe sunt în etichete. 14 copii și-au atins comportamentul în acest sens, 5 copii au CD, oferind 2 răspunsuri corecte din 3, iar 2 copii necesită sprijin au oferit doar un răspuns corect. De asemenea, preșcolarii au avut ca sarcină să unească fiecare mulțime cu cifra corecspunzătoare, 17 preșcolari au CA, trasând corect linia de la mulțimi la cifra corecspunzătoare, un preșcolar are CD, 2 =NS

La cerința de a desena tot atâtea pătrate câte indică cifra, 11 rezultate au fost corecte, 5 rezultate incorecte, necesitând sprijin. 2 preșcolari au desenat cu un cerc mai mult decât pătrate, având CA, restul preșcolarilor necesitând sprijin în acest sens.

Pentru proba „Rezolvă repede și bine,-, probă orală, preșcolarii au avut ca sarcini să numere crescător de la 1 la 5 și descrescător de la 5 la 1, și să raporteze corect cantitatea la număr.

Din cei 16 preșcolari, 14 au numărat corect crescător de la 1 la 5, având CA, 2=CD, aceștia numărând de la 1 la 5 omițând un număr. 8 preșcolari au numărat corect descrescător de la 5 la 1, rezultând penstru aceștia CA. 8=NS.

13 preșcolari au raportat corect numărul la cantitate=CA. 2=CD, raportând corect numărul la cantitate în

pentru cifrele 1, 2 și 3. 3=NS.

DLC- Educarea Limbajului

În cadrul probei „În lumea magică a poveștilor”, preșcolarii au recunoscut poveștile și personajele prezentate. CA= 18, CD=1

Una dintre probele aplicate preșcolarilor a fost pentru evidențierea memoriei imediate a cuvintelor. Proba este relevantă dacă la 5 ani pot reține 6 cuvinte dintr-o listă de mai multe cuvinte, iar la 6 ani pot reține 8 cuvinte. Dintre cele 20 de rezultate, proba a fost relevantă pentru 17 preșcolari și irelevantă pentru 3 preșcolari.

„Ce face/Ce fac?”, Este cea de-a treia probă aplicată preșcolarilor. 14 preșcolari au CA în ceea ce privește formularea de propoziții simple după imagini. 4=CD. În ceea ce privește formularea unor propoziții dezvoltate, 10 preșcolari=CA, 3=CD, 5=NS

DOS- Educație pentru Societate

Preșcolarii li s-a aplicat două probe orale de evaluare: „La grădiniță”, -reguli de comportament, regulile grupei și „Știu să am grijă de mine!”,

S-a constatat că preșcolarii și-au însușit cunoștințele referitoare la regulile grupei, precum și alte reguli de comportament necesare în societate. Din observațiile curente, s-a constatat faptul că 4 preșcolari nu au dobândit regulile la nivel de comportament. Aceștia nu respectă în totalitate regulamentul grupei, comportamentul lor fiind în dezvoltare.

De asemenea, prin intermediul probei Știu să am grijă de mine, a reieșit că 14 copii au identificat obiectele de igienă personală, având CA, restul de 4 preșcolari având CD. Toți preșcolarii au CA în ceea ce privește identificarea obiectelor utilizate la pregătire mesei.

DOS- Activitate practică

La proba „Corpul meu”, din cei 18 preșcolari prezenți, 17 s-au încadrat să lucreze pe fișa de lucru, plasând materialele decupate în mijlocul foii, un preșcolar necesitând sprijin în acest sens. De asemenea în ceea ce privește utilizarea instrumentelor de lucru- lipici, foarfece etc, s-a constatat că 16 preșcolari au CA, 1=CD, iar 1=NS.

13 preșcolari au plasat toate decupajele la locul potrivit- conform imaginii corpului uman (CA), 5 preșcolari=CD, aceștia, cel mai adesea, inversând brațele cu picioarele, acestea diferențiindu-se prin lungimea materialelor decupate de copii. Preșcolarii nu au avut un model al lucrării- fiecare a aranjat lângă foaia de lucru, corpul uman din piesele decupate, înainte de a le lipi.

17 preșcolari au păstrat foliile de lucru neîndoite=CA, un preșcolar NS. 11 au păstrat lucrările curate=CA, 6=CD.

În cadrul probei „Frunze în culorile toamnei”, -tăiere pe contur, din totalul celor prezenți, s-a constatat că 8 preșcolari au CA, 6 preșcolari au CD, decupând la 0.5cm de conturul frunzelor, iar 5 preșcolari NS, ei decupând la mai mult de 0.5 cm de contur.

DEC- Activitate plastică

În cadrul domeniului estetic și creativ, la activitățile de educație plastică, preșcolarii au fost evaluați prin trei probe: „Eroi din povești”, - desen, Crizanteme- modelaj și Păpușa- pictură. La proba Eroi din povești, din cei 19 prezenți, s-a constatat că 12 preșcolari =CA. Aceștia au desenat personaje din povești, caracterizate de animație și elemente diverse. Desenul lor ocupă întreaga parte a lucrării, sunt pline de culoare și veselie, sunt disproporționate. Se observă o diversitate de teme preferate: sirene, mașini de pompieri, animale etc. CD se regăsește la 2 preșcolari. Elementele lor nu au detalii specifice vârstei, sunt repetitive etc. 5=NS- nu se pot distinge elementele pe care copilul a voit să le deseneze.

Proba de modelaj- „Crizanteme”, a relevat faptul că din cei 18 prezenți, 14=CA, 4=CD. În urma aplicării probei de evaluare „Păpușa”, - pictură, s-a constatat că din cele 20 de lucrări, 13 =CA, lucrările sunt pictate fără a depăși conturul, îngrijite- neîndoite și curate, iar culoarea tenului și a părului sunt acelea pe care oamenii le pot avea natural. 5=CD, lucrările fiind pictate cu conturul depășit până la 0.5 cm, unele dintre ele au pete de culoare în afara conturului din neglijență sau nu sunt respectate culorile acolo unde este necesar. 2=NS, lucrările fiind pictate voit și în afara conturului păpușii, culorile au fuzionat și/sau conturul e depășit până la 1 cm.

DEC- Educație muzicală

În cadrul acestui domeniu, copiii au fost evaluați prin probele de evaluare practice Cântece cunoscute: Culorile se ceartă și Bate toba.

În urma aplicării primei probe de evaluare- Cântece cunoscute, s-a constatat că din cei 21 de prezenți, 16=CA, preșcolarii cântând versurile cântecelor și păstrând ritmul acestora. Preșcolarii și-au amintit cântece precum: Culorile se ceartă, Bate vântul frunzele etc. 5preșcolari au comportamentul în dezvoltare. La cea de-a doua probă, s-a constatat că 13 copii=CA- au păstrat ritmul celor 3 cântece, 5=CD.

DPM- Educație fizică

Proba de evaluare Sănătos, voios, voinic- parcurs aplicativ, a relevat faptul că din cei 19 prezenți, 17 preșcolari execută corect mersul normal, iar 2 preșcolari nu păstrează poziția corectă a corpului în timpul mersului. Copiii pot alerga normal. Alergarea cu călcâiele la șezut poate fi executată corect de 11 preșcolari, ceilalți 8 necesitând sprijin în acest sens.

În urma aplicării probei Sportivii, s-a constatat că 12 preșcolari din cei 16 prezenți au efectuat corect săritura în lungime, iar 4 au acest comportament în dezvoltare. Copiii au mai primit sarcina de a se târî pe burtă, cu ajutorul coatelor. 10=CA, 6=CD. A treia probă a constat în a executa mersul piticului. 8 preșcolari eu executat corect acest tip de mers, ceilalți opt având comportamentul în dezvoltare.

PROTEJĂM TERRA- CULOARUL VERDE AL VIEȚII

VICTORIȚA VASILE

Grădinița Nr. 230

ARGUMENT: Pornind de la ideea că educația pentru mediu ne privește în egală măsură pe toți, adulți sau copii, iar problema, deși nu e nouă, se pune tot mai acut, devenind obiect de studiu încă de la cea mai fragedă vârstă, anul acesta scolar, preșcolarii din Grupa Mare "A", de la Grădinița nr. 230, Sector 6, București, coordonați de către cadrul didactic Vasile Victorița, și-au propus să desfășoare proiectul de educație ecologică-**"PROTEJĂM TERRA-CULOARUL VERDE AL VIEȚII!"**

Începută de timpuriu, explicată pe înțelesul lor, educația ecologică are șanse mari de a fi pricepută și însușită cu drag, cei mici având abilitatea de a respecta reguli, mult mai mult, decât cei mari....Educația ecologică se poate face atât prin activitățile de cunoașterea mediului, educarea limbajului, educație plastic, activități practice, dar și prin activitățile opționale sau activitățile extracurriculare. De asemenea, preșcolarii trebuie să înțeleagă faptul că oamenii nu trebuie să devină dușmani ai naturii, ci prietenii ei: exploatarea pădurilor, a bogățiilor solului și subsolului, trebuie făcute controlat, pentru a păstra frumusețile naturale ale munților, curățenia apelor, a aerului, atât de necesare plantelor, animalelor și implicit omului.

Copiii rămân cu convingeri clare cu privire la necesitatea protejării mediului, se implică activ, li se dezvoltă spiritul de inițiativă, simțul răspunderii.

Ce am urmărit prin activitățile din cadrul proiectului "PROTEJĂM TERRA-CULOARUL VERDE AL VIEȚII"?

OBIECTIVE SPECIFICE PENTRU COPII:

- să-și formeze/să exerseze deprinderi de îngrijire și ocrotire a mediului înconjurător;
- să adopte o atitudine pozitivă față de natură;
- să participe, alături de adulți, la acțiuni practice de îngrijire și protejare a mediului;
- să-și exprime în mod artistic, prin activități artistico- plastic, practice și muzicale, atitudinea față de natură;
- să utilizeze în acțiuni practice unelte și echipamente de protecție pentru curățarea mediului ambient;
- să enumere reguli de protejare a mediului;
- să facă distincție între acțiuni pozitive/ negative pe care omul le face asupra mediului;
- să ia atitudine atunci când sesizează comportamente neconforme cu regulile de protecție a mediului, cunoscute de ei.

OBIECTIVE SPECIFICE PENTRU PĂRINȚI

- să dovedească (în cadrul discuțiilor libere, a meselor rotunde organizate) cunoașterea factorilor poluanți și a măsurilor de protejare a mediului împotriva poluării;
- să participe la dezbaterile temelor abordate în cadrul comunicărilor științifice și a simpozioanelor, aducându-și contribuția la buna desfășurare a lor;
- să utilizeze (în acțiuni practice organizate în proiect și în viața de zi cu zi) cunoștințele dobândite în cadrul sesiunilor informative din domeniul protecției mediului;
- să participe alături de copii la acțiunile de îngrijire și curățare a mediului, organizate în cadrul proiectului;
- să se implice în activitățile organizate, prin oferirea de informații și servicii, care să optimizeze buna desfășurare a lor;
- să ofere copiilor modele de comportament civilizată în relație cu mediul înconjurător.

În continuare vă vom prezenta una dintre activitățile proiectului, activitate ce s-a desfășurat în cadrul SĂPTĂMÂNII VERZI, având ca temă "Un pom, o floare, un strop de sănătate pentru toți!"

După ce am amenajat puțin spațiul alocat grupei noastre(curățare pământului de iarba nefolositoare, săparea pământului, mărunțirea acestuia, etc.) Fiecare copil a plantat câte o floare, apoi a udat-o, iar cei mari-adulții i-au ajutat pe copii să planteze copăceii...

**" ÎNCEARCĂ SĂ SCHIMBI COMPORTAMENTUL CELOR DIN JUR, PENTRU A DEVENI
MAI BUN CETĂȚENI ȘI A AVEA GRIJĂ DE UN MEDIU CURAT ȘI SĂNĂTOS!"**

Cum Invata Aricii Sa Numere? Poveste

Aura Elena Damian

Gradinita Rita-Gargarita

CUM INVATA ARICII SA NUMERE?

De Damian Aura Elena, prof.inv.preșcolar la grădinița Rița Gărgărița Brănești

Doamna Bufniță, înțeleapta pădurii are cunoștințe temeinice despre lume, despre lucruri și știe o mulțime de întâmplări petrecute în Pădurea Fermecată. Este sobră și nu prea vorbăreață, dar îi plac persoanele curioase, interesate să exploreze mediul înconjurător. Este și foarte inventivă și darnică!

Într-o zi a chemat la ea două veverițe și le-a cerut ajutorul pentru a construi o numărătoare necesară pentru grădinița de arici.

Harnicele veverițe au adunat nuci din pădure, le-au spălat cu apă rece de izvor, apoi le-au înșirat pe crenguțe de răchită sub îndrumarea înțeleptei bufnițe!

Ordinea în care au așezat nucile este următoarea:

1. O pădure fermecată
2. Două dealuri și o pantă
3. Trei frumoase grădinițe
4. Patru poienițe
5. Cinci izvoare cristaline
6. Șase magazine pline
7. Șapte parcuri cu bazine
8. Opt trambuline
9. Nouă jucării

10. Zece bucurii!

Nici nu vă puteți imagina cât de mare a fost bucuria aricilor când au primit în dar numărătoarea!

I-au mulțumit bufniței pentru minunatul cadou, le-au mulțumit și veverițelor pentru efort, apoi au repetat numerele împreună cu Doamna, până când toți aricii au învățat să numere în ordine crescătoare de la 1 la 10 și în ordine descrescătoare, de la 10 la 1.

Voi știți să numărați, copii?

COPIII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE DELIMITĂRI CONCEPTUALE

Ioana Jurj

Scoala Gimnaziala Nr.1 Rieni

COPIII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE DELIMITĂRI CONCEPTUALE

Prof.înv.primar Jurj Ioana Mihaiela

Școala Gimnazială Nr.1 Rieni, Jud.Bihor

Terminologia educației speciale constituie un câmp semantic complex, aflat într-o continuă schimbare, fapt ce impune precizarea câtorva noțiuni de bază. Termenul de „normalitate” este definit în Dicționarul de psihologie (Sillamy, 2000, p. 211) ca „o noțiune relativă, variabilă de la un mediu sociocultural la altul și în timp: este ceea ce se observă cel mai adesea într-o societate dată, la data cutare”.

„Normalitatea” poate fi abordată și din punct de vedere statistic, astfel că într-un ansamblu statistic a cărui dispersie este normală, notele apropiate mediei aritmetice sunt caracteristice normalității, iar cele situate la extremitățile curbei sunt anormale.

Din perspectivă metodologică statistică, frecvența mai mare a unor fapte le oferă calitatea de a fi normale ca urmare a generalității lor, iar abaterile de la ceea ce este general la nivelul

speciei sunt considerate anormale sau patologice, manifestarea lor fiind posibilă doar prin

comparare cu „normalul” (Durkheim, 1974).

Legat de conceptul de „normalitate” apare termenul de deficiență care reprezintă, conform

Marelui Dicționar al Psihologiei (2006, p. 306) „o anomalie a structurii sau înfățișării corpului și a funcționării unui organ sau sistem, oricare i-ar fi cauza”. Ea afectează funcționarea sistemelor biologice sau psihologice, însă nu presupune în mod direct anumite incapacități în activitatea persoanei.

Redefinită, în 1980, de Organizația Mondială a Sănătății, ca una dintre componentele procesului care duce la handicap, deficiența poate fi rezultatul unei maladii, a unui accident sau a unor condiții negative din mediul de dezvoltare al unui copil.

Termenul generic „deficiență” include, după Alois Gherguț (2005), și o serie de alți termeni cu o semnificație și sferă semantică mai redusă, cum ar fi: deficitul, care desemnează înțelesul cantitativ al deficienței, adică ceea ce lipsește pentru a completa o anumită cantitate sau întregul; defectuoșitatea, care se referă la ceea ce determină deficitul, adică la cauza lui; infirmitatea, care face referire la diminuarea semnificativă sau absența uneia sau mai multor funcțiuni importante, care necesită o protecție permanentă, este incurabilă, dar poate fi reeducată, compensată sau supracompensată; invaliditatea implică pierderea sau diminuarea temporară sau permanentă a capacității de muncă; perturbarea, care se referă la abaterile de la muncă.

Termenul de „deficiență” trebuie diferențiat de cel de „handicap”, care nu mai este situat astăzi într-o relație de cauzalitate directă a deficitului, ci presupune integrarea dimensiunilor incapacităților și, totodată a incidenței lor sociale, altfel spus, raportul întreținut de persoană cu anturajul său și adaptarea ei la acesta (Marele Dicționar al psihologiei, 2006).

Handicapul, aspectul social care rezumă consecințele deficienței și ale incapacității, este o particularitate a relației dintre persoanele cu deficiențe și mediul lor de viață, fiind evidențiat atunci când aceste persoane întâlnesc bariere culturale, fizice sau sociale, care le împiedică accesul la diferite activități sau servicii sociale, care sunt accesibile, în condiții normale, celorlalte persoane din jurul lor.

Termenul de „handicap” se referă la „dezavantajul social, la pierderea ori limitarea șanselor unei persoane de a lua parte la viața comunității, la un nivel echivalent cu ceilalți membri ai acesteia” (Vrășmaș, Daunt și Mușu, 1996, p. 11). El se poate manifesta sub diverse forme: inadaptare propriu-zisă, marginalizare, inegalitate, segregare, excludere. În limbajul obișnuit, termenul de handicap are, în mod

frecvent, un sens peiorativ, fapt care a determinat, în ultimii ani, înlocuirea lui cu termeni, ca: deficiență, dizabilitate sau cu sintagme noi, cum ar fi: persoană cu nevoi speciale, persoană cu dizabilitate, etc.

Sintagma „cerințe / nevoi educative speciale” – CES (special educational needs) este introdusă în terminologia UNESCO în anii '90 și preluată de Legea Învățământului din România (Legea nr. 84/1995 din Monitorul Oficial nr. 167/1995) și de „Regulamentul învățământului special” (1996). Această sintagmă este utilizată în domeniul psihopedagogiei speciale, unde semnifică „*necesitatea unor abordări diferențiate și specializate ale educației copiilor cu dizabilități sau deficiențe mintale, intelectuale, ale celor cu afecțiuni neuropsihice, neurofiziologice, senzoriale, fizice, somatice, etc.*” (Gherguț, 2005, p. 19).

Din categoria copiilor cu cerințe educative speciale fac parte copiii cu deficiențe propriu-zise la care cerințele speciale sunt multiple, inclusiv educative, dar și copiii fără deficiențe care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele școlii. (Radu în Verza și Păun, 1998)

Corolar al orientării educației speciale spre copil și comunitate, conceptul de „cerințe educative speciale” aspiră la depășirea separării copiilor pe diferite categorii de deficiență, prin abordarea „noncategorială” a tuturor copiilor. Acest concept solicită abordarea actului educațional de pe poziția capacității elevului deficient sau aflat în dificultate de a înțelege și a valorifica conținutul învățării și nu de pe poziția profesorului sau educatorului care desfășoară activitatea instructiv – educativă la o clasă de elevi.

În consecință, activitățile educative școlare și/sau extrașcolare trebuie proiectate și realizate în relație directă cu posibilitățile reale ale elevilor, pentru a putea veni în întâmpinarea cerințelor pe care elevii respectivi le resimt în raport cu actul educațional. De-a lungul timpului, societatea a exagerat și a absolutizat aceste nevoi, raportându-se la ele într-un mod discutabil, manifestând fie indiferență, fie compasiune, fie repulsie, fie vinovăție, fie responsabilitate, fie teamă, fie datorie sau chiar snobism.

BIBLIOGRAFIE

1. Abrudan, C. *Elemente de psihopedagogie specială*, Editura Europrint Oradea, 2003
2. Atkinson, R.L., Atkinson, R.C., Bem, D. J. & Smith, E.E. *Introducere în psihologie, ediția a XI – a*, Editura Tehnică București, 2002
3. Băiceanu, L. *Dicționar ilustrat de psihologie*, Editura Tehnică București, 2004
4. Birch, A. *Psihologia dezvoltării*, Buc
5. Bonchiș, E. *Psihologia copilului, lecții pentru uzul studenților*, Editura Uurești: Editura Tehnică, 2000 universității din Oradea, 1999

INVATAREA PRIN JOC !

Ramona Tigan

SCOALA GIMNAZIALA NR 1 RIENI

LUMEA JOCULUI !

- Lasati grijile si nevoile acasa, inchideti-le intr-o cutie cu o mie de lacate !!!
- Veniti cu noi in “ **LUMEA JOCULUI** “ si impreuna sa acordam “ **Diploma zambetului** “ pentru cel mai reusit joc distractiv!
- Cu surle si trambite, va chemam dragi colege sa intrati in **IMPARATIA IN CARE DOMNESTE MARIA SA COPILUL !**

RETETA CASEI

PRAJITURA MINUNE CU CREMA DE JOC

- CANTITATI** : 10-20 copii, spatiu de joc,spectatori si conducatorul jocului.
- CREMA**: materiale didactice in cantitatea necesara desfasurarii jocului.
- GLAZURA**: elemente de surpriza, pedepse hazlii,alte forme de recompensare ale castigurilor.
- MOD DE PREPARARE**: spatiul de joc se amenajeaza cu cele necesare, se aduna jucatorii si spectatorii si se incorporeaza regulile de joc.Toate acestea se omogenizeaza bine astfel incat **aromele specifice jocului (veselia si entuziasmul)**sa fie pe gustul tuturor.
- Dupa ce blatul este copt se insiropeaza cu :” **ARTA** “ organizarii jocului si se adauga crema necesara desfasurarii acestuia.
- Daca toate acestea vor fi respectate, vom obtine o **prajitura minune cu multa veselie, entuziasm si pofta de viata.**

•

POFTA BUNA !!!

- CANTITATI** : 10-20 doamne, spatiu de joc,spectatori si conducatorul jocului.
- CREMA**: materiale didactice in cantitatea necesara desfasurarii jocului.
- GLAZURA**: elemente de surpriza, pedepse hazlii,alte forme de recompensare ale castigurilor.
- MOD DE PREPARARE**: spatiul de joc se amenajeaza cu cele necesare, se aduna jucatorii si spectatorii si se incorporeaza regulile de joc.Toate acestea se omogenizeaza bine astfel incat **aromele specifice jocului (veselia si entuziasmul)**sa fie pe gustul tuturor.
- Dupa ce blatul este copt se insiropeaza cu :” **ARTA** “ organizarii jocului si se adauga crema necesara desfasurarii acestuia.
- Daca toate acestea vor fi respectate, vom obtine o **prajitura minune cu multa veselie, entuziasm si pofta de viata.**

•

POFTA BUNA !!!

- Ce este învățarea prin joc?**
- Jocul** este activitatea predominantă în copilărie, de cele mai multe ori efectuată de bună voie, cu finalități diferite și dimensiuni formative.
- Jocul poate fi transformat în metodă de învățare.** El contribuie la asigurarea bunei dispoziții și angrenarea copilului în învățare într-o manieră distractivă.
- Învățarea prin joc se referă la acumularea de noi cunoștințe, deprinderi și priceperi prin intermediul jocului.**

•Se poate realiza **voluntar sau involuntar**. Adică, joc acest joc pentru că vreau să învăț lucruri noi sau joc acest joc pentru că este distractiv.

•Și dacă este jucat involuntar, finalitățile nu vor întârzia să apară.

•În general jocurile sunt gândite să acopere părți ale educației și dezvoltării copilului, într-o notă relaxantă.

Fiecare tip de joc are o finalitate specifică sau mai multe finalități, ancorate în diferite etape ale dezvoltării.

TIPURI DE JOCURI

•O taxonomie a jocurilor

•Jocurile fiind diferite, oferă un bagaj mare de cunoștințe dacă sunt aplicate corect și la momentul potrivit particularităților copilului(vârstă, stare de sănătate, interes etc.).

•În primul rând, voi enumera câteva tipuri de joc:

•Joc de rol,

•Joc senzorial,

•Joc de construcție,

•Jocul exercițiu,

•Joc de mișcare,

•Joc muzical,

•Jocul de masă,

•Jocul logic,

•Jocul în aer liber.

•Jocul didactic

•Toate aceste tipuri de jocuri enumerate mai sus activează în anumite perioade ale dezvoltării copilului și intervin ca un mod de învățare.

JOCUL DE ROL

•**Jocurile de rol**, de exemplu, ajută la pregătirea copilului pentru viața de adult. Copilul prin joc se transpune în personaje reale precum: părinții, educatoarea, doctorul, polițistul, pompierul etc.

•Astfel ia parte la tot felul de noi cunoștințe și le consolidează prin joc.

•Materialele/jucăriile cu care aceștia se joacă sunt la fel de importante. Ele implică dezvoltarea senzorială, creativitatea, dibăcia, coordonarea mână-ochi, dezvoltarea motricității fine etc.

•**Regulile** pot fi parte din orice categorie de joc. Acestea cresc sentimentul responsabilității încă din copilărie, într-o manieră atractivă și distractivă.

•Dacă jocul nu are reguli sau pur și simplu se renunță la ele, capacitatea de creativitate și imaginație vor crește, dar se vor diminua alte beneficii. Depinde de ce urmărești la dezvoltarea copilului.

•Executarea jocului didactic

•**Complicarea jocului** care se face prin introducerea noilor reguli, a altor metode de rezolvare a problemelor sau a altor materiale didactice etc.

•**Încheierea jocului** este momentul în care copiii ies din atmosfera distractivă și se trece la evaluarea jocului.

•**Evaluarea jocului didactic** este ultimul moment al activității, unde cadrul didactic/coordonatorul jocului formulează o concluzie. Dacă este cazul, aceasta este etapa de înmânare a premiilor.

Așază-mă la căsuța mea ! Jocul didactic care se referă la **recunoașterea formelor geometrice** , l-am desfasurat la grupa in aceasta saptamana.

CONCLUZIE:

•Sa nu uitam niciodata ca :

Drumul catre prieteni nu este de pamant, de aer, sau de apa ci de ...JOC .

Universul copilariei nu poate fi decat....IMAGINAT, JUCAT ,CANTAT, DESENAT, " ROSTIT" in orice alt mod diferit de al limbajului cotidian.

VA MULTUMIM!

„ Impactul Activitatii Didactice Asupra Copilului,,

ALINA GEORGIANA FRANGULEA

Gradinita Cu Program Prelungit Nr. 3 Mangalia

IMPACTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE ASUPRA COPILULUI
FRANGULEA ALINA GEORGIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3
-STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.P. NR.3,

MANGALIA

Copilăria constituie un prim stadiu din ciclurile mari ale vieții care definește adultul de mai târziu. Activitățile educative și tot demersul educațional servește unei dezvoltări armonioase și acumulării de cunoștințe ce pot fi aplicate cu succes pe tot parcursul vieții. La toți copiii există o dorință de a învăța, de a explora, de a cunoaște, o imensă curiozitate înăscută, o poftă de a crește și de a progresa, un simț al efortului atunci când este atras și implicat de cadrul didactic în activități deosebite.

Un loc important în dezvoltarea preșcolarului îl reprezintă creativitatea. Unele dintre aceste activități se referă mai mult la învățare decât la creativitate, unde activitatea manuală reprezintă un exercițiu deosebit de dezvoltare a tuturor abilităților preșcolarului. Copilul învață prin joacă, este supus provocărilor și acceptă cu ușurință implicarea în rezolvarea sarcinilor. De aceea, o importanță majoră îl reprezintă impactul activității didactice.

Pe parcursul anilor de predare s-au constatat schimbări în dezvoltarea celor mici încă din primii ani de viață. Părinții sunt mult mai implicați și copiii au acces la anumite materiale didactice încă din familie. Dacă am întâlnit generații în care copiii au avut acces la plastelină încă de acasă, atunci nivelul activităților trebuie să fie mai creativ, pentru ei plastilina fiind deja o cunoscută, se caută noi metode de folosire a acesteia, prin colaje cu plastelină, pictură cu plastelină, modelaje de jucării din plastelină care se usucă, etc. Interesul pe care îl au aceste activități trebuie păstrat la nivel ridicat și trebuie să-i stârmească curiozitatea copilului. De aceea o bună comunicare și colaborare cu părinții ne poate ajuta în planificarea activităților și poate ajuta la construirea unui climat educațional ce poate avea impact benefic în dezvoltarea copiilor.

Gândirea creativă necesită o atitudine mentală pozitivă. Încrederea, entuziasmul, sunt argumente împotriva rutinei și a descurajării. Cadrul didactic este supus creativității și trebuie să își păstreze tinerețea, știind că unul dintre motivele pentru care scade activitatea creatoare o dată cu vârsta pentru că omul devine victima propriilor obișnuințe. Tinerețea este o perioadă creativă dar posibilitatea creației nu poate fi refuzată vârstelor înaintate.

Copilul crește, iar impactul pe care îl are activitatea educațională asupra lui, educă emoțiile, imitația, socializarea, agresivitatea, iar în îndeplinirea rolurilor sale preșcolarul se modelează.

Așadar, impactul este semnificativ la vârsta preșcolară și conduce programarea minuțioasă a conduitelor copilului. În aparență, constă în modelare prin condiționare și joacă care să-i permită adaptare la viața adultă.

METODE INOVATIVE DE PREDARE

Ana-Maria Băltăretu

Grădinița P.P.Nr 3

Metode inovative de predare

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR BĂLTĂREȚU ANA-MARIA

În contextul secolului XXI, procesul de învățământ se confruntă cu noi provocări și cerințe din partea societății. Pentru a răspunde eficient acestor provocări, este esențial să adoptăm metode inovative de predare, care să asigure dezvoltarea competențelor și aptitudinilor necesare pentru viitor.

1. Flipped Classroom (Clasa inversată)

- **Descriere:** Elevii studiază materialul înainte de a veni la clasă, iar timpul de la clasă este folosit pentru activități practice, discuții și rezolvarea problemelor.
- **Beneficii:** Acest model permite elevilor să învețe în propriul ritm acasă și să profite de interacțiunea directă cu profesorul și colegii pentru clarificări și aplicarea cunoștințelor.

2. Învățământul bazat pe proiecte (Project-Based Learning - PBL)

- **Descriere:** Elevii lucrează la proiecte complexe, adesea interdisciplinare, pentru a rezolva probleme reale sau provocări.
- **Beneficii:** Dezvoltă abilități de gândire critică, colaborare și comunicare.

3. Gamificarea (Utilizarea elementelor de joc în procesul de învățare)

- **Descriere:** Introducerea mecanismelor de joc în sala de clasă pentru a crește angajamentul și motivația elevilor.
- **Beneficii:** Motivează elevii și oferă feedback instant, stimulând învățarea.

4. Învățământul bazat pe probleme (Problem-Based Learning)

- **Descriere:** Elevii sunt prezenți în scenarii unde trebuie să identifice și să rezolve probleme specifice.
- **Beneficii:** Stimulează gândirea critică și dezvoltă abilități de cercetare și soluționare a problemelor.

5. Realitatea augmentată și realitatea virtuală în educație

- **Descriere:** Utilizarea tehnologiei pentru a crea medii immersive de învățare.
- **Beneficii:** Oferă experiențe mai profunde și mai angajante pentru elevi, ajutând la înțelegerea conceptelor complexe.

6. Peer Teaching (Învățarea prin colegi)

- **Descriere:** Elevii sunt încurajați să-și predea unii altora cunoștințele și competențele.
- **Beneficii:** Reinforcează înțelegerea materialului și dezvoltă abilități de comunicare și învățare socială.

Metodele inovative de predare au capacitatea de a transforma experiența de învățare, adaptând-o nevoilor specifice ale elevilor din secolul XXI. Pentru a maximiza beneficiile acestor metode, este esențial ca sistemul educațional să ofere formare continuă pentru profesori și să investească în resursele necesare pentru implementarea eficientă a acestor abordări.

În contextul actual, în care tehnologia și inovația sunt omniprezente, instituțiile de învățământ sunt îndemnate să îmbrățișeze și să integreze aceste metode inovative, adaptându-se continuu la cerințele societății și la nevoile individuale ale elevilor.

Gândim Și Acționăm PRO Verde!

IONELA LOREDANA TODAȘCĂ

Scoala Gimnaziala Nr. 2 Vatra Dornei

Gândim și acționăm PRO verde!

-activitate participantă la competiția județeană "Săptămâna verde"-

La nivelul unității de învățământ, activitatea "Gândim și acționăm PRO verde!" a fost inclusă în proiectul de educație ecologică și protecția mediului denumit "Find your green way!" derulat la școala noastră în Săptămâna verde. Activitatea propusă a contribuit la promovarea principiilor dezvoltării durabile și a responsabilității sociale în rândul elevilor.

Scopul activității a fost creșterea gradului de educare, conștientizare, informare și sensibilizare în rândul elevilor cu privire la importanța protejării mediului înconjurător, a conservării pădurilor și a vieții terestre și adoptarea unor practici sustenabile în viața de zi cu zi.

Obiectivele au fost să recunoască și să clasifice cel puțin cinci specii de plante și animale din Parcului Național Călimani, să identifice cel puțin trei acțiuni individuale prin care pot reduce impactul asupra mediului înconjurător, să prezinte un set de patru reguli ale eco-voluntarului pentru protejarea acestui habitat natural local, să identifice cel puțin o oportunitate de îmbunătățire și optimizare a practicilor ecologice în școala noastră, în comunitatea locală, să explice principalele cauze ale schimbărilor climatice și impactul acestora asupra ecosistemelor, să demonstreze abilități de reciclare corectă a diferitelor tipuri de deșeuri, să prezinte o lucrare creativă individuală sau pe grupe de lucru care să evidențieze importanța protejării mediului și a practicilor durabile, să participe la dezbateri pentru a se informa cu privire la problemele de mediu, pentru a-și dezvolta capacitatea de a rezolva probleme și de a lua decizii, să participe la ateliere de creație pentru a împărtăși experiențe și soluții, să se implice în acțiuni de curățenie a mediului și de plantare și să monitorizeze curățenia, gestionarea deșeurilor în școala noastră.

Activitatea s-a desfășurat miercuri, 26 aprilie 2023, la clasa a IV-a A cu un număr de 29 de elevi și conform orarului și a cuprins următoarele secțiuni: 1 oră, în sala de clasă, pentru vizionarea documentarelor furnizate de Centrul de Vizitare al Parcului Național Călimani în baza Acordului de parteneriat pentru educație Nr.697 din 20.04.2023 și dezbateri aspectelor prezentate, 1 oră, în curtea școlii, pentru lecția în natură despre specii de păsări și hrănirea lor, 1 oră, în sala de clasă, pentru activitatea pe ateliere de creație și 1 oră, pe holurile școlii și în sala de clasă, pentru activitatea de curățenie, îngrijire și plantare.

Mai întâi, domnul Gavrițaș Benone, ranger al Parcului Național Călimani a fost ghidul specializat care ne-a ajutat să redescoperim pădurea ca ecosistem esențial pentru menținerea biodiversității și echilibrului ecologic, ne-a sprijinit în identificarea plantelor și animalelor locale și ne-a oferit informații despre importanța conservării biodiversității Parcului Național Călimani, apoi am desfășurat o lecție în natură dedicată speciilor de păsări.

Activitatea a continuat pe ateliere astfel: un atelier de creație literară, un atelier de creație plastică și un atelier de reciclare creativă.

În cadrul atelierului de creație literară elevii au compus poezii ce au conținut mesaje cu tematică ecologică prin care și-au dorit să-și exprime propriile gânduri, trăiri, așteptări și să-i sensibilizeze pe ceilalți

La atelierul de creație plastică elevii au redat peisaje din Parcul Național Călimani surprinzând flora și fauna acestei arii protejate, au prezentat în desene modul corect de colectare selectivă a deșeurilor, au realizat ilustrațiile pentru un afiș în care se promovau evenimente cu tematică ecologică.

Un atelier foarte vesel și incitant a fost atelierul de reciclare creativă în care elevii au reușit să transforme cartonul, cel mai reciclabil material, și cutiuțele de lapte în jucării ca mascote și blocuri din orașul nostru pentru o viitoare machetă.

Activitatea s-a încheiat cu o activitate practică de curățenie în curtea școlii, de îngrijire a plantelor din școală și de plantare în sala de clasă.

Rezultatul cel mai important obținut în urma activității a fost faptul că elevii au devenit mai conștienți de impactul acțiunilor lor asupra mediului înconjurător și au înțeles mai bine importanța protejării și conservării acestuia.

Au adoptat practici ecologice în viața de zi cu zi, cum ar fi curățenia zilnică în sala de clasă, stingerea becurilor atunci când lumina artificială nu mai este necesară, utilizarea apei fără a o risipi, colectarea selectivă a deșeurilor și reciclarea deșeurilor atunci când acest lucru este posibil.

S-au implicat mai activ în campania de curățenie și în activitatea de plantare.

Au creat poezii cu care au participat la concursuri școlare cu tematică ecologică.

Au organizat o expoziție de artă ce a cuprins desene, fotografii, mesaje și creații inspirate de aspecte sesizate în mediul înconjurător prin care au promovat importanța conservării acestuia.

Rezumând tot ceea ce s-a desfășurat, cred că trebuie să menționez faptul că activitatea a determinat o schimbare de comportament în rândul elevilor, care sunt mai atenți, mai responsabili în gestionarea resurselor, a deșeurilor și în protejarea mediului.

Copiii au înțeles că pot fi ambasadori ai protecției mediului atunci când împărtășesc cunoștințele și experiențele dobândite în cadrul activității cu cei din familie, cu cei din jur și contribuie astfel la educarea și sensibilizarea membrilor comunității locale, creând un lanț de schimbare și influență pozitivă.

Schimb De Nume

Cezara Croitoriu

Scoala Gimnaziala Ion Creanga Oras Targu Neamt

Schimb de nume

Obiective:

O₁-să învețe să-i asculte pe ceilalți;

O₂-să descopere diversitatea și diferențele dintre oameni;

O₃-să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt.

Conținut: Eu și ceilalți

Asemănări și deosebiri dintre sine și ceilalți

Sarcina didactică : redarea a cel puțin trei însușiri caracteristice colegului din pereche

Regulile jocului :

1. Participanții se așază în cerc.
2. Învățătorul îi roagă să formeze perechi.
3. Dacă un elev nu are pereche, acesta va forma pereche cu învățătorul.
4. Învățătorul anunță : „În perechile formate fiecare elev se prezintă partenerului de joc spunând numele și cel puțin trei caracteristici sau lucruri despre sine”.
5. Se anunță timpul: „Pentru această activitate aveți la dispoziție cinci minute”.
6. Jocul este oprit după ce s-a prezentat fiecare partenerului și a trecut timpul acordat.
7. Învățătorul anunță că fiecare elev din perechea formată va lua identitatea și se va prezenta întregului grup ca fiind celălalt, prezentându-se sub numele partenerului de joc și precizând caracteristicile/ lucrurile pe care celălalt i le-a spus.
8. Prezentările în fața grupului vor fi recompensate cu stikere (din partea colegului din pereche) și aplauze (din partea tuturor participanților la joc).

Elemente de joc: surpriza, recompensa

Material didactic necesar : stikere , emoticoane

CULTIVAREA PLĂCERII DE A CITI - STRATEGII EFICIENTE PENTRU ȘCOLARII DIN CICLUL PRIMAR

Rodica Florea

Scoala Gimnaziala Nr. 280

Încurajarea cititului în rândul copiilor poate fi o provocare. Acest aspect este încă din primii ani de viață de către familie. Părintele este un model. Copiii observă comportamentul adulților, deci dacă te văd citind și apreciind lectura, vor fi mai predispuși să facă același lucru. Părinții vor petrece timp citind împreună cu copiii. Poate fi înainte de culcare sau în timpul zilei. Aceasta nu doar îi ajută să-și dezvolte abilitățile de citire, dar creează și o legătură specială. Contează foarte mult să ținem seama de preferințele copilului. De aceea se vor alege cărți care să fie legate de interesele specifice ale copiilor. Dacă sunt fascinați de animale, cărțile cu povești despre animale pot fi o alegere potrivită. Se pot folosi tehnici creative pentru a face lectura distractivă. Poți inventa voci pentru personaje, poți crea activități legate de carte sau chiar să transformi cititul într-un joc. Tot acum, copiii ar putea chiar să aleagă cărțile pe care doresc să le citească. Acest lucru le oferă un sentiment de control și îi face mai interesați să se implice în procesul de lectură.

Odată cu vârsta școlară, determinarea elevilor să citească mai mult, poate necesita o abordare holistică și creativă. Iată câteva strategii pe care le putem folosi la clasă:

Creează un mediu pozitiv față de lectură: Cultivă o cultură a cititului în clasă, evidențiind importanța lecturii și beneficiile acesteia. Încurajează discuțiile deschise și pozitive despre cărți.

Oferă acces la o varietate de cărți: Asigură-te că există o gamă variată de cărți disponibile, astfel încât să se potrivească diferitelor interese și niveluri de lectură.

Explorează genuri variate pentru a satisface preferințele individuale ale elevilor : Este important să alegi cărți care să se potrivească nivelului de dezvoltare și intereselor specifice ale fiecărui grup de vârstă. Astfel, pentru elevii de 6 ani, ar fi potrivite genuri literare care să stimuleze imaginația lor bogată și să le dezvolte abilitățile de limbaj. În acest sens, potrivite sunt povestirile scurte și basmele-alegeți povești simple cu personaje captivante și aventuri ușor de înțeles pentru școlarii mici. De asemenea putem pune pe lista cu lecturi și poeziile pentru copii. Versurile ritmice și jucăușe pot fi foarte atrăgătoare pentru aceștia. Încearcă să alegi poezii cu rime ușoare și imagini vii. Cărțile cu ilustrații bogate sunt importante pentru această vârstă. Alege cărți cu ilustrații colorate și expresive care să sprijine înțelegerea și să stimuleze discuțiile. Pentru elevii de 8 ani, putem încorpora genuri literare care să ofere provocări mai complexe și să dezvolte abilitățile lor de citire și înțelegere, cum ar fi romanele pentru copii- alege romane potrivite vârstei, cu povești intrigante și personaje bine dezvoltate. cărțile de aventuri, cărțile științifice și de explorare- pentru a susține curiozitatea naturală a copiilor de 8 ani, alege cărți care explorează lumea înconjurătoare, știință sau istorie într-un mod accesibil. Și nu în ultimul rând, putem alege cărți de non-ficțiune interesante- pentru a încuraja interesul pentru învățare, oferindu-le cărți de non-ficțiune pe teme variate, de la animale și natură până la biografii ale unor personalități remarcabile. Pentru elevii de 10-11 ani, este benefic să ofere o gamă variată de genuri literare pentru a le dezvolta gustul pentru citit și pentru a le stimula imaginația. Iată câteva genuri literare potrivite pentru această grupă de vârstă: Ficțiune pentru copii- seriile de ficțiune pentru copii, precum seria "Harry Potter" de J.K. Rowling, "Percy Jackson" de Rick Riordan sau "Diary of a Wimpy Kid" de Jeff Kinney, sunt adesea populare în această categorie. Cărțile de fantezie pot captiva imaginația copiilor. "Cronicile din Narnia" de C.S. Lewis sau "Alice în Țara Minunilor" de Lewis Carroll sunt exemple bune. Cărțile de mister, cum ar fi seria "Enid Blyton's Famous Five" sau "Nancy Drew" și "The Hardy Boys", pot fi atrăgătoare pentru această vârstă. Cărțile cu povești pline de aventuri, cum ar fi "Olandezul zburător" de Roald Dahl sau "Goosebumps" de R.L. Stine, pot fi apreciate. Cărțile care explorează viața reală și problemele cu care se confruntă copiii, precum "Matilda" de Roald Dahl sau "Anne of Green Gables" de L.M. Montgomery, pot oferi perspective valoroase. Poeziile pentru copii, cum ar fi cele scrise de Shel Silverstein sau A.A. Milne, pot oferi o altfel de experiență de lectură și stimula aprecierea limbajului poetic. Cărțile non-ficțiune ilustrate pot fi captivante și educative. Acestea pot include cărți despre știință, animale, istorie sau biografii ale unor personalități inspiratoare. Pentru cei interesați de artă și desen, cărțile care îmbină povestea cu ilustrații de calitate pot fi o alegere potrivită. Cărțile care explorează mitologia și legendele din diferite culturi pot fi fascinante pentru această grupă de vârstă. Pentru cei interesați de știință și explorare, cărțile care pun accent pe aceste subiecte într-un mod accesibil și interesant pot fi captivante.

Este important să observi interesele individuale ale elevilor și să adaptezi recomandările de lectură în funcție de acestea. Oferirea unei game variate de genuri literare îi poate ajuta să descopere ceea ce îi pasionează cel mai mult.

Un aspect deloc de neglijat în educarea elevilor pentru lectura constantă este comunicarea cu părinții și încurajarea lecturii de acasă. Organizează evenimente de citit sau cluburi de carte la care părinții să participe împreună cu copiii lor.

Ajută-i pe elevi să-și stabilească obiective personale de citit. Monitorizează progresul și oferă recunoaștere atunci când ating aceste obiective.

Integrează tehnologia! Folosește tehnologia pentru a atrage elevii către lectură, cum ar fi aplicații de citit interactive sau cărți electronice. Promovează resurse online și platforme care oferă acces la cărți digitale.

Organizează activități speciale legate de lectură- desfășoară activități tematice sau evenimente speciale legate de lectură, cum ar fi săptămâni ale cărților, concursuri de citit sau sărbătorirea autorilor preferați.

Încurajează schimbul de cărți- organizează un colț de schimb de cărți în clasă sau în școală. Încurajează elevii să împărtășească cărți preferate între ei.

Discută despre cărți- organizează discuții regulate despre cărți, pentru a încuraja schimbul de idei și impresii. Creează un club de carte sau o comunitate online unde elevii pot discuta despre cărți cu colegii lor.

Abordează lectura în contextul intereselor personale ale elevilor- găsește titluri de cărți care să aibă legătură cu subiectele abordate în clasă sau cu pasiunile lor.

Într-o clasă de școlari mici, elevii pot avea niveluri variate de abilități de lectură. Unii pot fi deja pasionați de citit, în timp ce alții pot întâmpina dificultăți în a-și dezvolta această abilitate. Adaptarea metodelor de predare la nevoile individuale ale elevilor poate fi provocatoare.

Elevii au interese variate, iar profesorii trebuie să găsească cărți sau materiale de lectură care să atragă atenția tuturor.

Disponibilitatea de cărți acasă și nivelul de sprijin din partea familiilor pot varia. Uneori, profesorii se confruntă cu provocarea de a stimula interesul pentru lectură în ciuda lipsei accesului la cărți în mediul familial.

Învățarea lecturii, implică dezvoltarea unui set complex de abilități, cum ar fi recunoașterea literelor, dezvoltarea vocabularului, înțelegerea contextului și interpretarea

sensului. Profesorii trebuie să găsească modalități inovatoare și eficiente de a sprijini această dezvoltare.

Într-o eră în care tehnologia atrage din ce în ce mai mult atenția copiilor, profesorii trebuie să găsească modalități de a face lectura la fel de atractivă și captivantă. Concurența cu jocurile video și alte forme de divertisment online poate fi o provocare.

În ciuda acestor provocări, stimularea plăcerii de a citi la școlarii mici este esențială pentru dezvoltarea lor educațională și personală. Profesorii pot utiliza strategii variate pentru a face procesul de învățare a lecturii mai captivant și plăcut pentru elevi.

Modele De Bune Practici În Instruirea Diferențiată

Gruev Anca

Scoala Gimnaziala Nr. 280

În perspectiva unei concepții moderne asupra instruirii, perfecționarea lecției reprezintă o necesitate evidentă. Pentru a determina eficacitatea instruirii și reușita tuturor elevilor la învățatură în condițiile actuale ale învățământului din țara noastră, soluția este individualizarea, diferențierea și motivarea învățării în condițiile instruirii dirijate diferențiate atât în clasă cât și în cadrul unor programe compensatorii. În acest scop s-au cristalizat câteva direcții importante, și anume:

- deschiderea lecției către viață, valorificarea experienței de viață a elevilor, sistematizarea informațiilor provenite din alte surse decât cele ale școlii, transferarea lecției în cadrul vieții reale (în natură, laborator sau în mijlocul faptelor cotidiene).
- accentuarea caracterului activ, participativ al lecției: este necesară angajarea conștientă și realizarea învățării prin activitatea proprie a elevului, utilizarea unor metode active: dialogul euristic și, mai ales, învățarea prin descoperire și învățarea bazată pe investigația experimentală solicită în mod deosebit efortul propriu și activitatea independentă, specifice învățării active.
- diferențierea activității de predare-învățare este considerată un factor esențial pentru reușita acestei activități, organizarea procesului de învățământ în așa fel încât activitățile diferențiate să aibă o pondere cât mai mare. Aceste activități permit desfășurarea mai nuanțată a procesului didactic și o stimulare mai eficientă a dezvoltării aptitudinilor individuale ale elevilor.

Există foarte multe rezultate empirice care ne demonstrează că lipsa succesului școlar își are originea și în nepotrivirea între modul în care o parte dintre elevii unei clase învață (sau sunt obișnuiți să învețe) și modul în care un cadru didactic îi învață (sau este obișnuit să-i învețe).

Instruirea diferențiată se dovedește mai avantajoasă decât cea strict individualizată. Ideea acestei tratări diferențiate a elevilor, pornește de la „*necesitatea de a răspunde personalității elevilor, intereselor și nivelului de dezvoltare a unui elev concret, luând în considerare caracteristicile de personalitate și istoria sa culturală unică și furnizându-i într-un ritm și durate adaptate puterii sale de muncă, informații și competențe*”. (Andersen, Geer, Odle, 1978).

Diferențierea se poate realiza la toate nivelele activității didactice. În formularea obiectivelor, se pot stabili obiective minime obligatorii (ex: elevul să enunțe/aplice legea conservării energiei mecanice în căderea liberă a unui corp) și obiective de performanță pentru o parte dintre elevi (ex: elevul să demonstreze legea conservării energiei mecanice în căderea liberă a unui corp).

Diferențierea învățării este esențială în alegerea formelor de organizare a activității. Se pot îmbina într-o manieră optimă munca frontală, pe grupe mici sau individuală. În organizarea activității diferențiate pe microgrupuri se va ține seamă de mai multe variabile. În cadrul clasei pot fi create mai multe grupuri (pentru rezolvarea unor probleme, pentru efectuarea unor lucrări practice, pentru realizarea unor experiențe).

Aplicarea metodelor activ-interactive îmbină munca individuală cu munca în echipă și în colectiv, dezvoltă elevilor o motivație intrinsecă, implică întreg colectivul, elevul devine obiect și subiect al actului de instruire și educare, îmbină armonios învățarea individuală cu învățarea socială, stabilesc relații de colaborare și comunicare între membrii unui grup. Astfel, metodele și tehnicile interactive de grup se pot clasifica astfel:

- *metode și tehnici de predare-învățare interactivă în grup*: metoda predării/învățării reciproce, metoda mozaicului, metoda schimbării perechii, conversația euristică, dezbateră și discuția în grup.

- *metode de fixare și sistematizare a cunoștințelor și de verificare/evaluare interactivă*: tehnica florii de nufăr, cartonașe luminoase, portofoliul de grup sau individual, pânza de păianjen.

- *metode de cercetare în grup, tema sau proiectul de cercetare în grup*: experimentul pe echipe, portofoliul de grup.

- *metode și tehnici de rezolvare de probleme prin simularea creativității*: metoda pălăriilor gânditoare, interviul de grup, controversa creativă, masa rotundă.

În cadrul activităților pe grupe sarcinile de lucru sunt diferențiate dar echivalente în obiectivele propuse. Această activitate oferă posibilitatea de a obține cele mai bune rezultate și o mai bună colaborare între elevi. Utilizarea fișelor individuale de lucru este un procedeu care permite fiecăruia să execute o muncă personală mai bine adaptată posibilităților sale intelectuale, să-i determine pe elevii

problemă să fie mai ordonați, să mărim ritmul activității și calitatea muncii acestora, să creștem timpul de concentrare și capacitatea de atenție.

Diferențierea se poate realiza și la nivelul temelor pentru acasă, acestea nu vor fi identice, ci vor cuprinde o gradare a nivelului de dificultate.

Munca individuală constă în realizarea sarcinilor de către elevi în mod independent, îl obișnuiește pe acesta cu responsabilitatea față de sarcinile asumate sau încredințate. Elevii trebuie motivați în mod periodic pentru un efort constant și nu în salturi.

În condițiile vieții contemporane, munca individuală constituie o formă de pregătire pentru educația permanentă.

În concluzie, pot să afirm că nu există metode bune și metode rele, ci eventual mai puțin inspirat folosite. Prin instruirea diferențiată, profesorul își poate atinge principalul scop: reușita la învățatură a tuturor elevilor săi.

BIBLIOGRAFIE

- 1. Crețu, C., (1999), *Teoria curriculumului și conținuturile educației*, Iași, Editura Universității „Al.I.Cuza”
- 2. Cucuș C., (2008), *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Editura Polirom
- 3. Frunza V., (2007), *Evaluare și comunicare în procesul de învățământ*, Constanța, Ovidius University Press
- 4. Consiliul Național pentru Curriculum – M.E.N., (1998), *Curriculumul Național pentru învățământul obligatoriu. Cadru de referință*, București
- 5. M.E.N.-C.N.C., (2001-2002), *Ghiduri metodologice pentru aplicarea programelor școlare/Ghiduri pe discipline*, București, Editura Aramis
- 6. www.edu.ro
- 7. XXX, *Programele școlare pe discipline*, în vigoare (www.edu.ro).

Metode Specifice Învățământului Preșcolar

Vironica Domnica Hurjui

Grădinița Cu Program Normal Hurjueni

Metode specifice învățământului preșcolar/ Exercițiul

Pentru realizarea procesului instructiv-educativ prin punerea în practică a cunoștințelor tehnice acumulate de educatoare, o importanță deosebită o constituie cunoașterea metodelor și tehnicilor care le aplică sau utilizează pentru educarea copilului.

La grădiniță, metoda exercițiului vine să completeze, să sistematizeze și să segmenteze toate deprinderile de muncă practică, intelectuală, etc. Încă de la venirea copilului în grădiniță și până la plecarea lui la școală. Constă de fapt în repetarea unor deprinderi de muncă: intelectuală, practică, în mod sistematic, în scopul consolidării diferitelor acțiuni ale copilului.

Exercițiul își găsește teren de exprimare pentru copil pe tot parcursul activităților, astfel:

- exercițiul înseamnă chiar salutul la intrarea în grădiniță, apoi îmbrăcarea, servitul mesei civilizată, pregătirea sălii de grupă pentru activități.

În cadrul activităților frontale dirijate, exercițiul este nu numai o modalitate de observare, dar este și o necesitate. Fără exercițiu copilul „uită” și nu-și consolidează deprinderile de muncă necesare, indiferent de natura lor. Pentru a aplica această metodă trebuie să ținem seama de gradarea exercițiilor de la: „simplu la complex” și de la „ușor la greu”. Mediul înconjurător în care copiii își desfășoară activitatea, prin variatele lui aspecte, constituie un prilej permanent de influențare asupra personalității acestora. Mai întâi de toate, mediul ambiant oferă dreptul de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru el, care îi stârnește curiozitatea, dorința de a cunoaște. Răspunzând la întrebările preșcolarilor, educatoarea trebuie să le explice fenomenele respective în raport cu capacitatea lor de înțelegere. Astfel, orizontul de cunoaștere al copiilor se îmbogațește treptat, ceea ce permite să înțeleagă că plantele și animalele au nevoie de anumite condiții de dezvoltare (hrană, căldură, lumină, adăpost),că trebuie îngrijite de om; sau că fiecare fenomen este rezultatul unei cauze, că fenomenele sunt legate între ele și depind unele de altele.

Întelegerea treptată, pe baza cunoștințelor transmise de educatoare, a fenomenelor naturii, a interdependenței dintre ele, a cauzelor care le-au provocat contribuie din plin la însușirea de către copii a unor elemente științifice despre natură. Observarea sistematică a naturii de către copii, sub îndrumarea educatoarei contribuie la îmbogățirea cunoștințelor lor, la înțelegerea adecvată a fenomenelor naturii, la dezvoltarea spiritului de observație, a gândirii și limbajului. Important este ca educatoarea să încurajeze căutările spontane ale copilului care cer ca orice adevăr ce trebuie cucerit să fie reinventat sau cel puțin reconstruit și nu doar transmis. Copilul este constructor activ al simțurilor sale cognitive care generează la randul lor noțiuni, concepte și operații potențiale mai complexe. Copilul memorează și reține impresiile care îl impresionează mai puternic, mai ales pe acelea legate de nevoile și dorințele lui actuale. De asemenea se pune accent pe efortul (individual sau colectiv) de descoperire personală a legăturilor lumii reale prin observare, investigare, experimentare, cercetare.

Alături de marea varietate de metode și procedee didactice, la realizarea obiectivelor studierii „Cunoașterii mediului înconjurător”, contribuie și exercițiul, prin care copiii sunt puși în situația de acțiune directă, de efectuare a unor activități sistematice. Considerat în pedagogie ca fiind o metodă bazată pe acțiune, exercițiul presupune efectuarea conștientă și repetată a unor operații sau acțiuni mintale sau motrice, în vederea realizării unor scopuri variate și contribuie la:

- dezvoltarea operațiilor intelectuale, deci la clarificarea și dezvoltarea noțiunilor, regulilor, legilor dobândite anterior.

- asigurarea formării și dezvoltării aptitudinilor și abilităților creatoare cultivând în același timp și unele calități morale (acuratețe, punctualitate, perseverență, etc).

Ca metodă fundamentală, în activitatea didactică, exercițiul contribuie la realizarea unor sarcini ca:

- adâncirea înțelegerii noțiunilor, regulilor, principiilor și teoriilor de bază ale științei prin aplicarea lor în situații noi

- dezvoltarea operațiilor mintale

- consolidarea cunoștințelor și deprinderilor însusite

- stimularea capacităților creatoare, originalitatea și spiritul de independență și inițiativă.

Principalul mijloc prin care se poate asigura accesibilitatea cunoștințelor despre natură este contactul direct, nemijlocit și organizat cu obiecte și fenomene din mediul apropiat de viață pentru ca pe această bază să se realizeze progresiv cunoașterea mediului mai îndepărtat și a fenomenelor generale. Mijlocul principal de a satisface dorința de cunoaștere, experimentul conduce la căutarea și explicarea mecanismelor acestor lucruri.

Circa 80% din numărul prescolarilor au răspuns că plantele sunt niște vietăți pentru îngrijire atentă. Am pus accent pe datoria fiecăruia de a ocroti mediul în care trăiește. Numai ocrotind cu grijă viața din jurul nostru, plantele și animalele, ne asigură și nouă oamenilor o viață fără de pericol de îmbolnăvire. Era "civilizației planetare" pe care a ignorat-o revoluția științifică și tehnică este caracterizată de transformări profunde nu numai în domeniul economic ci și în sfera raporturilor sociale și psihice dintre oameni, în cultura și morala lor.

BIBLIOGRAFIE:

Stanciu Mihai, 2003, Didactica postmodernă, Ed. Universității Suceava
Stanciu Mihai, 2003, Introducere în pedagogie, Ed., în Irimescu, Iași

Preda, V., (2002). Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped, București;

Zetu-Ungureanu, G., M., (2017). Metoda proiectelor în învățământul preșcolar

„Săniuța”

Marinela Tudor

Liceul Teoretic „Mircea Eliade”, Școala Gimnazială Nr.2

Săniuța

Noi din pod am coborât

Săniuța noastră dragă

Vrem acum să mergem iute

Să ne ducă prin zăpadă.

Suntem veseli, fericiți

Toți ne dăm cu săniuța

Ea coboară cu viteză

Să se urce Măriuța!

METODE INOVATIVE FOLOSITE ÎN CADRUL D.L.C. ~ȘORȚUL POVESTITOR~

Nicoleta Lupu

GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.39 GALATI

METODE INOVATIVE FOLOSITE ÎN CADRUL D.L.C.

~ȘORȚUL POVESTITOR~

Prof. Înv. Preșcolar Lupu Nicoleta

Grădinița cu Program Prelungit Nr.39 Galați

Tema anuală de studiu: Când,cum și de ce se întâmplă?

Tema zilei: „Prietenii lui Melciulică”

ADE: DOMENIUL LIMBĂ ȘI COMUNICARE (DLC)

Tema activității: „Melciulică” de Alina Oancea/Daniela Stoicescu

Mijloc de realizare: _

Tipul activității: transmitere și însușire de noi cunoștințe

Scopul activității:

Formarea deprinderii de a asculta o poveste și de a reda ideile acesteia;

Îmbogățirea vocabularului cu noi cuvinte și expresii;

Domenii de dezvoltare:

D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ȘI A PREMISELOR CITIRII ȘI SCRIERII

C. CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI ÎN ÎNVĂȚARE

Dimensiuni ale dezvoltării și comportamente vizate:

D1 Ascultarea activă a mesajului pentru înțelegerea și receptarea lui (comunicarea receptivă).

D1.1.2. Înțelege mesaje simple;

D1.1.3. Participă la activitățile de grup și la activitățile de joc în calitate de auditor;

D2. Exprimarea orală a mesajului, a emoțiilor etc. (comunicarea expresivă).

D2.2.2. Participă la activitățile de grup și la activitățile de joc, în situații uzuale, în calitate de vorbitor;

C1: Curiozitate, interes și inițiativă în învățare.

C1.1.1. Manifestă curiozitate și interes pentru experimentarea și învățarea în situații noi.

Obiective operaționale:

O1: Să precizeze titlul și personajele întâlnite în povestea "Melciulică";

O2: Să redea conținutul unei scene din poveste, folosind cuvintele și expresiile întâlnite în text: *hârș, cochilie, limax, a se șine scai, stup, licurici*;

O3: Să descrie\argumenteze înțelegerea textului, rezolvând corect sarcinile cubului.

SCENARIUL ZILEI

Înainte de sosirea copiilor se pregătesc o parte din materiale și se aranjează sala pe centre de activitate.

Activitatea integrată debutează cu **Întâlnirea de dimineață**. Educatoarea recită următoarele

versuri: *"Dimineața a venit\ Toți copiii au sosit\ In cerc să ne adunăm\ Cu toți să ne salutăm."*

Salutul pornește de la educatoare și este continuat de toți preșcolarii grupei, de la stânga la dreapta.

Educatoarea le transmite un salut, însoțit de o apreciere: *„Bună dimineața, copii isteți și frumoși! Mă bucur că suntem și astăzi împreună!”*. Aceștia vor răspunde salutului adresat de educatoare: *„Bună dimineața, doamna educatoare!”*. Copiii se salută unul pe altul, de la stânga la dreapta, uitându-se unul la celălalt, dându-și pumnul\ cotul, folosind formula de salut *„Bună dimineața,!”* și numele colegului pe care îl salută.

Împărtășirea cu ceilalți se realizează printr-o conversație, menită să dea frâu liber imaginației copilului. Copiii sunt invitați să se gândească la o însușire specifică unei insecte:

"harnică ca o albină"\ "roșie ca buburuză"\ "vesel ca un fluturaș"\ "somnoros ca un melc".

Noutatea zilei: Se realizează prin prezentarea albinuței Zumzi. Albinuța a venit cu o pelerină cu buline colorate, o scrisoare pentru copii și un colet în care se află șorțul povestitor.

Albinuța Zumzi le povestește copiilor despre pățania unui prieten al ei, care era mai *"colorat"*. Educatoarea anunță tema zilei și activitățile ce urmează a fi desfășurate.

Educatoarea anunță copiii că vor audia povestea *"MELCIULICĂ"* de Alina Oancea, Daniela Stoicescu.

Ei trebuie să asculte cu atenție povestea, să rețină personajele și ordinea desfășurării evenimentelor. Activitatea va continua la centrele de interes deschise.

Educatoarea va expune povestea cu ajutorul "Șorțului povestitor", frontal. Se fixează momentele principale din poveste cu ajutorul imaginilor expuse. Pentru a verifica dacă au înțeles mesajul poveștii, educatoarea aplică metoda CUBULUI.

Se prezintă copiilor un cub, pe fețele căruia se afla câte o sarcină:

1. DESCRIE: Spune-ne cu a aparut Melciulica?
2. COMPARĂ: Cum era Melciulica fata de ceilalti melci?
3. ASOCIAZĂ: Cu ce pot fi asociate bulinele lui Melciulica?
4. ANALIZEAZĂ: Cu cine s-a intalnit Melciulica?
5. APLICĂ: Ce sfat i-ai da lui Melciulica?
6. ARGUMENTEAZĂ: Pro sau contra- Îi placeau melcului bulinele de pe cohilie?

La finalul activității copiii descoperă câte o piesă din puzzle. După reconstituirea imaginii, copiii îl descoperă pe Melciulică, iar pe spatele acestuia, o scrisoare prin care le mulțumește copiilor că au dorit să îl cunoască și că l-au ajutat în călătoria lui.

Activitatea integrată se încheie cu "petrecerea albinuțelor"-un dans liber pe melodii ritmate.

Bibliografie:

- *** Curriculum pentru educație timpurie, Ministerul Educației Naționale, 2019
- *** Metode interactive de grup - ghid metodic pentru învățământul preșcolar, Editura Arves, 2006
- *** Repere metodice-Utile pentru învățământul preșcolar, vol III, Editura Delta Cart Educațional, Pitești, 2017
- *** Piramida cunoașterii- Repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar, Editura Diamant, 2014

Valențe Europene În Educație

Mihaela Seuciuc

Scoala Gimnaziala Darmanesti

Spațiul european, ca o comunitate vastă plină de varietate etnică, trebuie să-și dezvolte abilitățile de analiză și să interpreteze informațiile critic și responsabil, prin intermediul dialogului multicultural și al dezbaterii deschise bazate pe multiperspectivitate, în special pe aspecte controversate și sensibile.

Valorile europene asumate, respectate, promovate și dezvoltate de școala sunt democrația, libertatea, egalitatea, solidaritatea, demnitatea umană, spiritul tolerant, pacea socială, cooperarea, dezvoltarea, favorizarea asumării responsabilității și respectarea legilor.

Într-o multiculturală Europă, educația nu numai că pregătește tinerii pentru piața forței de muncă, ci sprijină personal dezvoltarea și furnizarea unei baze largi de cunoștințe, dar ar trebui, de asemenea, să fie un factor important pentru pregătirea tinerilor pentru viață ca cetățeni activi.

Școlile sunt responsabile pentru îndrumarea și sprijinirea oamenilor în dobândirea instrumentelor și dezvoltarea atitudinilor necesare pentru viața în societate sub toate aspectele sale. Școlile trebuie să ofere strategii pentru a dobândi astfel de competențe și pentru a le permite tinerilor oameni să înțeleagă valorile care stau la baza vieții democratice, introducând respectul pentru drepturile omului ca fundamente pentru gestionarea diversității și stimularea deschiderii față de alte culturi. În cadrul educației formale, dimensiunea interculturală cuprinde toate subiectele.

Educația și învățătura despre credințele religioase sunt probabil printre cele mai relevante. Educație în ceea ce privește dimensiunea interculturală a sistemelor religioase și a altor credințe, poate ajuta elevii să înțeleagă mai bine diversitatea și istoria lor, evitând astfel prejudecățile.

Formarea de atitudini și comportamente este rolul primordial al educației. Formarea unor atitudini responsabile, cu impact pozitiv asupra viitorului este imperios necesar la orice vârstă, dar este mai benefică, dacă începem la vârsta școlară. Dezvoltarea durabilă este orientarea globală în păstrarea calității vieții pe tot globul. Formarea unor atitudini responsabile în acest sens în rândul elevilor este preocuparea numărul unu în țările dezvoltate și în curs de dezvoltare.

Trebuie să încurajăm copiii, tinerii și profesorii să inițieze activități educaționale în domeniul dezvoltării durabile. Aceste aspecte ale formării unor atitudini este cu atât mai eficace, cu cât se bazează pe rezolvarea în comun a problemelor, sau pe activități de conștientizare comune cu alte școli cu diferite origini și tradiții.

Educația globală urmărește promovarea și interiorizarea valorilor, ca: respect, libertate, drept, pace, egalitate, solidaritate, prin formarea și externalizarea unor atitudini de auto-respect, respect pentru ceilalți, interes pentru probleme globale, abordare critică, implicare și acțiune constructivă, responsabilitate socială. Învățământul are acum, mai mult ca niciodată, un rol crucial în formarea indivizilor independenți și responsabili.

Învățământul are un rol crucial în formarea indivizilor independenți și responsabili. Devine astfel important dezvoltarea unor atitudini și valori dezirabile, promovarea activă a valorilor sociale și individuale (respect, solidaritate, cooperare, echitate, toleranță, onestitate, onoare, responsabilitate, spirit civic etc.); dezvoltarea capacității elevilor de a comunica, de a coopera și de a interacționa cu persoane care aparțin diferitelor culturi, de a recunoaște diversitatea în diferitele ei forme - precum și dezvoltarea deprinderilor de participare a tinerilor la îmbogățirea vieții comunitare, prin dialog și implicare socială.

Având în vedere că o serie de documente de referință naționale și internaționale atrag atenția asupra incluziunii deficitare a grupurilor defavorizate sau vulnerabile în sistemul de educație sau pe piața forței de muncă și menționează cu claritate nevoia de participare socială și de egalizare a șanselor pentru acestea, școala trebuie să fie orientată spre asigurarea accesului liber și egal, nediscriminatoriu la activitățile școlare și extrașcolare a tuturor persoanelor interesate (elevi și cadre didactice deopotrivă).

Egalitatea conține prevederi privind: egalitatea în drepturi, nediscriminarea, drepturile copilului, drepturile persoanelor în vârstă, integrarea persoanelor cu dizabilități, diversitatea culturală, religioasă și lingvistică, egalitatea între femei și bărbați.

Traversăm o perioadă istorică importantă, în care întreaga populație a României a început să învețe și să înțeleagă ce înseamnă democrația, care sunt principiile unui stat democratic și cum funcționează legile într-un asemenea stat. Elevii trebuie să știe că democrația este atât o formă de guvernare politică, prin consultarea majorității, cât și o formă de cultură reflectată la modul cel mai

concret în anumite practici sociale și în comportamentul individului. De asemenea, elevii trebuie să cunoască că în spatele practicilor/comportamentului stă un număr de valori, asumate conștient sau inconștient și că în fapt, felul nostru de a ne comporta și de a gândi exprimă valorile la care aderăm. Ei trebuie să știe care sunt drepturile, dar și îndatoririle cetățenilor.

Considerăm că cetățenii României nu trebuie să fie pasivi. Ei trebuie să participe activ la transformarea democratică a României, să-și exprime dreptul la vot, dreptul la opinie, toate într-un spirit constructiv.

Societatea pe care dorim să o construim este o societate democratică în care toleranța, alături de celelalte valori sociale și individuale, are un rol foarte important. Însăși identitatea UE e definită prin toleranță. De aceea, prin activitățile derulate în școală, este important să transmitem elevilor să respecte opiniile contrare, deciziile altor oameni, grupuri, popoare, religii, alte moduri de gândire și puncte de vedere, alte stiluri și moduri de viață, să învețe să fie mai buni, corecți, empatici, îngăduitori.

Bibliografie:

*Dasen, P., Perregaux, Ch., Rey, M. (1999). **Educația interculturală**. Iași: Polirom Științele educației. Structuri, conținuturi, tehnici*

*Ferreol, Gilles (coord.), 2000, „**Identitatea, cetățenia și legăturile sociale**”, Editura Polirom, Iași;*

*Plugaru, L. (2004). **Sociologia educației**. Brașov: Editura Universității Transilvania*

*Popenici, Șt. (2001). **Pedagogia alternativă**. Imaginarul educațional. Iași: Polirom. Științele educației. Structuri, conținuturi, tehnici.*

Jocul Și Învățarea La Clasa Pregătitoare

Dumitrica Danila Mocanu

Scoala Gimnaziala Nicolae Grigore Marasanu

Debutul micii școlarități se dovedește a fi o adevărată provocare pentru toți cei implicați: elevi, părinți, profesori. Însă, dacă se va pleca de la ideea că această clasă pregătitoare este un univers al poveștilor și al învățării prin joc, că este modalitatea de a aduce școala către copil și nu copilul către școală și dacă se va centra procesul de învățare pe competențe și nu pe cunoștințe, atunci totul va decurge firesc, natural și cât se poate de plăcut. „Procesul de învățare ar trebui să fie distractiv, folosind o metodologie adaptată, diversă și incitantă. Dacă învățarea nu e distractivă, vom face eforturi imense, atât elevii, cât și noi, profesorii.” (J. Olsen și Th. W. Nielsen, 2009) Învățarea prin joc va rămâne o componentă importantă în *învățământul* primar. Ea conține elemente distractive elevilor prin care le va fi mai ușor să-și consolideze cunoștințele, dar și să nu se plictisească. Jocul didactic poate fi utilizat la toate disciplinele, fie pentru a reactualiza cunoștințele predate, fie pentru consolidarea și verificarea acestora. Cadrul didactic poate să aleagă jocul potrivit pentru activitatea respectivă sau chiar să-l creeze, astfel încât să permită acumularea cunoștințelor într-o atmosferă de divertisment. Prin intermediul jocurilor se dezvoltă curajul, corectitudinea, disciplina prin supunere la regulile jocului, lucrul în echipă și comportamentul civilizat.

Jocul didactic poate fi considerat o fază intermediară, dar și pregătitoare în același timp pentru copil în trecerea de la jocul liber la învățare. Există numeroase tipuri de jocuri, iar cele didactice sunt: senzoriale, de recunoaștere a unui obiect cu ajutorul simțurilor “Ghicește ce ai gustat și spune cum este!”, jocuri de reconstruire de imagini din bucățele gen puzzle, jocuri logice de comparare a obiectelor în funcție de descriere, clasificare “Mic. Mare”, jocuri gramaticale “Eu spun una, tu spui multe”. Copiii nu pot să își mențină concentrarea pentru un timp îndelungat. De aceea, ei pot deprinde din situațiile de joc diferite abilități.

Un pas important pentru buna desfășurare a unui joc este explicarea lui. Cadrul didactic trebuie să redea cât mai simplu și mai clar regulile jocului. Foarte bine ar fi dacă ar descrie activitatea jocului în paralel cu exemplificarea lui. Iar cu cât este mai bine structurat și mai complex, cu atât elevul acordă un interes și o implicare mai mare în desfășurarea lui.

Activitatea de predare-învățare trebuie să devină „o aventură a cunoașterii” în care copilul este provocat să participe după puterile lui, iar rolul profesorului constă mai mult în cel de stimulare, dirijare și de motivare, printr-o participare entuziastă și printr-o abordare ludică.

Orele sau activitățile de la clasă trebuie să plece de la elementul de fascinație – o curiozitate, o surpriză, o imagine, un joc, o mascotă ...măcar câte un element de “wow”, ceva care să le stârnească atenția, mirarea și curiozitatea. Implicarea elevilor în lecții este esențială, ei având nevoie să plece de la concret, de la experiment. Copilul de astăzi învață foarte bine prin joc de rol, prin punerea în pielea personajelor, prin experiențe în care este provocat să participe după puterile proprii, întâlnind probleme și situații de învățare menite să-l determine să le analizeze, să le examineze și să descopere soluții plauzibile. Dacă pe rând, le sunt atribuite elevilor roluri, cum ar fi: “vorbitor”, “povestitor”, “interogator”, “corector”, “contrazicător”, “personajul pozitiv”, “personajul negativ”, vom da naștere unor activități de învățare care să permită elevilor să descopere singuri faptele, să-și valorifice cunoștințele și capacitățile anterioare. Acestea pot provoca trăiri puternice, dar benefice, fiind cunoscut faptul că „toată învățarea are o bază emoțională”. (Platon)

Programa clasei pregătitoare nu este una foarte încărcată, nu există „presiunea” notelor sau a calificativelor, iar copiii se implică cu multă pasiune și interes în activități educative desfășurate sub formă de joc, activități care îi ajută pe micii școlari să dobândească noi cunoștințe, priceperi și deprinderi, fără un efort deosebit din partea lor. Pentru a face cât mai ușoară trecerea de la grădiniță la școală am încercat să folosesc cât mai multe jocuri didactice pentru a facilita asimilarea noilor noțiuni și pot să spun că aproape toți copiii știu acum să citească, să scrie cu litere de tipar și să socotească, și au învățat acest lucru jucându-se.

La clasa pregătitoare, elevul învață cel mai bine, dacă se mișcă; el are mare nevoie de mobilitate și diversitate. Profesorul poate organiza ora, astfel încât să existe momente de deplasare, cu un scop anume, din bancă, de regrupare, de schimbare de rol, etc. În ciuda faptului că ne confruntăm cu o imensă lipsă de spațiu, încerc să îi determin pe copilașii mei să se miște cât mai mult și mai variat, pe fundal muzical sau fără, în clasă, pe holul sau în curtea școlii. Astfel, activitățile sunt dinamice, pline de energie pozitivă, respectând în același timp regulile jocului și având un scop bine definit. Jocul „**Pânza de păianjen**” le-a plăcut foarte mult copiilor mei. Mereu le-a dat siguranța că vor pute vorbi despre diverse probleme sau temeri fără teama că cineva îi va certa. Am pornit de la întâlnirea de dimineață, salutându-

ne folosind metoda „Ghemul”. Firele de ață au realizat pe covor o rețea pe care am asemănat-o cu pânza unui păianjen. Din loc în loc am așezat cartonașe cu literele învățate. Copiii au avut sarcina de a recunoaște cât mai multe liere, ei fiind păianjenii care își culeg prada din plasă. Aici a existat și posibilitatea tratării diferențiate a copiilor. Cei care știu deja să citească au avut cerința de a forma cuvinte cu literele „prinse” de păianjen în plasă. Apoi jocul lua alte dimensiuni, vorbeam despre emoții, despre temeri, realizări, persoane dragi, calități și defecte, etc... Acest joc ne-a creat mereu impresia de grup, de unitate știind că dacă un coleg va da drumul aței pânza noastră s-ar destrăma. Am făcut imediat legătura cu importanța fiecăruia dintre noi în cadrul grupului și al clase noastre.

Un alt joc foarte important în activitățile noastre a fost „**Salata**”. Acesta e un joc pe care îl putem folosi la majoritatea orelor și disciplinelor, e un fel de „scaunelele muzicale”. În cerc, jos pe perinute sau chiar scaune elevii extrag din pălăria magică bilețele cu: emoții, cifre, numere pare sau impare, litere, animale, fructe, legume, fenomene, ect.... Cel fără loc anunță că ar mânca o salată de....și cei care se regăsesc aleargă pentru a ocupa un alt loc. Cel care rămâne fără loc reia jocul. Ceea ce diferențiază jocul didactic de alte jocuri școlare este că, la jocul didactic predomină învățarea și nu distracția. Folosit în diverse situații de învățare, jocul didactic face ca elevul să fie solicitat la un efort intelectual deosebit: să observe, să identifice, să analizeze, să compare, să transforme etc. El face toate aceste operații în timpul jocului motivat, într-o formă atractivă, plăcută, și-și mobilizează toate forțele pentru a rezolva sarcinile jocului. De fapt, pus în situația de joc, copilul realizează o învățare adevărată, dar având impresia că se joacă. Jocul este „proprietatea copiilor”, iar noi dascălii trebuie să veghem pentru a nu li se încălca dreptul la joc. Cei ce-i învață pe copii jocuri sunt răsplătiți cu dragostea și admirația acestora.

Vă îndemn să priviți în ochii copiilor atunci când ei se joacă. Veți vedea în ei toată bucuria și fericirea pământului. Veți înțelege atunci că sunteți cel mai răsplătit om de pe pământ, pentru truda și răbdarea dumneavoastră – vă puteți retrăi copilăria de fiecare dată când intrați în jocul copiilor.

Bibliografie:

Documentele profesorului pentru clasa pregătitoare – Editura Sigma 2014

<http://www.fantasticfunandlearning.com/letter-recognition-game-for-forest-theme.html>

<http://www.teacherspayteachers.com/Product/Letter-and-Sound-Learning-Game-354494>

Metode Inovative De Predare-Învățare-Evaluare Centrate Pe Elev Și Nevoile Sale Educaționale

SIMILACHE IOANA-JENI

Scoala Gimnaziala Nicolae Grigore Marasanu

Procesul de învățământ reprezintă principalul mijloc prin care societatea instruește și educă viitoarele generații, școlii revenindu-i responsabilitatea conducerii și organizării procesului.

În *școala modernă* intensitatea metodelor de învățământ sunt inovative adică *caracterul lor este activ*, sunt capabile să înceapă angajarea elevilor în activitate, să le stimuleze capacitățile creatoare, cognitive și motivația.

Aceste metode inovative poartă denumirea de *metode interactive centrate pe elev*, acele metode moderne de determinare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârste timpurii, instrumente didactice care presupun schimb de idei, experiențe și cunoștințe.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne necesită un accent pe calitățile și disponibilitățile din partea cadrului didactic: să fie receptive la nou, să adopte un stil didactic, gândire reflexivă și modern, o mare flexibilitate în concepții, inteligența de a accepta noul, dorința de autoperfecționare. Profesorul ar fi bine să-și modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, această personalitate se poate caracteriza prin dimensiuni noi: atitudini pozitive, responsabilitate și implicare, gândire critică creativă, abilități de lucru în echipă, capacitatea de comunicare și cooperare.

În organizarea învățământului centrat pe elev, profesorul se transformă într-un coparticipant alături de elev în desfășurarea activităților didactice. Profesorul însoțește și încadrează elevul pe calea cunoașterii.

Folosirea acestor metode interactive de predare-învățare în activitatea didactică îmbunătățesc calitatea procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ.

PRINCIPII ALE ÎNVĂȚĂRII EFICIENTE CENTRATE PE ELEV

Acestea pot fi:

Accentul activității învățării nu se pune pe profesor ci pe cel care învață;

Rolul profesorului este de a administra procesul învățării elevilor pe care îi are în grija sa;

Înțelegerea procesului de învățare trebuie împărțită elevilor, nu trebuie să aparțină numai profesorului; Identificarea nevoilor individuale de învățare ale elevilor; Încurajarea și facilitarea învățării independente ajutându-i pe elevii să învețe și cum să învețe;

strategiilor de diferențiere;

PE ELEV?

educațional;

rezultatele învățării;

deciziilor;

are capacității de autoformare;

autonom;

aplica tehnologii informaționale modern;

gândi noi idei și poate lucre în echipă.

METODELOR INTERACTIVE CENTRATE PE ELEV

copiilor, conștientizând că pot influența procesul de învățare;

abordări folosesc învățarea activă și eficacitatea învățării va fi mai mare inclusiv aplicarea celor

învățate;

sens, pentru că a stăpâni materia înseamnă a o înțelege;

abilitățile pentru învățarea pe parcursul întregii vieți.

ÎNȚELEGEREA ȘI UTILIZAREA DE CE ÎNVĂȚĂMÂNTUL CENTRAT

-Elevul este subiectul procesului

-Elevul devine responsabil pentru

-Elevul participă activ în luarea

-Elevul învață independent și

-Elevul poate gândi critic și

-Elevul este capabil de a

-Elevul poate

AVANTAJELE

-Crește motivația

-Aceste

-Învățarea are

-Sprijină

Inovarea didactică este un proces în derulare, progresist, care se poate

continua și în alte ocazii. Elevul trebuie pus mereu în situația de a coopera, a judeca, a face, a avea păreri, a da răspunsuri, a deveni responsabil și creativ. Pentru a beneficia de un învățământ de calitate și pentru a obține rezultate bune trebuie folosite atât metodele clasice cât și cele modern. Cadrele didactice pe lângă cunoștințele teoretice și practice aferente disciplinei studiate trebuie să posede și abilități de utilizare TIC.

BIBLIOGRAFIE:

1. Oprea, Crenguța - Lăcrămioara – “*Strategii didactice interactive*”, ed. a III-a, EDP, București, 2008
2. Pânișoară, Ion- Ovidiu – “*Comunicarea eficientă*”, ediția a III-a, Editura Polirom, Iași, 2006
3. Cojocariu, Venera Mihaela – “*Teoria și metodologia instruirii*”, EDP, București, 2004
4. Cerghit., I. – *Metode de învățământ*. Ediția a IV-a revizuită și adăugită. Ed. Polirom. București, 2006.

Educația Rutieră Prin Activități Nonformale

Gina Chirilă

Scoala Gimnaziala Nr.1 Comuna Matca

Educație Rutieră prin activități nonformale

Prof. învă. primar CHIRILĂ GINA, Școala Gimnazială Nr. 1, Matca

Proiectul educațional de educație rutieră „Cântăm, desenăm, învățăm să circulăm”, abordează o temă necesară în contextul social actual, aceea a învățării și aplicării regulilor de circulație, încă de la vârsta miciei școlarității.

Statisticile naționale și mondiale arată că numărul autovehiculelor pe drumurile publice este în continuă creștere, iar numărul victimelor accidentelor de circulație la fel. Pentru a forma comportamente sănătoase și corecte în trafic, educația rutieră trebuie făcută încă din perioada preșcolară și continuată apoi, prin activități extracurriculare, discipline opționale sau proiecte educaționale. Un astfel de proiect este și cel pe care școala noastră îl va implementa în anul școlar următor, cu obiective bine definite, cu grup țintă bine ales și cu activități educative adaptate profilului psihologic al vârstei copiilor.

Un proiect ce abordează Educația rutieră are un impact imediat, la nivel local, prin educarea copiilor în spiritul cunoașterii și respectării regulilor de circulație și un impact pe termen lung, acela al formării unor comportamente pozitive pe drumurile publice, în vederea evitării accidentelor. Concomitent cu acest lucru, proiectul vizează și conștientizarea părinților cu privire la importanța educației rutiere și abordării responsabile a acesteia.

Obiectivele propuse în cadrul realizării proiectului sunt clare, realizabile, cu efect pe termen lung. Grupul de lucru al proiectului a selectat activități de învățare adecvate îndeplinirii obiectivelor (jocuri, concursuri, simulări situaționale, activități artistico-plastice), care să-i antreneze pe copii și să-i deprindă într-o manieră relaxată cu modalitățile de a evita accidente și de a fi în siguranță. Oportun este și parteneriatul cu Poliția, care asigură participarea unor agenți de circulație la unele dintre activitățile din școală sau din afara acesteia.

Acest tip de proiect educațional poate fi desfășurat în orice școală din România, bineînțeles cu adaptări și modificări în funcție de specificul zonei și de caracteristicile școlii respective. Desfășurarea proiectului pe durata unui an școlar, cu posibilitate de extindere, face ca acesta să fie sustenabil, având în vedere faptul că educația rutieră nu se face sporadic, ci prin acțiuni bine planificate, care să impună continuitate. Educația rutieră are ca scop prevenirea vătămării copiilor și adolescenților prin accident rutier, prin formarea abilităților, competențelor și comportamentului rutier responsabil, în calitate de pietoni, skate rollers și conducători de vehicule cu două roți. Subsumată educației pentru formarea abilităților de viață, educația rutieră sau, mai degrabă, educația pentru prevenirea riscului rutier, urmărește formarea abilităților și competențelor rutiere personale, de grup și sociale în rândul preșcolarilor și elevilor din învățământul preuniversitar.

Abordarea educației rutiere ca proiect educațional are ca scop evitarea transformării educației pentru siguranță rutieră într-un obiect de studiu teoretic, iar activitățile educative în cadrul acestuia vizează:

- conștientizarea, de către elevi, a necesității acestui tip de educație;
- absența constrângerilor;
- spațiul real oferă infinit mai multe cazuri/situații resursă decât o planșă, un manual sau un afiș;
- valorificarea experienței copiilor care pot stabili mai ușor conexiuni;
- acumularea de noi informații și formarea abilităților prin experiențe personale și de grup;
- posibilitatea verificării imediate a informațiilor și a exersării nemijlocite a abilităților rutiere;
- exersarea abilității de rezolvare de probleme și dezvoltarea creativității elevilor;
- conștientizarea riscului rutier.

Prin intermediul acestor activități practice, aplicative, copilul interacționează, investighează, deconstruiește spre a reconstrui, experimentează, descoperă, găsește soluții, își asumă responsabilități, pentru ca, ulterior, să devină independent, în siguranță.

Jocurile Educative Și Rolul Lor În Dezvoltarea Copilului

Gabi Manolache

Grădinița Cu Program Normal Sat Garceni

După cum se știe, jocul are un rol esențial în dezvoltarea armonioasă a copiilor, ajutându-i să-și dezvolte anumite abilități și competențe, printre care amintesc capacitatea senzo-motorie, dobândirea unei bune dexterități, interacționarea facilă cu ceilalți copii.

Chiar dacă jocurile educative se desfășoară individual, sau în echipe, acestea trebuie bine selectate, în funcție de vârstă, de caracteristicile jocului, dar și de abilitățile ce se urmăresc a fi dezvoltate.

Jocurile educative le dezvoltă copiilor imaginația, îi fac să gândească, să găsească soluții imediate și corecte la problemele ce apar în timpul jocului, provocându-i în permanență.

Mai știm că răbdarea copiilor este limitată. Atunci când sunt în posesia unui joc nou, au nevoie de mai mult timp pentru a-l descoperi, ceea ce duce la menținerea atenției și a capacității de concentrare.

Curiozitatea este specifică micuților și, cu ajutorul jucăriilor educative potrivite vârstei lor, explorează lumea din jurul lor, devin mai inventivi, dezvoltându-și imaginația creatoare.

Procesul de învățare desfășurat în grădiniță are loc prin joc, preșcolarii fiind antrenați în activități ce le dezvoltă gândirea și răbdarea.

Lucrând împreună cu colegii, își creează și consolidează prietenii.

Tot prin joc și cu ajutorul jucăriilor, ei își pot recunoaște anumite emoții, le vor conștientiza, le vor exterioriza și gestiona cu succes.

La vârsta preșcolară, prin intermediul unor jucării educative, copiii învață cifre, litere, dobândesc abilități lingvistice și descoperă lucruri noi, deja la un alt nivel, mai complex, despre natură și lumea înconjurătoare.

Pentru copiii de la grupa mare „Buburuzele”, grupa pe care o conduc anul acesta, cele mai dorite și apreciate jocuri sunt puzzle-ul și cele de construcție, deoarece ei, prin aceste jocuri își pot demonstra că pot crea ceva tangibil, unic.

Jocurile puzzle preferate sunt, atât cele cu piese mai mari, cât și cele cu piese mai mici, cu imagini din povești, cu animale domestice și sălbatice, păsări de curte. Acestea le acaparează atenția, dezvoltându-li-se puterea de concentrare, ceea ce îi ajută să îmbine perfect piesele.

Jocurile de construcție colorate, ușor de mânuit și de asamblat între ele, cuburile din plastic și din lemn, îi țin ocupați pe copii timp îndelungat, deoarece, prin versatilitatea lor, le oferă de fiecare dată posibilitatea de a construi ceva nou, iar cei mici nu se plictisesc deloc, dorindu-și mai mult timp alocat acestui gen de activități.

Nu este uitat, în această perioadă, jocul cu păpuși, preferat de fetițe, care creează o mulțime de scenarii prin care imită activitățile adulților. Ele sunt, pe rând, doamna educatoare, doamna doctor, doamna asistentă, vânzătoarea de la magazin, mama, bunica, etc.

Prin aceste jocuri de rol, copiii, intrând în pielea unui personaj, pot rezolva anumite probleme, devin mai empatici și mai sociabili, își dezvoltă imaginația.

În concluzie, îl parafrazez pe Lucian Blaga care spune: < "Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!">>

MĂRUL

ANA MARIA MARICA

Grădina Nr. 62

“ Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-l învățăm să se adapteze. “ (Maria Montessori)

Dorind modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ, trebuie să îmbinăm activitățile instructiv- educative cu activitățile extracurriculare.

Educația extracurriculară își are rolul foarte bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Prin activitățile extracurriculare urmărim identificarea și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

De la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o mulțime de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea copiilor în activități cât mai variate și bogate în conținut.

Activitățile extracurriculare nu sunt fixate în curriculum-ul școlar, ci de copii, conform intereselor și dorințelor lor. Conținutul activităților extracurriculare poate fi o continuare a ceea ce și-au însușit copiii în cadrul activităților instructiv- educative din grădiniță.

La grupa mare, în cadrul domeniului Științe, la activitatea de cunoașterea mediului după ce copiii au observat fructul preferat al toamnei, „Mărul” , s-a propus activitatea extrașcolară- excursie -Tărâmul Crăiței Merelor cu scopul de a-și îmbunătăți cunoștințele legate de cele învățate.

În cadrul acestei excursii, preșcolarii grupei mari au făcut turul livezii pentru observarea a 13 soiuri de mere. După ce au observat merele, aceștia au primit coșulețe în care au cules merele dorite. După ce culesul s-a terminat, copiii au gustat din diferite soiuri de mere atât în stare naturală, cât și plăcintă cu mere și au băut suc de mere.

În aceeași excursie, copiii au desfășurat o activitate creativă- atelier de personalizat sacoșe de bumbac, activitate în care aceștia au desenat și colorat mere. La finalizarea activității, copiii au umplut sacoșele personalizate cu diferite soiuri de mere pentru a le duce acasă și pentru a fi consumate în familie atât în stare naturală, cât și plăcintă, compot sau suc.

Activitățile extracurriculare sunt atractive la orice vârstă. Stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, manualitatea, libertatea de exprimare, autodisciplinarea. Profesorul, prin aceste activități are posibilitatea să observe copiii mai bine, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal- pregătirea preșcolarului pentru viață.

Activitatea extracurriculară prezentată a fost apreciată atât de copii, cât și de părinții acestora, activitatea finalizându-se acasă prin gătitul fructului observat, cules, pipăit, gustat. Mămicile copiilor au făcut plăcintă de mere din merele culese de către copiii lor, astfel s-a simțit mireasma merelor din livadă în fiecare casă de preșcolar.

Metoda Proiectelor În Grădinița De Copii

Emanuela Govor

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.22 Timisoara

METODA PROIECTELOR ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Proiectul reprezintă un set de activități desfășurate într-o perioadă de timp determinată, planificate, controlate și care au drept scop un progres față de situația inițială.

Teoriile privind învățarea sau dezvoltarea copilului la vârsta timpurie recunoaște „rolul de ghid al profesorului, o persoană-resursă care sprijină respectarea rutei individuale a învățării, a copilului și a ritmului propriu al acestuia”[1]. În acest context, metoda proiectelor stimulează și satisface curiozitatea înăscută a copiilor. Metoda proiectelor este o strategie care se concentrează pe efortul deliberat de cercetare, pe căutarea și găsirea răspunsurilor legate de tema propusă.

A fost inițiată de John Dewey care, la sfârșitul secolului al XIX –lea, bazându-se pe teoria interesului, a elaborat o programă fundamentată pe necesitățile și posibilitățile copilului.

La noi, ca urmare a aplicării Programei activităților instructiv-educative în grădinița de copii în anul 2000 s-a implementat această metodă în primă fază doar în două județe pilot.

Metoda proiectelor este văzută ca o „metodă globală, cu un puternic caracter interdisciplinar, ca o metodă care stimulează și dezvoltă multilateral personalitatea copilului și ca un efort deliberat de cercetare a copiilor concentrat pe depistarea detaliilor și înțelegerea subiectului în întreaga sa amploare.”[2] Un proiect este o extindere, o investigare a unui subiect din sfera idealului sau practicului către care copilul își îndreaptă întreaga atenție și energie.

Spre deosebire de învățământul tradițional, în care planificarea se face semestrial, planificarea temelor de proiect (a temelor activităților) în cadrul acestei metode se face conform cerințelor copiilor, pe una sau mai multe săptămâni. „O temă poate fi finalizată împreună cu un grup de copii sau cu întreaga grupă, în funcție de interesul acestora și de dorința de a aborda o altă temă sau de a consolida informațiile referitoare la tema elaborată inițial. Astfel, se poate demara un proiect cu un grup mic de copii, ceilalți fiind atrași pe parcurs de temă.”[3]

Rolul educatoarei atunci când desfășoară un proiect tematic se modifică:

- trebuie să cunoască foarte bine copiii din grupă, pentru a putea corela programa instructiv - educativă cu particularitățile acestora;
- analizează și folosește resursele materiale pe care le are, căutând mereu și altele mai eficiente;
- planifică activitățile ținând cont de nevoile și interesele copiilor;
- amenajează spațiul educativ corespunzător temei propuse, astfel încât acesta să devină și să rămână întotdeauna atractiv pentru copii;
- comunică permanent cu preșcolarii și cu ceilalți parteneri educaționali;
- se preocupă permanent de perfecționarea sa profesională.

De asemenea, metoda proiectelor valorifică la maximum parteneriatul dintre grădiniță și familie, care trebuie să pornească de la următoarele premise: familia este mediul în care copilul se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează în primii ani ai vieții, în familie se învață primele comportamente sociale.

Familiiile copiilor, ca parteneri educaționali, trebuie încurajate și stimulate de către educatoare, dar și informate cu privire la:[4]

- comportamentul copiilor (probleme de comportament, interese, preocupări, evoluția învățării, starea de sănătate);
- scopul programului educativ la care participă copilul lor, obiectivele urmărite; familia va fi încurajată să viziteze sala de grupă și să participe la unele activități alături de copii;
- programul instructiv - educativ, adaptarea unei noi metode de lucru;
- modul în care își pot ajuta copiii acasă, în continuarea programului educativ de la grădiniță;
- derularea unor cursuri, lectorate referitoare la etapele dezvoltării copiilor, cunoașterea unor modalități de predare la grădiniță, necesitatea implicării familiilor în această strategie educațională.

[1]**Viorica Preda (coord.)**,Metoda proiectelor la varstele timpurii, Editura Miniped, 2002, pg 7.

[2]**Viorica Preda (coord.)**,Metoda proiectelor la varstele timpurii, Editura Miniped, 2002, pg 8;

[3]Lespezeanu, M., Tradițional și modern în învățământul preșcolar – O metodică a activităților instructive-educative-, Ed. Omfal Esențial, 2007, pg. 139.

[4]V. Preda, M. Pletea, F. Grama, A. Cocoș, D. Oprea, M. Călin, Ghid pentru proiecte tematice: abordare în manieră integrată a activității din grădiniță, Ed. Humanitas Educațional, 2005, pg 7.

Tradiții Ale Anotimpului Primăvara

Mihaela Constantinescu

Grădinița Nr. 62

Tradiții ale anotimpului primăvara

Prof. Constantinescu Mihaela

Grădinița Nr. 62, București, sector 4

Obiceiurile și tradițiile strămoșești sunt incluse în viața de zi cu zi nu ca o îndatorire, ci ca o exprimare sufletească față de simțurile lăuntrice.

Anotimpul primăvara, anotimpul renașterii, este bogat în obiceiuri populare străvechi.

Românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. 1 Martie, prima zi de primăvară, este o zi de adevărată sărbătoare. Străzile sunt pline de măștișoare și de flori.

Ziua de 1 Martie reprezintă începutul primăverii care aduce bucurie, soare, ghiocei, zile frumoase în sufletele fiecăruia. În această zi se oferă măștișoare, acestea simbolizând în credința populară funia anului care adună, prin împletirea celor două fire, cele 365 de zile calendaristice.

Colorile alb și roșu reprezintă cele două anotimpuri opuse, iarnă și vară, care în vechile societăți tradiționale reprezentau anotimpuri de bază, primăvara și toamna fiind considerate a fi doar anotimpuri de trecere.

Măștișorul este sărbătoarea tradițională românească care celebrează sosirea primăverii. Cu această ocazie se oferă doamnelor și domnișoarelor măștișoare, simbol al binelui și bunăstării.

Obiceiul spune că măștișorul trebuie ținut 9-12 zile și să fie atârnat într-un pom înflorit pentru a aduce noroc și bunăstare celei care l-a purtat. Conform credințelor bucovinene, măștișorul este firul zilelor din an tors de Baba Dochia în timp ce urcă cu oile pe munte, asemănător firului vieții omului, tors la naștere de către ursitoare.

În unele zone geografice, mamele leagă un măștișor cu o monedă de aur sau argint de mâna copiilor înainte de răsăritul zilei de 1 Martie pentru a-i feri de boli.

Primele zile de martie, mereu schimbătoare sunt ale babelor.

Babele de martie vestesc venirea primăverii. Se spune că în aceste zile, Baba Dochia, cea care aduce iarna începe să-și dea jos cele nouă cojoace, câte unul în fiecare zi și astfel, în fiecare zi afară se face puțin mai cald, iarna lăsând loc primăverii să vină.

Babele reprezintă o tradiție pur românească, de pe 1 până pe 9 martie, fiecare își alege o zi, sau mai bine zis „o babă”; așa cum va fi vremea în acea zi, așa este și firea omului respectiv, spun unii bătrâni, iar alții spun că așa cum este vremea în acea zi, așa va fi și următorul an pentru omul respectiv. Dacă vremea este frumoasă și soarele strălucește, acel om este voios și bun la suflet sau îi va merge bine tot anul următor; dacă în schimb este întunecat, atunci acela nu este un om bun la suflet și este cam supărăcios.

Tot în tradiția românească se spune că dacă ninge sau plouă în acea zi este semn de bogăție.

Ziua de 8 Martie este o zi specială fiind dedicată mamelor. Mama este ființa cea mai iubită care dă viață, care aduce bucurie și împlinire.

În concluzie, cunoașterea obiceiurilor și a tradițiilor populare are o importanță deosebită datorită conținutului de idei și de sentimente, a faptelor care oglindesc trecutul bogat și valorile poporului. Obiceiurile și tradițiile străvechi exprimă strânsa legătură a omului cu natura. Obiceiurile calendaristice și cele legate de viața de familie sunt o componentă perenă a culturii tradiționale.

Sursa: <https://www.traditii-superstitii.ro/baba-dochia-legenda-babei-dochia-traditii-si-obiceiuri/>

Domeniile De Dezvoltare Și Importanța Lor În Educația Timpurie

Maria-Carla Enache

Grădinița cu Program Prelungit „Parfum de Tei”

Procesul de învățare al copilului începe încă de naștere și se desfășoară gradual. Conform noului curriculum, crearea unor premise în perioada antepreșcolară și preșcolară reprezintă o condiție hotărâtoare în dezvoltarea competențelor cheie din ciclurile următoare de învățământ și asigură totodată succesul educațional al copilului, sănătatea și menține starea de bine.

Programa școlară pentru educație timpurie evidențiază modelele curriculare centrate pe competențe și pune accent pe organizarea unor demersuri educaționale centrate pe copil, care să conducă la dobândirea comportamentelor ce vor asigura premisele dezvoltării competențelor cheie mai târziu.

Punctele de plecare (premisele) pe baza cărora se formează competențele-cheie, atât la nivel antepreșcolar cât și la nivel preșcolar, se realizează pe baza cunoștințelor, deprinderilor și atitudinilor manifestate pe cele cinci domenii de dezvoltare:

- A. DEZVOLTAREA FIZICĂ, A SĂNĂTĂȚII ȘI IGIENEI PERSONALE;
- B. DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ;
- C. CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI FAȚĂ DE ÎNVĂȚARE;
- D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ȘI A PREMISELOR CITIRII ȘI SCRIERII;
- E. DEZVOLTAREA COGNITIVĂ ȘI CUNOAȘTEREA LUMII.

Domeniile de dezvoltare sunt diviziuni convenționale, necesare din rațiuni pedagogice, pentru asigurarea dezvoltării depline, complexe și pentru observarea evoluției copilului. (Curriculum pentru educație timpurie, MEN, 2019).

Pentru a clarifica definiția domeniilor de dezvoltare, evidențiem sensul cuvintelor, conform Dicționarului explicativ al limbii române:

- diviziune: Împărțire în fragmente, părți;
- convențional: Stabilit prin convenție; acceptat, admis prin tradiție;
- rațiune: Facultate a omului de a gândi, de a cunoaște, de a înțelege esența lucrurilor și a proceselor din natură și din societate, de a descoperi cauzele și legile acestora;
- pedagogie: Știință care se ocupă cu metodele de educație și de instruire (a tinerei generații sau) a oamenilor în general.

Pe baza descrierii domeniilor de dezvoltare, a dimensiunilor dezvoltării și comportamentele specificate în noul curriculum și importanța lor în dezvoltarea copilului.

A. DEZVOLTAREA FIZICĂ, A SĂNĂTĂȚII ȘI IGIENEI PERSONALE

Dezvoltarea fizică a preșcolarilor din grupa mare se află în parametri normali, aceștia dovedind o motricitate grosieră și fină în conformitate cu vârsta, întrucât își coordonează muschii în activități diversificate, crescând totodată și rezistența fizică. Din punct de vedere al conduitei senzorio-motorie, copiii se orientează în spațiu pe baza simțurilor, iar mișcărilor sugerate de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii sunt coordonate corespunzător vârstei. Din punct de vedere al sănătății, aceștia prezintă în general o stare bună, bazată pe o alimentație corectă, posedarea unor deprinderi de igienă personală și nu în ultimul rând pe respectarea unor reguli de securitate fizică.

B. DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ

Pe parcursul celor două săptămâni în care am observat comportamentul copiilor la reintrarea în colectivitate, pot evidenția că aceștia interacționează cu adulții cunoscuți, manifestând un comportament adecvat, solicită ajutorul în situații problematice, majoritatea inițiază/ participă la discuții cu copii de vârstă apropiată. Atât în cadrul activităților dirijate, cât și în jocurile libere, majoritatea preșcolarilor din grupa mare acceptă și respectă asemănările și deosebirile dintre oameni, își asumă responsabilități specifice vârstei și manifestă diferite emoții în contexte distincte.

C. CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI ÎN ÎNVĂȚARE

În cadrul activităților derulate, copiii au manifestat curiozitate în cadrul unor situații de învățare noi, au inițiat jocuri/ acțiuni specifice vârstei, majoritatea au dus sarcinile de lucru la bun sfârșit, iar din punct de vedere al creativității, aceștia prezintă interes pentru desfășurarea unor activități artistico-plastice, precum și activități ce țin de activarea simțului muzical, ritmicitatea, armonia prin cântec etc.

D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ȘI A PREMISELOR CITIRII ȘI SCRIERII

Prin activitățile organizate în această perioadă, copiii au manifestat comportamente pozitive vis-a-vis de ascultarea, înțelegerea și receptarea unor mesaje orale, au respectat în mare măsură regulile de exprimare și și-au îmbogățit vocabularul prin intermediul situațiilor noi de învățare în care au fost implicați. Aceștia participă cu drag la acțiuni de lucru cu cartea, despart în silabe cuvinte scurte (maximum 4-5 silabe), identifică anumite sunete, iar din punct de vedere al scrierii în proporție de 60% din efectivul clasei dovedesc cunoașterea unor elemente ale scrisului, recunoscându-le pe diverse cărți/reviste și prin utilizarea acestora în scrierea unor cuvinte (ex: scrierea prenumelui).

E. DEZVOLTAREA COGNITIVĂ ȘI CUNOAȘTEREA LUMII

La nivelul dezvoltării cognitive și al cunoașterii lumii, copiii pe parcursul celor două săptămâni, au identificat și caracterizat obiecte din mediul apropiat și depărtat, au evidențiat câteva caracteristici ale unor fenomene ale naturii, au prezentat interes pentru implicarea în experiențe noi. Majoritatea preșcolarilor dețin cunoștințe și deprinderi elementare matematice, precum identificarea formelor, a mărimilor și culorilor unor obiecte, recunoașterea unor numere, efectuează operații de grupare, clasificare și se implică în rezolvarea unor situații-problemă.

BIBLIOGRAFIE

1. *Curriculum pentru educație timpurie*, MEN, 2019.
2. *Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează curriculumul pentru educație timpurie*, 2019.

Rolul Poveștilor În Formarea Modelelor De Comportament Moral La Preșcolari

ANDRADA ROXANA DUMITRU

Grădinița Nr. 62

Rolul poveștilor în formarea modelelor de comportament moral la preșcolari

Am ales pentru acest articol să discut despre povești. De ce? și Ce fel de povești? Ca să răspund la aceste două întrebări trebuie să pornesc încă din vremuri foarte îndepărtate când singura modalitate de transmitere a informațiilor de la o generație la alta era prin intermediul povestirilor. Așa informația era receptată, asimilată și transmisă mai departe la următoarele generații.

Preșcolăritatea este perioada în care poveștile ajung la sufletul copiilor prin intermediul personajelor, fie ele pozitive sau negative, toate având o influență asupra dezvoltării personalității lor.

Ce fel de povești? povești care au rolul de a dezvolta comportamente morale în rândul preșcolărilor, acestea ajutându-l pe copil să își formeze reprezentări, să își facă o idee despre ceea ce îl așteaptă în viață, despre munca și eforturile pe care trebuie să le depună pentru a obține ceva și să îl avertizeze despre consecințele care pot avea loc, însă să nu îl demoralizeze.

Poveștile sunt o sursă bogată de experiențe prezentate într-un mod accesibil copiilor și prin intermediul acestor experiențe copiii descoperă evenimente, fapte, întâmplări, atitudini, comportamente, emoții ale personajelor. Familiarizându-se cu experiențele personajelor, preșcolarii învață noi comportamente, gestionarea propriilor emoții și reglarea comportamentală în diferite situații.

Mai jos regăsiți o listă de 5 povești pentru preșcolari, cu un puternic rol în formarea modelelor de comportament moral:

Gălăgioasa Lily de Sofie Laguna și Kerry Argent este o poveste despre importanța prieteniei și a ascultării într-o manieră amuzantă și educativă;

Câinele și lupul este o poveste morală ce oferă învățăminte despre loialitate și prietenie;

Puiul de crab și mama lui este poveste care abordează teme precum încrederea și siguranța familială;

Lupul și ciobănașul este o povestire morală clasică, unde se învață despre sinceritate și consecințe;

E și treaba mea! de Mihaela Coșescu, este o poveste despre puterea de a schimba ceva prin forțele proprii, chiar dacă ceilalți văd, dar nu fac nimic în această privință.

În încheiere pot spune că, educatoarea are un rol important în a sădi aceste valori morale în conștiința fiecărui copil și de a-și pune amprenta asupra dezvoltării personalității copilului.

„Importanța Metodelor Activ-Participative În Dezvoltarea Gândirii Critice A Elevilor”

ADINA DIANA NITA

Grădinița Cu Program Prelungit Paradisul Copiilor Craiova

Importanța metodelor activ-participative în dezvoltarea gândirii critice a elevilor

Prof. înv.preșc.: Niță Adina Diana

Grădinița cu P.P. „Paradisul Copiilor”, Craiova

Principala tendință a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ-participative noi, care pun accentul pe participarea copilului și îl plasează pe acesta în centrul procesului de învățare. Învățarea este un act personal care cere participare personală. O învățare eficientă este cea în care elevul e implicat. El trebuie considerat, de mic, drept un participant activ și creativ la propria formare.

Formarea unor deprinderi de învățare interactiv-creativă, trebuie formate, fixate și consolidate de timpuriu, pentru a avea un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităților intelectuale superioare. În acest context, obiectivul major este de a-i înarma pe elevi cu metoda de a învăța (“a învăța să înveți”), prevenind astfel, acumularea pasivă a cunoștințelor și asigurând un învățământ activ. Pornind de la ideea că învățământul activ se realizează cu ajutorul metodelor participativ-inovative, se impune folosirea cât mai redusă a acelor activități care limitează activizarea și extinderea utilizării metodelor moderne, active, care dezvoltă gândirea, capacitatea de investigație a elevilor, precum și participarea lor activă la asimilarea cunoștințelor, la munca independentă, deprinderea de a aplica în practică cele însușite.

Metode activ-participative sunt acelea care supun copilul la un efort psihic și fizic, dedus din corelarea strânsă a gândirii și acțiunii, a activității intelectuale și experiențelor practice. Spre deosebire de cele tradiționale, care încorsetează elevul într-o rețea de expresii fixe sau de reguli rigide, aceste metode implică elevul în interacțiunea lui cu obiectele învățării, care determină un maximum de activism al structurilor operațional-mintale în raport cu sarcinile de învățare în care este angajat acesta. Profesorul nu trebuie să predea elevilor cunoștințe gata elaborate ci să îi pună în ipostaza de a le descoperi singuri plecând de la ceea ce știu deja, deoarece „activ” este elevul care depune un efort intelectual, un efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mentală de căutare, de investigație și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor informații și nu cel care se menține la nivelul acțiunii concret-senzoriale, perceptivă, intuitive și nici cel care receptează și apoi reproduce cunoștințele.

Având în vedere că nici metodele clasice nu sunt lipsite de valoare, pentru activizarea elevilor și antrenarea lor la cote maxime în actul învățării, pot fi îmbinate în mod armonios metodele clasice, tradiționale cu cele moderne. Metodele de învățământ sunt căile folosite de elevi și învățători cu scopul ca elevii să se formeze, atât prin activitatea îndrumată de învățători, cât și prin cea organizată independent și diferențiat. A “gândi critic” înseamnă a emite judecăți proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să-ți recunoști greșelile tale și să le poți corecta, a accepta ajutorul altora și a-l oferi celor care au nevoie de el.

Capacitatea de a gândi critic se dobândește în timp, permițând copiilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori există o situație de învățare, fără să le fie teamă de reacția celor din jur, de părerile lor și le dă putere și încredere de analiză și reflexie. Gândirea critică înseamnă și transmiterea propriilor idei și înțelegerea ideilor altora, făcând comunicarea mult mai benefică și productivă. Mai mult, accelerează însușirea noilor cunoștințe și descoperirea conexiunilor dintre acestea.

Elevii trebuie formați de mici să asculte și să accepte, să înțeleagă că în cadrul dezbaterilor, al lecțiilor și al schimbului de opinii nu se critică copilul, ci ideea. Avantajele dezvoltării gândirii critice pentru elevi sunt :

- libertatea de a-și exprima propriile idei;
- respectul față de opiniile celor din jur;
- realizarea de conexiuni logice între idei și argumente proprii,
- construirea de argumente și idei noi pe baza celor acumulate până la momentul actual;

- creșterea încrederii în sine, a motivării în actul învățării;
- dezvoltarea spiritului critic, autocritic și argumentativ;
- stimularea implicării în munca de echipă, a cooperării și comunicării interpersonale;
- plasarea copilului în centrul procesului educativ prin solicitare individuală și personalizată.

Aspectele și situațiile specifice, care pot duce la dezvoltarea gândirii critice, complexe, la elevi, pot fi considerate următoarele :

- încurajarea copiilor să pună cât mai multe întrebări;
- exersarea comunicării prin organizarea de discuții și dezbateri între copii, între cadrul didactic și elevi;
- activizarea copiilor prin solicitarea lor de a opera cu idei, concepte, obiecte în vederea reconsiderării acestora și a emiterii de noi variante;
- cultivarea spiritului critic și autocritic, constructiv, a capacității de argumentare și de căutare a alternativelor;
- organizarea de discuții pe anumite teme, inițierea de jocuri, excursii;
- oferirea perspectivei de a privi altfel lucrurile, de a-și pune întrebări neobișnuite despre lucruri obișnuite;
- libertatea în exprimarea cunoștințelor, ideilor, a faptelor;
- stimularea interesului către nou, necunoscut, către găsirea soluției după depunerea unui efort de căutare, ceea ce duce la satisfacția personală.

Profesorii trebuie să cunoască și să utilizeze adecvat metodele și tehnicile de predare/învățare menite să stimuleze gândirea critică a elevilor. De aceea el trebuie **să elimine practici contraindicate pentru dezvoltarea gândirii critice în învățare**, cum ar fi :

- oferirea de cunoștințe „gata construite”, pe care elevul doar să le asimileze;
- limitarea libertății de gândire „altfel” a copiilor, precum și a tendinței de a descoperi alte alternative ;
- descurajarea ideilor, modalităților de acțiune, proprii copilului;
- rigiditate față de răspunsurile personale ale elevilor;
- încurajarea memoriei bune și a reproducerilor contextuale;
- uniformizarea și lipsa tratării diferențiate;
- interes redus de a stimula imaginația copiilor pentru a nu crea „dezordine” în clasă;
- accentul pe cantitate și nu pe calitate în furnizarea și reproducerea cunoștințelor din partea copilului.

Aceste practici inhibatoare țin mai ales de profesor, de concepția sa asupra actului didactic, de pregătirea psihopedagogică, de personalitatea, comportamentul și atitudinile sale.

Bibliografie:

- Călin M., „Educarea creativității”, în Teoria Educației, Editura All, București, 1996.
- Cerghit, Ioan, „Metoda de învățământ”, E. D. P., București 1997.
- Cristea, Sorin, „Sociologia Educației”, ed. Hardiscom, Pitești, 1998.
- Ionescu M., Demersuri creative în predare și învățare, Presa Universala Clujeana, Cluj, 2000.
- Pintilie, M., „Metode moderne de învățare-evaluare”, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2002

Psihogeneza Atitudinilor Și Trăsăturilor De Caracter - Debut La Vârsta Preșcolară

Alina Ileana Deac

Grădinița Nr. 62

PSIHOGENEZA ATITUDINILOR ȘI TRĂSĂTURILOR DE CARACTER

-debut la vârsta preșcolară-

prof. învă. preșcolar Deac Alina Ileana

Grădinița nr. 62, sector 4, București

Atitudinile și trăsăturile de caracter sunt factorii definitorii ai omului, înfăptuiesc personalitatea acestuia și îi determină dar și influențează relațiile în societate. Nu este posibilă o analiză amplă a personalității umane fără a pătrunde în psihogeneza atitudinilor și a trăsăturilor de caracter.

Prin psihogeneză se înțelege studiul apariției și al dezvoltării funcțiilor psihice. Ramură a psihologiei, psihogeneza atitudinilor demonstrează apariția primelor forme atitudinale, din copilărie, imediat după naștere, odată cu formarea capacității copilului de a învăța din experiențele sale sociale. Din prima zi a omului pe pământ și până la finalul acesteia, omul este supus unei permanente învățări. Pe lângă transformarea fizică, pe parcursul vieții acesta se transformă intelectual, emoțional și social. Omul este o ființă socială, iar dezvoltarea sa se petrece în strânsă legătură cu relațiile cu cei din jur, în contexte variate, formale sau nonformale. În acest sens, procesul învățării sociale determină geneza incipientă a caracterului în funcție de trei mecanisme: al condiționării, al autorității și al imitației.

Mecanismul condiționării reprezintă învățarea prin recompensă sau pedeapsă. Încă din prima zi de viață, nou-născutul este luat inițial în brațe atunci când plânge, pentru a i se descoperi ulterior nevoile primare "solicitate". Frecvența plânsului fără necesitatea satisfacerii unei nevoi, reprezintă prima formă de condiționare, de care copilul va profita și pe care o va dezvolta mai apoi, direct proporțional cu aspirațiile și dorințele sale. Exemplu: "copilul plânge, mama îl ia în brațe, copilul se liniștește". Copilul observă prin invariabila cauză - efect, că nevoia sa de afectivitate va fi satisfăcută, atunci când va plânge. Nu toți copiii se folosesc de un astfel de comportament, aici intervenind o multitudine de factori generatori, printre care și bagajul genetic, temperamentul, comportamentul adulților, etc. De asemenea, nu doar copilul va avea de câștigat, ci mai ales adultul. Aflat în primii ani de viață, copilul va solicita o varietate de obiecte și activități, pe care adultul i le va permite după ce va copilul va demonstra un anumit comportament solicitat - exemplu: "dacă îți strângi jucăriile din cameră, mergem în parc".

Mecanismul autorității se referă la perceperea de către copil a autorității adultului. În strânsă legătură cu condiționarea, copilul vede în adult puterea absolută - știe totul despre orice, are puterea de a face lumină/ întuneric, cunoaște tainele universului întreg, este stăpânul emoțiilor și are capacitatea de a-l face fericit. Modul în care adultul se folosește de autoritatea sa în relația cu copilul determină acumularea de emoții pozitive sau negative ale acestuia, care duc mai târziu la dezvoltarea unor trăsături de caracter pozitive sau negative.

Mecanismul imitației constă în simpla repetare a reacțiilor adulților în situații diferite. Extrase din context sau preluate ca atare, copilul se va folosi de atitudinile adulților ca și cum ar fi ale lui. Până la vârsta adolescenței, la debutul maturizării intelectuale, când valorile morale vor fi pur personale, copilul mic, îndeosebi preșcolarul va manifesta atitudini, imitând adulții care au rezonanță în viața lui. Imitația este cea mai puternică sursă de educare a copilului preșcolar, pe toate planurile, dar cu precădere în ceea ce privește formarea caracterului acestuia.

"Dincolo de modelele și de voința educatorilor de a face ca toată lumea să pătrundă valorile prioritare ale unei epoci, se află persoana, ființa fiecărui copil". (G. Caron, 2009)

Rolul principal în formarea primelor atitudini față de sine și față de ceilalți îl deține familia. Părinții sunt primii dascăli ai copiilor când vine vorba despre modelarea adecvată a trăsăturilor de caracter, formarea și dezvoltarea bunelor maniere, ei fiind primele modele cu care acesta vine în contact. Dacă evoluția în plan cognitiv nu este dependentă de nivelul de inteligență al părinților, formarea caracterului depinde în foarte mare măsură de aceștia. În general, în funcție de mediul în care crește copilul, așa îi va

fi și caracterul. O influență covârșitoare, în primii ani de viață o are mama, alături de care copilul își petrece majoritatea timpului. De aceea este important ca relația copil - mamă să se creeze într-un climat afectiv propice, cald și afectuos, cu atenție deosebită asupra tuturor manifestărilor celui mic, spre îndreptarea, optimizarea sau dezvoltarea acestora. Studiile de specialitate relevă faptul că, un copil de până la un an privat de afecțiunea mamei, prin predarea responsabilității acesteia altor persoane - bunici sau creșe - pot duce la tulburări afective ulterioare sau deficiențe structurale în dezvoltarea psihică a copilului.

Odată cu integrarea copilului în grădiniță și cu inițierea primelor forme de socializare, alături de copiii de vârste apropiate, copilul preșcolar va manifesta inițial, atitudinile formate și exersate în mediul familial, ca mai apoi, învățând prin activități specifice, cu scopuri bine delimitate, regulile juste de comportare civilizată și de conviețuire în grup. Grija unui copil față de ceilalți, empatia sau toleranța se vor dezvolta numai în contextul dezvoltării unei comunicări eficiente între copii - adulți/ copii, al internalizării regulilor de grup, al gestionării eficiente a stărilor afective personale și al exersării unor relații interpersonale bazate pe încredere, colaborare și respect.

Atitudinea constă în *"starea mentală și neorfiziologică determinată de experiență și care exercită o influență dinamică asupra individului, pregătindu-l să acționeze într-un mod specific unui număr de obiecte și fenomene"* (G. Allport, 1981). Acumularea experienței se va realiza doar prin exersare continuă, perseverență, răbdare și voință. La vârsta preșcolară valorile morale și atitudinile caracteriale se formează treptat, prin derularea de activități pentru dezvoltarea educației morale, spre dezvoltarea abilităților moral-civice.

Copilul de 3-4 ani recent intrat în mediul organizat al grădiniței este de cele mai multe ori egocentrist, retras, se joacă singur, comunică deficitar, cu teamă uneori, are nevoie de sprijin în desfășurarea activităților, finalizează greu sarcinile de lucru sau le finalizează rapid și incorect, nu are răbdare să asculte toată informația transmisă, iar dacă are răbdare și manifestă perseverență, face dovada înțelegerii a maxim jumătate din întreaga informație transmisă. Iar toate aceste caracteristici nu se datorează unui nivel de inteligență scăzut, ci doar faptului că suma schimbărilor din viața lui este atât de mare, încât cu greu îi poate face față. Atitudinea cu care preșcolarul mic privește întreaga stare de fapt și îi răspunde este atitudinea trasată de preponderența temperamentală. Preșcolarul mic este incapabil să discearnă între faptele bune și faptele rele și de obicei acționează în folosul propriu, fără a ține cont de consecințe. Aparent, stima de sine pare a avea un grad înalt de dezvoltare, dar nu este nimic altceva decât temelul urmării propriului interes.

La vârsta de 4-5 ani copilul are deja formate deprinderile și priceperile, precum și capacitatea de a se exprima corect și un bagaj lingvistic bogat. Depășind pragul jocului solitar, preșcolarul de 4 ani caută compania colegilor, relaționează pozitiv cu o varietate de persoane este capabil să își argumenteze o alegere și discerne între bine și rău, fiind conștient de consecințele ambelor situații. Aceasta este vârsta la care se pun bazele formării primelor atitudini caracteriale conștiente și selective.

Începând cu vârsta de 5 ani copilul are deja un bagaj impresionant de atitudini și trăsături caracteriale, manifestate sub influența temperamentului sau a filtrului propriu al gândirii. Preșcolarul mare este capabil să facă alegeri conștiente, să anticipeze reacții ale celor din jur, să simuleze atitudini pentru a diminua o reacție în vederea obținerii unor beneficii, să utilizeze cuvintele potrivite și să exprime tot spectrul de stări emoționale. Având bazele inteligenței emoționale așezate, copilul începe conturarea propriu-zisă a caracterului, conturare ce se va finaliza la începutul maturității, când omul va fi capabil de autodeterminare și pe deplin conștient de alegerile sale. În acest sens, rolul adulților din viața copilului este de a îi ghida pașii și a îi oferi prilejul de a se exprima, de a se cunoaște, de a își descoperi calitățile și slăbiciunile, de a alege independent și logic, de a gândi, analiza și sintetiza, de a își canaliza toate forțele spre dezvoltarea unei personalități valoroase, a unui adult responsabil și conștient, cu stimă de sine și dragoste de oameni.

"Nota esențială a caracterului este devenirea lui. Caracterul nu este dat, înnăscut, ci dobândit. El este expresia istoriei personale a omului, este o "a doua natură" a omului." (M. C. Țuțu, 2007)

TRANZIȚIA DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ÎN CEL PRIMAR

Daniela Constantinescu

Scoala Gimnaziala Ion Campineanu Municipiul Campina

TRANZIȚIA DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

ÎN CEL PRIMAR

Educația este un fenomen social, specific uman, are caracter național (sunt promovate valorile cele mai durabile statornicite în timp de pe teritoriul unui stat), dar și caracter universal (sunt preluate de la alte state valorile care corespund cu valorile noastre naționale, sunt adoptate și introduse în sistemul nostru de valori pentru a-l întări). Totuși, educația se face anticipând viitorul și nu din perspectiva trecutului.

Educația a apărut odată cu încheierea primelor comunități de oameni, pentru că era nevoie să se transmită copiilor anumite modele de viață. Multe dintre marile realizări ale lumii antice se datorează preocupării pentru educație, pentru transmiterea cunoștințelor către noile generații. Spre deosebire de Platon, care pune bazele unei „Academii” și pune accent pe patru trepte de vârstă (între 7- 12 ani scriere, citire, calcul; între 12 - 16 ani dezvoltare fizică; între 16 - 18 ani aritmetică, geometrie, astronomie și între 18 - 20 ani pregătirea militară), în India, spre exemplu, copiii începeau să studieze pe lângă temple încă de la vârsta de 5 ani.

Pregătirea copiilor pentru activitatea de învățare în școală este importantă mai ales azi, când în lume se înregistrează tendințe comune privind realizarea continuității dintre preșcolaritate și învățământul primar. Instituția preșcolară are rolul important de a pregăti copilul pentru ca acesta să se poată încadra în activitatea de învățare în școală fără dificultăți și eficient.

Învățământul preșcolar pune bazele trăsăturilor psihice care definesc profilul unui copil încă din grădiniță, deoarece ele reprezintă o condiție a continuității dintre aceste două trepte ale învățământului (cel preșcolar și cel primar) și a unui început de învățare sistematică. A fost luat în considerare faptul că „ fiecare copil este unic, valoros și capabil de performanță, în funcție de propria sa dezvoltare”, iar pregătirea copilului pentru școală comportă formarea și dezvoltarea unui sistem de însușiri vizând toate laturile personalității formabilului în unitatea și interacțiunea lor.

Clasa pregătitoare este cea care face trecerea dintre învățământul preșcolar și cel primar și ajută copiii să se familiarizeze mai ușor cu școala.

Noțiunea de ciclu fiind una pedagogică, nu presupune o sumă de ani, ci o evoluție a învățării. Pe de o parte, se produce o mai bună raportare la învățarea individuală, pe de altă parte, organizarea coerentă a progresului datorită cooperării dintre învățători și educatori.

Continuitatea este de asemenea abordată sub aspectul păstrării în clasa pregătitoare a unor elemente ale stilului de viață propriu instituției preșcolare, cu dozarea graduală a cerințelor față de copii și evitarea consecințelor negative, apreciindu-se că unitățile preșcolare și clasa pregătitoare au multe obiective comune. Asigurarea continuității cade astfel atât în sarcina educatorilor din grădiniță, cât și a învățătorilor din școala elementară, activitatea învățătorului bazându-se în același timp pe cunoașterea efectivă a realității din grădiniță și pe urmărirea evoluției copiilor încă din clasa pregătitoare.

La vârsta școlară mică activitatea de învățare devine predominantă.

Trecerea la învățarea în școală nu reprezintă numai o schimbare de condiții externe; educabilul intră într-o nouă etapă, apar noi circumstanțe pentru formarea personalității copilului, dar numai în cazul în care acesta este pregătit pentru schimbare, rezultând tendința spre o statutul de școlar. Perioada de tranziție are ca specific schimbarea comportamentului copilului, când acesta se supune mai greu influențelor educative. Prin urmare, este o treaptă de tranziție, când educabilul nu este „nici preșcolar” și „nici școlar încă”, așa-numita „perioadă critică”. Există posibilitatea evitării unor manifestări caracteristice acestei perioade în cazul în care copilul va fi pregătit pentru școală, dar și școala va fi gata pentru preluarea procesului de formare prin prisma continuității, producându-se o tranziție succesivă, cu respectarea particularităților psihice și fizice ale copiilor de 6–7 ani, evaluându-se în același timp nivelul competențelor de învățare ale formabilului la debutul școlar în scopul adecvării strategiilor educaționale, continuând procesul de formare și valorificând potențialului fiecărui copil. Astfel, evaluarea nivelului de pregătire a copilului pentru învățarea în școală este un factor al procesului continuității și un imperativ al activității ulterioare a învățătorului.

Din perspectiva dinamicii dezvoltării copilului, continuitatea reprezintă o totalitate de relații reciproce dintre fazele dezvoltării personalității, asigurând un nivel optimal de dezvoltare al educabilului concomitent cu asimilarea unui sistem de cunoștințe, priceperi și deprinderi.

Reperul de bază în asigurarea continuității dintre instituția preșcolară și școala primară îl constituie principiul direcționării și integrării personalității, care pregătește formabilul pentru o tranziție fără dificultăți de la o treaptă la alta.

Clasa pregătitoare reușește să facă trecerea de la învățământul preșcolar spre cel primar mai ușoară, oferind formabilului o perioadă de trecere spre un nivel superior, de acomodare, astfel încât educabilul să poată atinge maximul propriului potențial, iar rezultatele finale să fie optime.

Conduita Creativă A Învățătorului, Element Important În Modelarea Personalității Creatoare

Dorina Vasilache

Scoala Gimnaziala Nr.1 Comuna Matca

Conduita creativă a învățătorului,
element important în modelarea personalității creatoare
Înv. Vasilache Dorina
Școala nr.1 Matca, jud. Galați

MOTO: „ Meseria are timpuri de chin , chinul învățatului și apoi al perfecționării. Aci...nu știe nimeni să te mai învețe nimic, tu – ți ești dascăl și stăpân, căci te – ai făcut îndoit...Alegeți meseria ca să – ți placă și ți ține – te strâns legat de meserie, neademenit de nimic.”

Tudor Arghezi , Ulciorul de lut

Personalitatea unui cadru didactic își pune amprenta asupra personalității tuturor elevilor săi prin felul în care își asumă rolul de a fi creator, îndrumător, realizator, coordonator și evaluator al activității instructiv-educative.

Sinteza personalității unui cadru didactic o constituie interdependența a trei dimensiuni (culturală, atitudinală, aptitudinală) ce însumează capacități indispensabile asigurării condițiilor favorabile dezvoltării potențialului creativ al elevilor. Aceasta ar putea fi reprezentată astfel: :

Pe parcursul activității didactice, învățătorul se găsește simultan în diferite ipostaze (manager, model, lider, agent motivator, expert al actului de predare – învățare – evaluare), ceea ce demonstrează complexitatea profesiei, a responsabilității pe care o are în modelarea personalității elevilor, personalitate ce se vrea a fi cât mai armonioasă și cât mai creatoare. Pentru fiecare rol pe care învățătorul și-l asumă nu există rețetă, abordarea acestora implicând multă creativitate exprimată prin flexibilitate, imaginație, spontaneitate, inventivitate, originalitate.

A le forma elevilor un stil intelectual specific activității creatoare înseamnă a-i îndruma să caute să rezolve situații problematice, să manifeste tendința de a-și explica situații necunoscute, să le abordeze din unghiuri de vedere noi, multiple și variate.

Un învățător cu o conduită creativă promovează învățarea autointenționată prin însușirea unor metode și tehnici de muncă intelectuală care să-i învețe să învețe, prin crearea unei motivații superioare care să stimuleze energetic activitatea elevului, să-i antreneze spiritul de observație și investigație, curiozitatea și dorința de a explora necunoscutul și de a găsi răspunsuri adecvate. Principiul esențial al metodei Montessori era enunțat astfel: „Orice ajutor inutil dat copilului este un obstacol pentru dezvoltarea sa.” (Montessori, Maria, Copilul, București, Centrul pentru Educație și Dezvoltarea creativității, 1991, p. 29) Instaurarea unei atmosfere calde, de siguranță și de permisivitate care să încurajeze procesele gândirii creatoare ale elevilor reprezintă o altă caracteristică a conduitei creative a învățătorului cu repercusiuni majore asupra exprimării potențialului creativ al elevilor.

Cu alte cuvinte, învățătorul creativ incită elevii să caute noi conexiuni între date, să-și imagineze, să facă asociații de diferite tipuri, să găsească soluții la probleme, să combine materialele și noțiunile în modele noi și neașteptate și nu sancționează opiniile personale ale elevilor. De asemenea, el folosește, în cadrul conversației și dezbaterilor, întrebări de tipul: De ce? Cum? În ce mod? Ce se întâmplă dacă...? etc. Întrebările de acest gen conduc la atitudinea de explorare, dezvoltând curiozitatea epistemică și instaurează un climat socio-afectiv favorabil cooperării.

Activitatea de predare – învățare devine creativă în măsura în care învățătorul știe și reușește să medieze între elev și lumea înconjurătoare. În acest context, el poate asigura elevilor săi o învățare creativă care presupune: inițiativă proprie, muncă independentă, încredere în forțele proprii, reacție pozitivă la solicitările mediului etc. În ceea ce privește evaluarea, învățătorul care are o conduită creativă recurge cu precădere la instituirea unor perioade de neevaluare, amânarea evaluării în genul brainstorming – ului, schimbarea caracterului evaluării și încurajarea permanentă a elevilor.

Un alt factor esențial pentru dezvoltarea spiritului creator la elevi îl constituie relația educațională, iar în cadrul acesteia atitudinea învățătorului în clasă și în afara ei. Acest lucru a fost demonstrat, experimental, de către psihologul american E. P. Torrance, cu peste patru decenii în urmă. El a constatat că superioritatea înregistrată de lotul de elevi care au avut învățători cu o atitudine pozitivă față de creativitatea elevilor a fost considerabilă. Această stare de lucruri se justifică prin tendința elevilor de a împrumuta de la dascălii lor opinii și sisteme de valori, precum și prin faptul că învățătorul are un rol esențial în stimularea și dezvoltarea potențialului creativ al elevilor.

Activitatea de proiectare și desfășurare a unei activități instructiv-educative se realizează printr-o relație de interdependență funcțională între normativitate (reprezentată de principii didactice, reguli și cerințe) și creativitate, în sensul că aplicarea lor creatoare îi conferă lecției valențe specifice unui act de creație.

Realizarea unui scenariu didactic nu este numai o simplă execuție, ci este și originalitate și spontaneitate,

adică și creație.

Manifestările spontane și creative ale elevilor, emoțiile, sentimentele și atitudinile ce se pot declanșa în timpul activităților nu pot fi programate sau operaționalizate. Ele reclamă din partea învățătorilor strategii și stiluri comportamentale flexibile și nuanțate, intuirea unor reacții sau soluții contextuale, adaptarea rapidă la situații noi și reacții neașteptate. Toate acestea, dar și altele precum: tratarea diferențiată a elevilor, adoptarea unor atitudini adecvate față de ei în situații pedagogice concrete, simțul măsurii în acordarea recompenselor și pedepselor sunt expresia conduitei creative a învățătorului în conducerea și realizarea procesului instructiv-educativ.

Creația presupune reciprocitate: între elev și învățător, între elev și colegi, între elev sau învățător și societate. Sensul univoc ar viza în acest caz absurdul. Referindu-se la acest lucru, Constantin Noica afirma: „Într-o școală niciodată nu se știe cine dă și cine primește.”

Menirea învățătorului rămâne aceea de a călăuzi pașii elevilor săi pe căile necunoscute ale științei și artei, de a-i înarma cu cele mai bune metode și tehnici de lucru care să-i ajute să se adapteze ușor condițiilor existente și să se poată autoperfecționa pe tot parcursul vieții. Marele filosof, Plutarh, afirma acest lucru cu multe secole înainte: „Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi, astfel încât mai târziu să lumineze cu lumină proprie.”

ÎNTR-O NOAPTE ... LA BETLEEM

Loredana Stoica

Scoala Gimnaziala Florea Bogdan Reghin

ÎNTR-O NOAPTE ... LA BETLEEM

Indicatii de regie

Decoruri două panouri mari, cu scena nașterii lui Iisus Hristos și cu scena celor Trei Crai de la Răsărit care aduc vestea nașterii Domnului.

Personaje și costumație:

Fulgi de zăpadă - vor fi fete îmbrăcate în rochii albe scurte, împodobite cu beteală argintie, pe cap vor purta coronite din beteală argintie.

Iarna - o fetiță cu o rochie lungă și o coroană mai bogată decât a fulgilor de zăpadă, care posedă o baghetă fermecată (un bețișor învelit în staniol sau beteală argintie cu o steluță la un capăt);

Îngerașii - băieți îmbrăcați în salopete albe, purtând pe spate aripi confecționate din carton sau din pânză albă întinsă pe sârmă.

Fecioara Maria - rochie lungă, simplă, modestă, albă sau bleu, capul acoperit de o năframă aurie sau bleu losif-băiat cu o pelerină cu glugă (ca la păstori)

Îngerul păzitor - rochie sau salopetă albă, aripi pe spate, o aură (sub formă de cerc sau cu raze), argintie sau aurie (din staniol) în spatele capului.

Pe fundalul melodiei „Gingle Bells” se prezintă personajele, în linie câte patru, făcând câțiva pași de dans, o piruetă, o plecăciune, ieșind din cadru, lăsând loc următoarelor personaje să se prezinte, folosind aceeași pași de dans.

Când fulgii de zăpadă au terminat prezentarea, pe fondul melodiei „Gingle Bells”, aceștia se așează, în funcție de numărul lor, pe patru coloane și în două sau trei rânduri, ghemuit cu capul pe brațe.

Pe o melodie ritmată cu conținut de iarnă sau religios intră „Iarna” dansând, atingând cu bagheta fermecată fiecare fulg de zăpadă, care se trezește, rămânând în genunchi și făcând mișcări de brațe pe ritmul melodiei. Când toți „fulgii” au fost treziți la viață, aceștia se ridică și dansează pe melodia respectivă folosind pași sau mișcări de gimnastică sugerate de melodie, ritm, imaginația educatoarei. Pe finalul melodiei „fulgii de zăpadă” se așează în semicerc.

Pe o altă melodie sobră intră doi îngeri, purtând o iesză cu paie, în care se află o păpușă înfășătată reprezentându-L pe Pruncul Iisus. În spatele lor intră ceilalți „îngeri” cu mâinile împreunate ca la rugăciune. În timp ce alaiul îngerilor care ocolesc semicercul fulgilor de zăpadă iese, aceștia acă frunțile, împreunându-și mâinile a rugăciune și smerenie.

Primii „îngeri” așează iesză cu Pruncul Iisus în mijlocul scenei, ceilalți genunchind în jurul iesză pe semicerc.

Pe următoarea parte melodică intră Fecioara Maria și Iosif cu mâinile împreunate, cu capul plecat, așezându-se la un capăt și celălalt al iesză

După ce aceștia s-au așezat, îngeri se ridică din genunchi, trecând între „fulgii de zăpadă”, astfel încât în formația de semicerc vor alterna un înger cu un fulg de zăpadă.

După ce „îngeri” și-au ocupat locurile între fulgii de zăpadă, pe următoarea parte melodică va intra îngerul păzitor care se oprește lângă iesză tot timpul programului.

În acest timp „fulgii de zăpadă” își scot de la mână niște mici cadouri (cutiute frumos ambalate în staniol de diferite culori, legate cu fundițe colorate), prinse de la începutul programului cu elastic pe unul din

brate, apoi, pe continuarea melodiei, se prezintă câte doi fulgi odată la un capăt și celălalt al ieslei, așezând lângă aceasta micul cadou pentru Pruncul Iisus, după care se vor închina (fiecare după religia sa) retrăgându-se în semicerc, în timp ce alți doi fulgi înaintează îndeplinind același ritual. După ce toți „fulgii” au așezat darurile lângă ieslea cu Pruncul Iisus, întreg alaiul de „îngeri” și „fulgi de zăpadă” merg în cerc în jurul acestuia, iar atunci când trec prin față se închină (fac cruce, fiecare copil după religia sa), apoi se opresc pe semicerc așezându-se în genunchi, făcând trei plecăciuni.

Acest program poate fi desfășurat fie înaintea montajului literar muzical, fie după desfășurarea acestuia.

JOCUL ȘI EDUCAȚIA DIGITALĂ

LATARETU VIOLETA CECILIA

Scoala Gimnaziala Nr. 112

JOCUL ȘI EDUCAȚIA DIGITALĂ

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.” Gaston Mialaret

Trăim în era informației sau era digitală, care este o perioadă din istoria omenirii caracterizată prin trecerea de la producția industrială la informație și computerizare, schimbând semnificativ modul în care oamenii interacționează între ei.

Cu certitudine, toți am fost luați prin surprindere, în special cadrele didactice, deoarece au trebuit ca în decurs de câteva luni să se adapteze noului sistem de predare. Progresele în tehnologia digitală au permis elevilor să aleagă ce, cum și când să învețe.

Învățarea are loc continuu, într-o varietate de contexte și moduri susținute de tehnologii care permit oricărui elev să acceseze cu ușurință informații interne și externe și să interacționeze în rețele cu experți și colegi. Mixarea metodelor face ca învățarea să fie mai eficientă.

E cert faptul că predarea în mediul online este diferită, dar nu cu un grad înalt de dificultate, informațiile pe care le vei preda rămân la fel, doar că vor trebui selectate metode interactive de predare, deoarece la distanță este mai greu să-i ții focusați pe copii pe o perioadă mai lungă, astfel și interactivitatea va fi la același nivel.

Jocul este o metodă interactivă eficientă în procesul de predare-învățare-evaluare, iar în învățământul la distanță este mai accesibil, ușor de organizat și eficient, există jocuri deja special concepute pentru multe subiecte care sunt predate la școală. Astfel, ca și cadru didactic, trebuie doar să îl identifici sau chiar să îl creezi tu.

Avantaje:

- pregătirea devine individuală, ținând seama de caracteristicile personalității, interesele și nevoile fiecărui elev;
- devine posibilă prezentarea concisă și succintă a oricărei cantități de informații educaționale;
- percepția vizuală se îmbunătățește de mai multe ori, procesul de însușire a materialului educațional este mult simplificat;
- activitatea cognitivă a elevilor este intensificată, aceștia primesc cunoștințe teoretice și abilități practice.

Indiferent de unde se desfășoară procesul de predare-învățare-evaluare, acesta trebuie să fie centrate pe nevoile elevilor, să răspundă diferitelor nevoi de învățare a elevilor, deoarece nu toți elevii învață în același ritm. Dacă materialele didactice vor fi structurate în așa fel încât să plaseze copilul pe primul loc, atunci acesta vor participa la activitățile școlii cu plăcere.

Astăzi, se poate observa faptul că, copiii, dar și majoritatea cadrelor didactice au acceptat această nouă realitate și se află într-un continuu proces de învățare și dobândire a competențelor digitale. Cadrele didactice au deveni din ce în ce mai preocupate de nivelul de implicare al elevilor la ore. Profesorii caută tot mai multe metode interactive de predare pentru ca experiența copiilor la școală să fie una de impact asupra viitorului lor.

BIBLIOGRAFIE

- Gerghit, I., 2006, Metode de învățământ, , editura Polirom, Iași
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iași
- Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universității Al. I. Cuza, Iași.

Necesitatea Și Importanța Testelor Inițiale În Activitatea Didactică

Nicoleta Elena Bolundut

Școala Primară Glod

Necesitatea și importanța testelor inițiale în activitatea didactică

Autor: Bolundut Nicoleta Elena

Instituția: Școala Primară Glod

Viața școlii stă sub semnul valorii și al valorizării. De cum intrăm în școală, cineva ne verifică, ne povățuiește, la tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau suntem în stare să facem. Semnificarea unor activități prin evaluarea lor reprezintă un moment esențial al „lanțului didactic.” Cum acțiunea didactică este premeditată și vizează atingerea unor scopuri, este firesc ca cineva să se intereseze dacă ceea ce trebuia făcut a fost făcut.

Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente, că la un moment dat apare necesitatea unei semnificări, a unei clasificări, a unei ierarhizări.

Evaluarea școlară este procesul prin care se delimitează, se obțin și se furnizează informații utile, permițând luarea unor decizii ulterioare.

Actul evaluării presupune trei momente relativ distincte:

- *măsurarea*,
- *aprecierea* rezultatelor școlare și
- *adoptarea măsurilor ameliorative*.

- *Măsurarea consecințelor instruirii* constă în operația de cuantificare a rezultatelor școlare, respectiv de atribuire a unor simboluri exacte unor componente achiziționale, prin excelență calitative. Măsurarea presupune o determinare obiectivă, prin surprinderea riguroasă a unor achiziții și nu implică formularea unor judecăți de valoare.
- *Aprecierea școlară* sau evaluarea propriu-zisă constituie emiterea unei judecăți de valoare, semnificarea unui rezultat observabil sau măsurabil într-un cadru de referință axiologic.
- *Adoptarea de măsuri ameliorative* implică actele decizionale privind perfecționarea și potențarea procesului de predare-învățare prin măsuri sincrone sau succesive actului evaluativ.

Evaluarea rezultatelor școlare este necesară în toate fazele desfășurării procesului didactic.

Pentru a avea o oglindă asupra procesului de evaluare, un pedagog renumit, Cucoș Constantin, supune atenției o serie de repere interrogative și răspunsuri sugestive:

• Ce evaluăm?

- Cunoștințe, atitudini, aptitudini, deprinderi- competențe
- Atingerea unor obiective legate de anumite conținuturi
- Performanțele celui evaluat
- Programa
- Metodele folosite
- Organizarea procesului de învățare
- Serviciile pe care le oferă o instituție școlară
- Procesul în sine

• De ce evaluăm?

- Pentru îmbunătățirea performanțelor celor evaluați
- Pentru îmbunătățirea performanțelor instrumentelor de evaluare
- Pentru îmbunătățirea metodelor, mijloacelor, strategiilor de evaluare
- Pentru realizarea de selecții
- Pentru identificarea deficiențelor sau a disfuncționalităților la nivel procesual
- Pentru optimizarea conținuturilor

• Cui folosește evaluarea?

- Celor evaluați

- Evaluatoarei
- Părinților
- Factorilor de decizie școlară

• Pe cine evaluăm?

- Elevi luați individual
- Elevi luați în raport cu grupul din care face parte
- Un grup, o clasă de elevi
- Un eșantion

• Când evaluăm?

- La începutul unui an școlar
- În timpul anului școlar
- La sfârșitul anului școlar

• Cum evaluăm

- Prin ce metode?
- Cu ce tehnici și procedee?
- Cu ce instrumente?

Evaluarea inițială se efectuează la începutul unui program de instruire, fiind impusă de necesitatea anticipării procesului de formare prin cunoașterea pregătirii anterioare a elevilor, a nevoilor de învățare, precum și de crearea premiselor necesare pentru asimilarea noilor conținuturi.

Necesitatea realizării evaluării inițiale decurge din mai multe circumstanțe reale:

- existența unei eterogenități în ceea ce privește pregătirea elevilor
- asigurarea continuității în asimilarea unui ansamblu de cunoștințe sau formarea de capacități
- nevoia de a anticipa un proces de instruire adecvat posibilităților de învățare ale elevilor.
- este interesată de "acele cunoștințe și capacități care reprezintă premise pentru asimilarea noilor conținuturi și formarea altor competențe" (I. T. Radu), premise "cognitive și atitudinale" (capacități, interese, motivații), necesare integrării în activitatea următoare
- nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor și nici ierarhizarea lor

Evaluarea predictivă, inițială sau de pornire are funcție diagnostică și funcție prognostică, este menită să stabilească nivelul de pregătire al elevilor la începutul unei activități, pentru adoptarea unei tehnologii didactice corespunzătoare realităților. Evaluarea „la început de drum” se dovedește deosebit de utilă la orice clase de început de ciclu de învățământ sau la clasele unde activitatea didactică este preluată de alți profesori.

- Modalități de realizare a evaluării inițiale: harta conceptuală; investigația; chestionarul; testele.
- Avantajele evaluării inițiale:
 - oferă profesorului cât și elevului posibilitatea de a avea o reprezentare cât mai exactă a situației existente (potențialul de învățare al elevilor, lacunele ce trebuiesc completate și remediate) și a formula cerințele următoare;
 - pe baza informațiilor evaluării inițiale se planifică demersul pedagogic imediat următor și eventual a unor programe de recuperare.
- Dezavantajele evaluării inițiale:
 - nu permite o apreciere globală a performanțelor elevului și nici realizarea unei ierarhii
 - nu-și propune și nici nu poate să determine cauzele existenței lacunelor în sistemul cognitiv al elevului.

Bibliografie

1. Cucoș Constantin, Pedagogie, Ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Cucoș Constantin, Teoria și Metodologia Evaluării, Editura Polirom, Iași, 2008.
3. Radu T. Ion, Evaluarea în procesul didactic, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2000.

Familia, Factor Al Educației

Adina Teodora Szölösi

Scoala Gimnaziala Avram Iancu Dej

A educa înseamnă a instrui, a forma, a dezvolta.

Educația se realizează la nivelul familiei (mediului în care ne naștem și creștem) și în sistem instituționalizat, în școli și alte instituții abilitate.

Copilăria este perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică, de formare a personalității individului și de modelare a comportamentului acestuia.

Familia este factorul cel mai important care contribuie la dezvoltarea unei persoane, de aceea spunem că educația începe acasă, în sânul familiei.

Părinții, ca indivizi, furnizează moștenirea genetică, dar familia este cea care creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului. În ceea ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură (sau ar trebui să asigure) mediul de viață, hrana necesară, să îl ferească de pericole, să îi asigure condiții propice pentru odihnă, joacă, învățare și să îi întrețină starea de sănătate. Familia stabilește regimul de viață, îi formează deprinderi de igienă personală, dar trebuie să se preocupe și de dezvoltarea fizică prin activități motrice, de joc și mișcare în aer liber.

Copilul imită comportamentele părinților, fie că acestea sunt favorabile sau nu. De aceea este important, ca părinți, să avem grijă la felul în care ne purtăm în preajma copiilor, deoarece ei vor învăța mai ușor comportamentul văzut, decât sfatul spus. Părinții ar trebui să conștientizeze că sunt un model pentru propriul copil.

Vocabularul și corectitudinea în exprimare a unui copil depind de exemplul și preocuparea părinților pentru acest aspect (felul în care se exprimă în casă, limbajul folosit, citirea unor povești potrivite vârstei, vocabularul folosit în conversațiile cu cei din jur și cu propriul copil ș.a.).

În ceea ce privește educația morală și modelarea caracterului, familia este de asemenea primul mediu în care copilul învață "ce e bine și ce e rău", își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: sinceritatea, cinstea, respectul, politețea ș.a., deprinderi care îl vor ajuta să se adapteze mediului școlar, să fie sociabil, bun coleg. În acest sens părinții trebuie să fie un exemplu de urmat, să stabilească reguli și limite clare, pe care să le respecte întreaga familie.

"Cei șapte ani de acasă" sunt rezultatul participării active a părinților în educația copiilor.

Poveștile În Activitatea Grădinitei

Violeta Cristian

Scoala Gimnaziala Duiliu Zamfirescu Focsani

Motto: "Oricât de simple și ușoare ar părea aceste povești, ele nasc, fără îndoială, între copii dorința de a fi asemănători cu cei buni, care ajung fericiți, în același timp se naște în sufletul lor teama de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi." (Ch. Perrault)

Grădinița este pentru mulți copii locul primei întâlniri cu lumea minunată a cărților. Tot aici, se manifestă, se înregistrează și sunt încurajate, stimulate, primele experiențe ale copilului în domeniul cititului și scrisului. Fără a stabili un program rigid, educatoarea găsește destule momente în timpul jocurilor și activităților alese, al activităților de învățare dirijată sau opționale, când poate face apropierea copilului de carte. La vârsta copilăriei, poveștile și basmele sunt mai mult decât simple istorisiri. Ele reprezintă un instrument foarte important aflat la îndemâna educatoarelor, pentru a stimula dragostea de lectură și curiozitatea intelectuală a micuțului. La vârsta copilăriei, poveștile și desenele sunt principalele mijloace de exprimare a vieții afective a copilului. În această etapă de vârstă se fixează principalele valori și modele de viață, iar copilul se identifică cu personajul care corespunde cu modelului educațional existent. Personajele din basme îi însoțesc în anii copilăriei și le oferă modele pe care să le urmeze în viața adultă. Mulți dintre noi ne amintim acele povești care ne-au influențat modul de gândire, comportamentul, atitudinile sau modul de relaționare cu cei din jur.

Prin intermediul poveștilor, copilul descoperă lumea și se poate plasa în situații de viață în afara contextului familial. Prin lupta dintre bine și rău și situațiile conflictuale întâlnite, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive. Fără a fi obligat să treacă printr-o experiență negativă, copilul poate învăța astfel să descopere lumea din jur, oamenii și modul în care aceștia acționează în diferite situații de viață. Multe dintre poveștile pentru copii semnaleză, la nivel metaforic, lupta dintre bine și rău, identifică principalele tipologii comportamentale, precum și modul în care anumite situații concrete de viață își pot găsi rezolvarea. Poveștile stimulează dorința de cunoaștere, imaginația și creativitatea copilului.

Contextul narativ al basmului facilitează accesul copilului la cuvinte și expresii noi, permite înțelegerea sensului unor cuvinte abstracte sau metaforice, dezvoltând astfel limbajul și gândirea. Imaginația și creativitatea joacă un rol important în viața copilului pentru că ea este cea care îl ajută pe copil să stabilească o legătură între lumea sa internă și cea externă, să își construiască propria imagine de sine și să dezvolte pe viitor strategii de succes pentru rezolvarea problemelor și identificarea soluțiilor.

Poveștile îmbogățesc viața afectivă a copilului, prin intermediul acestora copilul ajungând să trăiască alături de personaje, din punct de vedere afectiv, experiențele la care acestea sunt supuse și să învețe să își exprime propria emoție în funcție de contextul și desfășurarea povestirii. Copiii pun întrebări, se bucură pentru victoria personajului cu care se identifică, devin triști sau îngrijorați atunci când personajul respectiv se află în dificultate și învață să își definească propriile emoții în raport cu anumite situații de viață. Tot în acest context, copilul învață să își definească emoțiile pozitive, în raport cu cele negative și își dezvoltă anumite comportamente de tip social.

Reflectând asupra modului în care este sprijinită dezvoltarea copiilor prin diverse experiențe cu cărți, putem spune că se au în vedere următoarele: dezvoltarea înțelegerii simbolurilor (litere care reprezintă cuvântul vorbit), îmbogățirea vocabularului, îmbogățirea cunoștințelor despre lume, dezvoltarea cursivității și a coerenței exprimării prin stabilirea de legături între evenimente, capacitatea de a reda o succesiune de evenimente într-o poveste, consolidarea deprinderilor de ascultat și de exprimare, îmbunătățirea capacității de discriminare vizuală, dezvoltarea unor mici abilități musculare (întoarcerea paginilor se perfecționează kinestezia oculară și coordonarea mișcărilor ochilor), dezvoltarea capacității de adaptare prin antrenarea într-o activitate relaxantă, dezvoltarea imaginației, cultivarea relaxării, învățarea respectului față de carte.

Această lume minunată a cărților o întâlnim la sectorul BIBLIOTECA care este amenajat într-un loc cât mai primitor și relaxant, pentru a atrage copiii și a-i determina să-și dorească să petreacă cât mai mult timp în acest loc. Pereții din dreptul bibliotecii sunt decorați cu scenete din povești, fotografii reprezentând copiii în timpul activităților. Cărțile sunt expuse pe etajere adaptate înălțimii copiilor, astfel încât aceștia să le poată vedea bine, să-și aleagă singuri cartea dorită. Pentru a menține permanent interesul copiilor, cărțile sunt schimbate cât mai des în funcție de tema zilei. Această zonă este dotată cu un cd-player, cd-uri cu povești, poezii cunoscute de copii, cântece. Lângă bibliotecă există o măsută cu hârtie albă și colorată, carioca, creioane colorate, foarfeci, lipici, astfel încât copiii să-și poată crea propriile lor "cărți".

Bibliografie:

1. Glava Adina și Cătălin, - Introduceri în pedagogia preșcolară, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002
2. Popescu, Eugenia(coord), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica”, E.D.P., București
3. Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București

SĂ FACEM VERSURI ! JOC PENTRU DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ȘI IMAGINAȚIEI COPIILOR

Lidia Tripon

Grădinița "Lumea copiilor"

SĂ FACEM VERSURI !

JOC PENTRU DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ȘI IMAGINAȚIEI COPIILOR

„Să facem versuri !” este un joc ce-și propune să-i familiarizeze pe copii cu noțiunea de vers, pentru a-i ajuta să înțeleagă poezia la un nivel superior celui obișnuit la vârsta preșcolară. Să adauge, pe lângă înțelegerea conținutului, și perceperea, înțelegerea într-o formă conștientă a frumuseții exprimării. Pentru o ușoară înțelegere de către preșcolari a ceea ce este un vers, se poate face analiza unei poezii cunoscute de copii, din punct de vedere al versurilor. Se va alege o poezie scurtă formată din cel mult 2 strofe. Se enunță un vers și se trage o linie orizontală lungă pe tablă, astfel încât să poată fi văzută de către copii, apoi se recită versul următor și se trage sub prima linie, o a doua linie și așa mai departe, până se epuizează versurile primei strofe. Se procedează la fel și cu a doua strofă. Se atrage atenția copiilor că la sfârșitul versurilor sunt cuvinte care rimează. Se vor pronunța cuvintele de la sfârșitul primelor două versuri și vor fi notate pe tablă cu un semn comun, așezat acolo unde se termină fiecare din primele două linii (de ex. un cerculeț). Apoi se va face aceeași operație cu următoarele două versuri. Dacă rimele diferă de primele, se vor nota cu un alt semn. Dacă rimele vor fi aceleași la toate versurile, același semn va figura în dreptul fiecărei linii.

Aceast exercițiu va fi repetat în 2-3 activități consecutive. Se trece apoi la problema ritmului. Pentru aceasta, se numără silabele din cuvintele unui vers, trăgându-se pe tablă, pe un rând, câte o liniuță pentru fiecare silabă. La versul următor se procedează la fel, având grijă ca liniuțele să fie trasate unele sub altele pentru ca preșcolarii să poată observa dacă versurile au sau nu același număr de silabe. După ce sunt familiarizați cu procedeul de mai sus, ei pot să împartă versurile în silabe însoțite de bătăi din palme, de bătăi din picioare etc, câte o bătaie pentru fiecare silabă în timp ce scandează versurile. În felul acesta, ei reușesc să le prindă ritmul. Deci vor intui faptul că într-o poezie versurile au și rimă și ritm.

În continuare se poate propune copiilor să încerce să compună și ei două versuri care să aibă rimă, același număr de silabe și același ritm și, în același timp, înțeles de sine stătător. (" Veverița adună alune/ Tare dulci și tare bune. ").

Odată ajunși la acest stadiu, copiii pot fi antrenați pe o perioadă mai lungă să compună cât mai multe versuri originale ce pot fi notate și, într-un final, răsplătite.

Acest joc va fi propus numai la grupa copiilor de 5-6 ani, în a doua jumătate a anului școlar.

Bibliografie: A.V.Lovinescu „Jocuri- exercițiu pentru preșcolari” , Ed. Didactică și Pedagogică, Buc.1979.

Povestea iepurașului Pot-Nupot

Ionela Agache

ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „EMIL GÂRLEANU”

Mama iepurică trebăluia pe lângă vizuina ei din pădure. Poienița unde avea vizuina era plină de iarbă deasă, flori colorate de parcă curcubeul coborâse printre ele. Și pentru că tocmai trecuse o furtună puternică, mica ogradă a iepurașilor era plină de frunze și crengi aduse de vântul mofturos.

- Mamă, mamă! Haide că te ajutam și noi! Se auziră într-un cor glasurile micilor iepurași.

- Ooooo! Mulțumesc micii mei urechiați! Dar fratele vostru mai mic unde este?

- Ei, mamă! Nupot este acolo, sub copacul cel bătrân! Se odihnește!

- „Nupot”? Ce nume e ăsta? Nu e frumos să vă puneți porecle, îl certă mama, cu un zâmbet în colțul gurii, pe iepurașul cel hazliu.

- Păi dacă el nu poate face nimic, niciodată...mormăi ușor iepurașul printre dințiișorii lui mici. Hei! Tu de colo! Hai să o ajuți și tu pe mama la curățenie!strigă iepurașul hazliu pe fratele lui mai mic ce stătea tolănit la soare să-și încălzească blănița lui albă și moale!

- Nu pot!se auzi un glas din depărtare. Eu sunt mic, cel mai mic dintre voi, iar eu nu sunt atât de puternic ca voi, mânuțele mele sunt mici și, una peste alta, tocmai m-am așezat aici să-mi usuc blănița mea cea pufoasă!

- Vezi, mamă! Ți-am zis eu!spuse iepurașul hazliu. Mereu găsește scuze. Nici măcar nu încercă să facă ceva!

Mama îl mângâie ușor pe urechiușe pe iepurașul hazliu, încercând să-l liniștească. Apoi se uită în direcția celui mic și văzu cum acesta stătea nepăsător la soare, fără ca măcar să se uite la frații lui. Așa că se hotărî să îi dea o lecție.

- Mulțumesc pentru ajutor, copilașii mei! Haideți să terminăm repede curățenia și să ne așezăm la masă!

Iar iepurașii cei mici au început să alerge de zor prin mica ogradă și să o curățe. Heeee! Ce harnici și veseli erau iepurașii! Nici chiar și mătura uriașă nu le-a rezistat, fiind mânăuită de doi iepurași zglobii, ce se urcaseră unul pe umerii celuilalt. Alți doi iepurași au prins repede un sac pentru a aduna în el frunzele și crengile din curte. Mama lor se uita plină de mândrie la ei în timp ce pregătea mâncarea pentru toată familia.

Când iepurașii au terminat de trebăluit prin curte, mama lor i-a strigat la masă rugându-i ca fiecare să-și așeze farfuria și tacâmurile la masă și să se spele pe lăbuțe înainte de a mânca. Iepurașii s-au adunat repede în jurul mesei, fiecare aducându-și farfuria și tacâmurile. Într-un târziu apare și iepurașul cel mic.

- Bine, dar farfuria mea unde este?spuse acesta supărat când a vrut să se așeze la masă.
- Mai întâi te speli pe lăbuțe și apoi îți aduci farfurie și tacâmuri! spuse mama supărată.
- Dar nu pot, spuse iepurașul! Eu sunt mic, farfuria e grea!
- Atunci nu mănânci! spuse mama.

Iepurașul cel mic, se făcu roșu până în vârful urechiușelor, de furie și fugi de la masă, sări repede peste gardul curții și alergă rapid în pădure, fără ca mama să mai potă să-i spună ceva.

În timp ce alerga, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz, iar în minte îi dădeau năvală tot felul de gânduri: „de ce nu înțeleg ei că eu sunt mic și nu am putere? Frații mei sunt mari! Deși nu este o diferență mare de vârsă între noi, eu sunt mic-mic, nu am crescut suficient. De ce eu nu cresc? De ce eu nu sunt atât de puternic precum frații mei?”. Și, pentru că lacrimile îi făceau privirea încețoșată, iepurașul cel mic căzu într-o groapă pe care nu o văzu la timp.

- Au! Au! Au1 țipă el de durere, în timp ce se reostogolea în groapă. Ajutooooo! E cineva aici să mă ajute? Ajutooooo!strigă el deznădăjduit, căci locul nu părea să găzduiască vreo vietate.
- Cip-cirip! Hei! Dar tu ce cauți acolo? De ce nu ieși din groapă? De-a ce te joci? Spuse o vrăbiuță,

care întâmplător trecea pe acolo.

- Nu joc nimic! Am căzut din greșeală! Nu pot ieși, groapa e adâncă, iar pământul alunecă și eu sunt prea mic pentru un astfel de efort! Spuse iepurașul plângând.
- Cip-cirip! Cum de ești singur aici? Unde sunt ai tăi?

Iepurașul a început să îi povestească pățaniile din acea zi și de ce a plecat supărat. În același timp, vrăbiuța aduse cu ciocul ei mic capătul unei crengi dintr-un tufiș de lângă groapă, și, sub ochii mirați ai iepurașului, aruncă capătul în groapă.

-Uite, agață-te de această ramură! Te va ajuta să ieși de acolo!

-Bine, dar cum de ai reușit să tragi creanga? Ești atât de mică!!!

- Trebuie doar să vrei! Așa cum și tu vei reuși să ieși de acolo ținându-te de creangă și punând un pas înaintea celuilalt. Fiecare pas pe care-l vei face te va conduce mai aproape de margine și de evadarea din acea capcană în care te afli.

- Dar eu... pot? Pot! Pot! Spuse repede Nupot. Un pas! Iar un pas! Gataaa! Mulțumeeeeesc!

- Vezi, ți-am spus eu! Oricât de mic ai fi, tot poți face lucruri uimitoare. Trebuie doar să-ți dorești! La revedere micul meu prieten blănos!

-La revedeeereeeeeee! Striga iepurașul în timp ce alerga la mama și la frații lui să-și ceară iertare.

Metode Activ Participative In Dezvoltarea Gandirii Critice

Velici Laura Geanina

Liceul de Arte I.st.paulian

„Capul unui om talentat este ca o sală iluminată cu pereți și oglinzi. Din afară vin ideile într-adevăr reci și indiferente, dar ce societate, dar ce petrecere găesc.”

Mihai Eminescu

„Rădăcinile învățaturii sunt amare, dar fructele ei sunt dulci.” Proverbul aduce în discuție „gustul” pe care procesul de învățare îl poate avea. Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv- educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului. Cuvinte cheie: metodă, predare, învățare activă Școala contribuie tot mai mult la modelarea personalității și la cultivarea trăsăturilor ei. În întreaga operă de formare a omului nou, a personalității sale, un rol important, uneori chiar decisiv, îl au primii ani de școală. Școlii primare îi revine sarcina de a forma primele deprinderi de muncă intelectuală. De aceea, este necesar ca învățătorul să fie preocupat în permanență de perfecționarea metodelor și procedeele de predare –învățare, a stilului de muncă în general, pentru optimizare a procesului instructiv – educativ. Cadrul didactic trebuie să fie animat de o puternică receptivitate față de tot ce este nou și important în specialitatea sa și în pedagogie, iar în practică să dovedească un efort continuu spre autodepășire, pentru a face față sarcinilor pe care le ridică învățământul. „Rădăcinile învățaturii sunt amare, dar fructele ei sunt dulci.” Proverbul aduce în discuție „gustul” pe care procesul de învățare îl poate avea.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului.

BRAINSTORMING

Brainstorming-ul este o metodă de stimulare a creativității și imaginației elevilor, dar și de formare a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, altruism etc.). Se realizează prin formularea a cât mai multor idei, ca răspuns la o situație enunțată de profesor sau un elev, după principiul ”cantitatea generează calitatea”. Un moment de brainstorming se poate crea în orice etapă a lecției și poate să se desfășoare de la 5 minute până la întreaga oră (50 minute). Pentru desfășurarea optimă a unui brainstorming, se impune respectarea unor reguli, enunțate de liderul grupului (profesorul, elevul) chiar de la începutul activității: ¼ solicitarea de exprimare a ideilor rapid în fraze, propoziții sau cuvinte scurte și concrete fără cenzură ¼ sunt interzise aprecierile critice, ironiile, contradicțiile, orice manifestare de acest gen care inhibă imaginația participanților ¼ sunt încurajate asociațiile neobișnuite de idei, combinațiile și ameliorările soluțiilor propuse de ceilalți ¼ imaginația trebuie să fie liberă, exprimându-se orice idee în minte, care este acceptată fără cenzură toți elevii trebuie să comunice o idee.

METODA ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM AFLAT

Metoda Știu/Vreau să știu/Am aflat-este o metodă ce urmărește conștientizarea elevilor în legătură cu propria lor activitate de cunoaștere , respectiv stimularea abilităților metacognitive și a gândirii critice. Gândirea critică nu este o materie de studiu , ci un produs , este un nivel la care ajunge gândirea noastră în momentul în care gândim critic din obișnuință ca modalitate firească de interacțiune cu ideile și informațiile pe care le descoperim. În același timp este un proces care are loc atunci când cel ce învață își pune întrebări de genul:

-”Ce semnificație au aceste informații pentru mine ?”

- „Cum pot să folosesc aceste informații?”

- „Cum pot lega aceste cunoștințe de ceea ce știam dinainte?”

-Care ar fi consecințele aplicării acestor idei , pentru mine și pentru ceilalți (dacă se lucrează în grup)?” /

- „Ce cred eu despre asta?”

- ,Ce anume pot face în alt fel acum, când dețin aceste informații?”

- „Cum sunt afectate convingerile mele de aceste idei? ”

CIORCHINELE

Este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează gândirea critică, conexiunile dintre idei, crearea unei structuri grafice, a unor clasificări și corelări de cunoștințe, utilizând informații dintr-o sursă analizată. Este o metodă grafică antrenantă ce poate fi utilizată pentru reținerea informației dintr-un text, dar și pentru observarea și comentarea unei imagini sau film. Se poate folosi în activitățile de învățare, de fixare a cunoștințelor și la evaluarea sumativă a uneia sau a mai multor unități de învățare. Într-un cerc, în mijlocul unei foi/plașe/tablă se scrie un cuvânt, o sintagmă care să reprezinte subiectul. Pe măsură ce vin ideile, se formează „ramuri” care se trec în cercuri mai mici pe lateral, legate de subiectul principal prin linii. Aceste „subiecte-ramură” pot avea, la rândul, „subiecte-mlădițe”. Un subiect poate avea numeroase ramuri, iar o ramură numeroase mlădițe.

CVINTETUL

Metoda cvintetului pune accent pe forța elevului, contribuind la formarea capacității de a rezuma și sintetiza informațiile, de a surprinde complexitatea unor idei, sentimente și convingeri în câteva cuvinte. Cvintetul este o poezie care impune sintetizarea informațiilor/conținuturilor dintr-un text în exprimări clare, care descriu sau prezintă reflecții asupra temei date sau subiectului dat. Este o poezie de 5 versuri a cărei construcție are la bază anumite reguli pe care elevii trebuie să le respecte, iar timpul de întocmire este de 5-7 minute. Activitatea pornește de la un cuvânt-cheie din lecția zilei respective sau din lecția anterioară, iar elevii, în timpul dat, trebuie să dovedească receptivitatea la cele discutate în clasă, bazându-se pe capacitățile lor de creație.

COPACUL IDEILOR

Tehnica numită „copacul ideilor” presupune munca în grup. Este o metodă grafică în care cuvântul cheie este scris într-un dreptunghi la baza paginii, în partea centrală. De la acest dreptunghi se ramifică asemenea crengilor unui copac toate cunoștințele evocate. Foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru la altul al grupului și fiecare elev are posibilitatea să citească ce au scris colegii săi. Această formă de activitate în grup este avantajoasă deoarece le propune elevilor o nouă formă de organizare și sistematizare a cunoștințelor.

EXPLOZIA STELARĂ

Explozia stelară este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri. Obiective: $\frac{3}{4}$ Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

Învățarea presupune înțelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoașterea faptelor. Elevii construiesc cunoașterea pe baza a ceea ce deja cunosc sau cred. Elevii formulează noile cunoștințe prin modificarea și raționarea conceptelor lor curente și prin adăugarea de noi concepte la ceea ce cunosc deja. Învățarea este mediată de mediul social în care elevii interacționează unii cu alții. Învățarea eficientă necesită preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învățări. Transferul, respectiv capacitatea de a aplica cunoștințe în situații noi este afectat de gradul în care elevii învață pentru înțelegere și învață cu înțelegere.

„Întâmplarea nu ajută decât o minte pregătită” - spunea Pasteur - „căci o minte nepregătită nu vede mâna pe care o întinde întâmplarea” completează Fleming.

Întâmplările acestea presupun inteligența, imaginație, dorința de „a ști”, spirit creator, flexibilitate, perseverența.

Noua orientare a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ-participative noi: brainstormingul, tehnica ciorchinului, metoda mozaic, metoda SINELG, jurnalul cu dubla intrare, cubul, cvintetul, etc.

Gândirea critică îi învață pe elevi să-și emită și să-și sustină propriile idei. Satisfacția noastră, a oamenilor de la catedra, nu constă în a vedea ca elevul a reproducesc lectia citita, compunerea sau comentariul dictat "cuvânt cu cuvânt", ci în a-i pune în evidență "talentul" de a-și realiza propriul rezumat, propria compunere. Elevul nu trebuie să fie o mașină de memorat, ci trebuie să fie creator. Avem obligația de a asigura atmosfera propice declansării valului de idei personale, de a le da elevilor senzația că ei sunt adevărații descoperitori ai "noului".

Bibliografie:

- Bru, 2007: Marc Bru, Metodele în pedagogie, București, 2007
- Ionescu, Chiș, 1992: Miron Ionescu, Vasile Chiș, Strategii de predare-învățare, București, 1992
- Pintilie, 2002: M. Pintilie, Metode moderne de învățare-evaluare, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2000

Performanța În Educație

Andreea Magdalena Anton

Scoala Gimnaziala Nr. 2 Orasul Boldesti-scaeni

Pentru ca profesorul să ajungă la performanță în educație, acesta trebuie să se implice în activitatea didactică pe deplin, ținând cont de motivațiile intrinseci, de aptitudini, de nivelul de competență și de experiența personală.

Actul educativ nu este un act robotic, el se bazează pe o relație autentică profesor-elev, mentor- formabil.

Bazându-se pe rigurozitate la nivel de conținut, predarea nu se reduce la transmiterea cunoștințelor, ci presupune și o anumită atitudine față de formabili, ca expresie a concepției pedagogice asumate. În cadrul activităților didactice profesorii și elevii sunt antrenați într-un proces de interacțiune, de influențare reciprocă, reușita unui cadru didactic fiind în strânsă legătură cu natura relațiilor profesor-elev. Specificul relațiilor pe care cadrul didactic le stabilește cu elevii săi este determinat nu numai de stilul de abordare a activității și de trăsăturile acestuia de personalitate, ci și de caracteristicile individuale ale elevilor. În acest sens, profesorul trebuie să aibă abilitatea de a-și cunoaște elevii, de a depune efort imaginativ cu scopul înțelegerii elevilor săi. Acesta trebuie să adopte un stil democratic, bazat pe acceptare, pe încredere reciprocă și pe relații deschise. El trebuie să fie preocupat de cultivarea unor relații bune cu elevii săi și de construirea unei atmosfere armonioase, lipsită de încordare.

Pentru obținerea performanței, munca are un rol deosebit de important, însă efortul depus atât de profesori cât și de elevi capătă alte valențe dacă se întemeiază pe fondul unei relații sănătoase care implică: încredere, înțelegere, cooperare, sprijin, suport, motivare, îndrumare.

Profesorii trebuie să fie sensibili la dificultățile cu care se confruntă elevii și să-i facă să se simtă importanți și prețuiți. Atunci când un cadru didactic reușește să privească lucrurile din perspectiva elevilor săi și își organizează întreg demersul didactic din această perspectivă, devine cu adevărat capabil să orienteze elevii în drumul lor către performanțe. În acest mod, munca nu li se va părea grea nici profesorilor, nici elevilor, ci va fi realizată cu dăruire și entuziasm.

Profesia de dascăl a avut dintotdeauna o dimensiune profund socială, aceasta având drept scop ridicarea gradului de cultură și de civilizație. Activitatea educativă, fie că ne referim la cea desfășurată de către profesor în sala de clasă, fie la cea întreprinsă de către un mentor, trebuie să se bazeze pe competența profesională a cadrului didactic. Cadrul didactic, dar și mentorul trebuie să își sprijine demersul pe cunoașterea materiei, pe capacitatea de înnoire a informațiilor, a conținuturilor, în consens cu noile achiziții ale științei domeniului și pe capacitatea de a stabili legături între teorie și practică. Așadar, una dintre condițiile esențiale ale atingerii performanței în educație este cea a existenței unei formări profesionale foarte bune, a unei pregătiri de specialitate de înaltă calitate. Pentru a dirija învățarea, profesorul trebuie să se bazeze pe cunoștințe temeinice pe care le va selecționa și le va prelucra din punct de vedere didactic în vederea transmiterii elevilor, adaptându-le nivelului lor de gândire și de înțelegere.

Profesia de cadru didactic este, în sine, una dintre cele mai complexe meserii, iar cerințele față de școală și față de cadrele didactice sunt variate și provocatoare. Schimbările care au loc în domenii precum politic, economic, social și cultural au un impact direct asupra școlii și asupra cadrelor didactice. În vederea atingerii performanței, profesorii trebuie să își asume roluri din ce în ce mai complexe și mai variate, să lucreze cu elevii cu cerințe educative speciale, cu interese diferite, cu niveluri culturale diferite, cu potențialuri de învățare diferite etc.

Concluzionând, ca expert al actului de predare-învățare și având drept scop atingerea performanței, profesorul trebuie să își bazeze activitatea didactică atât pe rigurozitatea la nivel de conținut și muncă, cât și pe provocările educaționale și pe încercarea de a construi relații bune cu elevii săi.

FELICITAREA DE CRĂCIUN

SIMONA STOICA

Scoala Gimnaziala Ion Campineanu Municipiul Campina

Sărbătorile de iarnă sunt un prilej de bucurie atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari.

Înțelegerea diversității culturale este esențială într-o lume tot mai interconectată, iar schimbul de felicitări poate contribui la promovarea acestei conștientizări. De aceea, anul acesta, am inițiat un proiect între clasa mea și o clasă din altă școală, proiect ce oferă oportunitatea pentru elevi de a explora tradițiile și obiceiurile de Crăciun din alte comunități.

Astfel elevii își pot îmbunătăți abilitățile de comunicare prin exprimarea gândurilor și sentimentelor într-o manieră creativă și personală. Totodată este încurajată gândirea critică și planificarea, deoarece elevii trebuie să aleagă cu grijă cuvintele și designul pentru a transmite mesajul dorit.

Crearea felicitărilor de Crăciun stimulează imaginația și creativitatea elevilor. Dezvoltarea abilităților artistice este un aspect important al educației și poate fi încurajată prin astfel de activități.

Schimbul de felicitări între școli construiește legături durabile între comunități și promovează colaborarea și prietenia.

Relațiile inter-școlare pot facilita viitoare proiecte comune și schimburi de experiență, având un impact pozitiv asupra culturii școlare. Cu acest prilej se aduce o notă de bucurie și entuziasm în școală, creând un mediu pozitiv și festiv.

Emoțiile pozitive generate de schimbul de felicitări pot influența în mod benefic starea de bine a elevilor și a cadrelor didactice în perioada sărbătorilor de Crăciun.

În era digitală, promovarea scrisorilor tradiționale prin intermediul acestui proiect susține importanța comunicării offline și a păstrării unor tradiții mai vechi.

Am prezentat elevilor mei scopul acestui proiect, precum și beneficiile lui. Le – am distribuit un ghid pentru redactarea felicitărilor și am stabilit împreună regulile de bază.

Fiecare elev a extras, aleator, numele unui elev din cealaltă școală, astfel încât fiecare elev să fie asociat cu un altul din cealaltă școală, pentru schimbul de felicitări.

I –am organizat pe ateliere unde au creat plicurile și felicitările.

La finalul activității toate plicurile au fost strânse și trimise către școala parteneră.

Elevii au primit diplome pentru implicarea lor în proiect.

După ce am primit și noi felicitările din partea celorlalți elevi, le-am prins, cu cleștișori, în bradul clasei noastre.

Având experiența acestei activități, ne dorim să continuăm organizarea și altor evenimente care să încurajeze schimbul cultural și comunicarea, dar și dezvoltarea abilităților sociale și academice ale elevilor.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI SPECIFICE SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ ÎN ZONA VĂII JIULUI

Larisa Scortar

Grădinița "Lumea copiilor"

În tradițiile sărbătorilor de iarnă, în sânul familiei este mult basm, poezie și dragoste. Cine vrea să cunoască sufletul românului, să intre în casa lui, mai ales iarna! Va vedea atunci cum el se închină cu fața la Răsărit, de unde vine lumina și că își face semnul crucii înainte și după mâncare. Acestea arată că românul este credincios. Credința și-o manifestă cu mai multă tărie de sărbători. Printre ele Crăciunul, adică Nașterea Domnului Iisus Hristos și Anul Nou reprezintă momente speciale din viața sa.

Suntem un popor bogat spiritual. Aproape toate obiceiurile și tradițiile de iarnă se desfășoară între 20 decembrie și 8 ianuarie. Multe tradiții și obiceiuri de o rară frumusețe și de o deosebită valoare spirituală, sunt concentrate în jurul celor două mari sărbători amintite anterior. Am moștenit de la strămoșii noștri romani sărbătoarea Anului Nou împodobită cu multe datini, la care s-au adăugat poezia și legendele păstorilor daci din Munții Carpați.

Cu mulți ani înainte de Hristos, în apropierea Anului Nou, romanii sărbătoreau pe zeul lor Saturn, cu procesiuni, dansuri și scenete de teatru. Oameni mascați și cântăreți umblau din casă în casă. Toate acestea țineau zile în șir, iar ei vorbeau despre ocupațiile sau despre credințele lor. De aceea, Sfinții Părinți ai Bisericii, după anul 325, au mutat sărbătoarea Nașterii Domnului Hristos chiar în mijlocul Saturnalelor romane.

Țăranii din Valea Jiului (momârlanii) păstrează cu sfințenie tradițiile și obiceiurile moștenite de la înaintași, indiferent de sărbătoarea religioasă sau evenimentul din viața comunității cu care obiceiul respectiv are legătură.

Ei își păstrează cu drag portul popular și îndeletnicirile tradiționale, pe care le împletesc cu civilizația și progresul social și cultural.

Cele mai importante obiceiuri specifice sărbătorilor de iarnă în comunitățile de momârlani sunt: tăiatul porcului, Pițărăii, Colindatul cu steaua, Mersul cu craii.

În ajunul Crăciunului în satele Văii Jiului: Cimpa, Jieț, Maleia, Slătinoara, Surduc, Dâlja, Livezeni se desfășoară un obicei numit „Pițărăii”. Acesta este numit de Lazăr Șăineanu „obiceiul de a umbla cu colindul”, iar de Ioan Lascu „colindul în colectiv”. Pițărăii se adună într-un loc anume din sat (de regulă la intrarea în sat). Ei sunt îmbrăcați în costume populare și au „steaguri”, care nu sunt altceva decât niște „boate” împodobite cu panglici și ciucuri viu colorați, baticuri și clopoței. „Steagurile” sunt purtate în față de feciori necăsătoriți, de obicei, cu vârste cuprinse între 16-19 ani. Numărul steagurilor poate varia între două și cinci. Feciorii purtau aceste steaguri timp de doi sau trei ani până la încorporare. Acum acest lucru este în schimbare, datorită faptului că încorporarea feciorilor nu mai este obligatorie. Pițărăii pleacă în procesiune imediat după răsăritul soarelui. Când ajung la casele oamenilor aceștia le dau nuci, mere, bomboane și colăcei, numiți „țipăi”. Pițărăilor li se alătură și alți locuitori ai satului, copiii fiind cei care intră primii în ograda gazdei și caută în vreun colț al ogrăzii un coș cu bunătăți. Cel care găsește cele mai multe coșuri este considerat cel mai ager copil. La casele unde sunt fete de măritat pițărăii le joacă și apoi le iau cu ei în alai.

În timp ce joacă o învărtită jienească, în acompaniment de fluiere, pițărăii din satul Jieț spun o strigătură:

„Cât îi soarele de sus

Pițărăi ca-n Jieț nu-s!

Cu feciori înalți, frumoși

Și la minte sănătoși.

Cât îi soarele de mare

La Jieț întâi răsare.”

Pițărăii colindă prin tot satul până ajung în capătul acestuia. De obicei, când se întâmplă acest lucru, se și înserează, iar tinerii se întorc la casele lor, așteptând colindătorii cu steaua.

Potrivit credinței populare pițărâii pot umbla liberi prin casele și curțile gospodarilor, pentru că ei sunt purtători de noroc și fericire.

Referitor la originea pițărâilor și a steagurilor părerile sunt împărțite. Un lucru este foarte clar: acest obicei datează de pe vremea daco-romanilor. Preotul Jura Marcu susținea următoarele: „Conform unei legende, pițărâii ar semnifica primirea de către strămoșii noștri daci a legiunilor romane care au trecut prin aceste locuri prin pasul Vulcan și au staționat pe locul numit Băni, unde au fondat un castru roman, o așezare romană”. Aceeași părere o împărtășesc și scriitorii Ioan Lascu și Ioan Dan Bălan.

În romanul „Nedeia din Poiana Miresei”, Nicolae Deleanu, amintea că în jurul anilor 1800, când Petrila era doar un sat mare, „un sat bătrânesc”, ceata feciorilor era organizată și condusă de vornicul lor, acesta având un rol important în rezolvarea problemelor civice. Vornicul avea în ceată zece feciori, datoria lor fiind păstrarea bunei rânduieli în sat. Cetașii aveau un steag făcut din piele de oaie lucrată în chip de glugă (ce semăna cu un cap de lup). Când cetașii se deplasau pe drum sau erau în ogradă, dacă bătea un vântuleț, gluga se umfla și „dintr-un meșteșug așezat în vârful ei, aceasta scotea niște sunete păgâne, când ca buhaiul, când ca cimpoiul – ziceau oamenii că așa ar fi fost steagurile strămoșilor daci.”

Ceata de feciori, în frunte cu vornicul și steagul, mergeau la colindat la sfârșitul anului. În Ajunul Crăciunului, începeau „Zăuritul”, care însemna mai întâi un colind la frunțașii satului, preot, cneaz, jude, căpătând mere, nuci, vin, apoi se continua colindatul la alți gospodari din sat.

Colindatul cu steaua

„Mersul cu steaua” la Crăciun, cum este denumit în satele de țărani din estul Văii Jiului, este un vechi obicei la îndemâna copiilor, obicei parcă anume creat pentru vârsta lor fragedă, iar colindele sunt pe măsura vocilor lor cristaline. Odată ce se lasă Postul Crăciunului, copiii încep a se vânzoli în dreapta și în stânga, căutându-și tovarăși de ceată pentru umblatul cu steaua. De obicei o ceată este alcătuită din trei copii. Pe toată durata postului învață colindele, fac repetiții, pregătindu-și totodată recuzita necesară colindatului. Steaua, după ce a fost confecționată, este bogat împodobită cu hârtii colorate, de mai multe nuanțe. Pe partea interioară se fixează un mic clopoțel, care va suna la cea mai mică mișcare a stelei. Stelei i se atașează un băț de sprijin, bogat ornamentat. Pe cele două fețe centrale ale corpului propriu-zis al stelei se aplică iconițe cu teme religioase, nelipsind iconițele specifice sărbătorii Nașterii Mântuitorului. Cel de-al doilea copil din ceată poartă un topor din lemn, având în loc de muchie o coadă încovoiată ce se termină cu un vârf ascuțit cu concavitatea spre partea inferioară. Acest toporaș este prevăzut cu o coadă mai lungă din lemn, care face ca toporul să ajungă aproape la înălțimea colindătorului. Pe toată suprafața toporului și a cozii este aplicată de asemenea hârtie colorată. De bărbia toporului, printr-un orificiu, este legat un mic clopoțel. Din loc în loc, pe băț sunt aplicați franjuri din hârtie colorată, în nuanțe diferite.

Cel de-al treilea copil poartă un băț de înălțimea lui, împodobit în același mod ca toate bețele folosite la colindat. Mai are și un clopoțel ce vestește sosirea colindătorilor.

În timpul colindatului se lovește dușumeaua cu bețele, clopoțelii transmițând în jur clinchetul lor. Colindatul începe în seara de Ajun a Crăciunului, de obicei, după ce pițărâii încep să se risipească după ce ajung în punctul terminus al satului. Seara se colindă la casele mai apropiate, urmând ca la restul caselor să se colinde în ziua de Crăciun. Strădania copiilor este răsplătită cu mere, cozonaci, chiar și cu sume de bani, spre bucuria lor.

Fiind vorba de evocarea Nașterii Mântuitorului, în colindele de Crăciun nu poate lipsi Troparul Nașterii, colindă de început a copiilor, cunoscută sub numele de „Nașterea”. Este o colindă înălțătoare, după care urmează alte colinde dragi creștinilor: „Astăzi s-a născut Hristos”, „Trei păstori”, „O, ce veste minunată!” etc. Prin sceneta interpretată, craii ne evocă momente cu o vechime de 2 000 de peste ani, momente care rezumă Nașterea lui Iisus. Obiceiul mersului cu craii s-a transmis și s-a îmbogățit calitativ din generație în generație, ajungând până în zilele noastre.

Bibliografie:

1. Dr. Dumitru Gălățan, Tradiții și obiceiuri în satele din Estul Văii Jiului, Ed. Focus, Petroșani, 2005
1. Prof. Ioan Dan Bălan, Craii – tradiție folclorică, Editura Confluente, Petrila, 2006
2. Conf. univ. dr. Ioan Lascu, Tradiții care dispar. Comunitatea momârlanilor din zona Petroșani, Editura M.J.M., Craiova, 2004
1. Galerie foto - www.Petrila-vj.ro

Reguli Ale Unei Comunicări Eficiente În Cadrul Școlii

ALINA MĂDĂLINA BÎRȚAN

Scoala Gimnaziala Nr. 112

Reguli ale unei comunicări eficiente în cadrul școlii

În cadrul procesului de comunicare, pentru a se putea obține rezultate eficiente, ambele părți trebuie să fie conștiente de responsabilitățile ce le revin.

1. Responsabilitățile emițătorului

1. *Comunicarea trebuie să aibă un scop precis*

Emițătorul trebuie să se asigure că informațiile deținute de receptor sunt insuficiente sau de calitate inferioară, față de cele obținute prin comunicare. De asemenea, trebuie aflat dacă informațiile sunt importante pentru receptor. După ce emițătorul a hotărât ce este necesar să transmită celorlalți, trebuie să clarifice scopul comunicării. Este important ca după decodificare, mesajul să fie perceput de receptor așa cum a dorit emițătorul.

1. *Cunoașterea receptorilor*

În funcție de persoanele ce alcătuiesc audiența, emițătorul va alege un anumit mediu de transmitere a mesajului.

1. *Construirea mesajului se face ținând cont de receptorul căruia i se adresează*

Atunci când audiența a fost stabilită, emițătorul trebuie să încerce să o cunoască foarte bine. O soluție bună ar fi ca emițătorul să se considere în locul receptorului, atunci când va concepe mesajul. Astfel pot fi evitate cuvinte sau referiri la subiecte care ar irita emoțional sau ar distra atenția de la perceperea corectă a mesajului transmis.

1. *Selectarea mediului potrivit de transmitere a informațiilor*

Alegerea canalului pentru transmiterea mesajului depinde și de conținutul acelui mesaj, de persoana receptorului, de locul și nivelul acestuia și de momentul ales pentru transmiterea mesajului.

Emițătorul, funcție de conținutul mesajului, poate apela la o scrisoare, o vizită personală sau o convorbire telefonică.

Receptorul poate, la rândul lui, să impună un anumit tip de canal. Acest lucru este posibil pentru că fiecare dintre noi dispune de capacități diferite.

Dacă receptorul căruia trebuie să i se adreseze reacționează mai bine față de un anumit canal, emițătorul va trebui să utilizeze acel tip de canal.

1. *Momentul transmiterii mesajului*

Comunicarea unor instrucțiuni, ordine, explicații sau alte mesaje de acest gen, trimise cu 20 de minute înainte de terminarea lucrului sunt neluate în seamă sau uitate foarte repede.

Prelungirea unei ședințe îi face pe participanți să devină nervoși și grăbiți, fapt ce ar putea avea ca efect înțelegerea eronată sau incompletă a mesajelor transmise.

B. Responsabilitățile receptorului

1. *Să asculte atent mesajul transmis*

Acest mod de ascultare al mesajului are două componente:

1.
 - acordarea întregii atenții interlocutorului;
 - concentrarea pe conținutul mesajului.
2. *Să fie sensibil la problemele puse de emițător*

Receptorul nu trebuie să reacționeze cu violență la mesajul transmis. Prin reacție violentă se înțelege, în acest context, a întrerupe pe cel ce transmite mesajul, a lansa concluzii asupra modului de exprimare,

înainte de a-l asculta până la capăt. În concluzie, este indicat ca receptorul să-l lase pe cel care expune să termine mesajul. Un lucru foarte important îl consideră faptul că receptorul trebuie să fie conștient că mesajul pe care îl

primește îi poate îmbogăți cunoștințele și îi poate oferi informații foarte importante în cadrul activității pe care o desfășoară.

1. *Să indice canalul de comunicare pe care îl preferă*

Acest lucru poate crea o atmosferă propice pentru realizarea procesului de comunicare, asigurând un mediu de receptare, decodificare și înțelegere a mesajului cât mai eficient.

1. *Realizarea feedback-ului*

O importanță deosebită în cadrul procesului de comunicare o reprezintă necesitatea ca receptorul să comunice ce a înțeles din mesajul transmis de către emițător sau dacă are anumite neclarități. În cadrul procesului de comunicare, un rol foarte important îi revine emițătorului.

Acestuia îi aparține sarcina de a face ca ideile lui să fie acceptate de către receptori. Există 10 reguli prin a căror respectare se va putea realiza o îmbunătățire a comunicării.

1. *Să știi să ascuți*

Înainte de a vorbi este obligatoriu să se asculte și opiniile interlocutorului, dacă nu se vrea transformarea dialogului într-un monolog. După opinia mea, această regulă este foarte importantă. Dacă ascuți și opinia interlocutorului tău îți este mult mai ușor să-l înțelegi și să-i faci cunoscut mesajul pe care dorești să-l transmiți, putând să-l adaptezi (este vorba despre mesaj), într-un fel, părerilor receptorului.

1. *Să dorești să comunici*

Este foarte necesară cunoașterea faptului că, realizarea unui compartiment pentru comunicare într-o companie nu este suficientă pentru ca problemele să se rezolve de la sine. Un lucru foarte important, în opinia mea, este ca managerul să transmită deschis toate informațiile și toți salariații să dorească să comunice.

1. *Să accepți schimbarea*

Flexibilitatea în gândire, schimbul de idei și de opinii, maleabilitatea, diplomația, participarea activă reprezintă suportul de bază al comunicării.

1. *Clarificarea ideilor înainte de a fi comunicate*

Ideile trebuie analizate sistematic, pentru a deveni clare, în primul rând pentru cel care le va transmite. Dacă emițătorul nu-și pune o ordine în idei, atunci degeaba are pretenția de a se face înțeles de către auditoriu.

1. *Acordarea atenției cuvenite reacțiilor receptorilor*

Tonul vocii, mimica, gesturile pot constitui elemente importante pentru ca emițătorul să poată stabili starea emoțională a receptorilor și impactul pe care mesajul transmis l-a avut asupra acestora.

1. *Să fi credibil*

Încrederea este elementul cel mai important pentru stabilirea unui climat favorabil. Credibilitatea este pentru emițător un cont deschis la bancă, pe care acesta și-l poate spori dacă știe să asigure o bună realizare a comunicării.

1. *Identificarea adevăratului scop al comunicării*

Înainte de a transmite mesajul, emițătorului trebuie să-i fie foarte clar scopul comunicării. Acesta, pentru a se putea face cât mai bine înțeles ar trebui, și eu sunt de acord cu acest lucru, să-și pună la punct conținutul mesajului, pentru a-și însuși componentele acestuia. Numai atunci, dând dovadă de o bună stăpânire a mesajului, va putea să rețină atenția auditoriului.

1. *Să motivezi destinatarul comunicării*

Scopul emițătorului este de a fi ascultat cu atenție de cei cărora li se adresează, pentru ca apoi aceștia să fie în stare să facă sau să gândească ceea ce corespunde scopului mesajului transmis.

2. *Să folosești un limbaj simplu și clar*

3. *Adoptarea unor exprimări simple și directe, evitarea utilizării noțiunilor și expresiilor greu inteligibile*

sau ce pot da naștere la confuzii creează premisele înțelegerii exacte a mesajelor transmise. Limbajul ar trebui să fie adecvat, funcție de destinatarul mesajului.

4. *Continuitatea transmiterii mesajului*
5. În cazul întreruperii mesajului, receptorul ar putea uita ideile cuprinse în prima parte. De aceea, pentru a se putea evita acest tip de blocaj, trebuie ca expunerea mesajului să nu fie întreruptă.

BIBLIOGRAFIE

6. *Abrudan D.B., Serratore M.: Motivația și motivarea resurselor umane pentru performanță, Ed. Solness, Timișoara, 2002;2*
7. *.Androniceanu A.: Managementul schimbărilor. Valorificarea potențialului creativ al resurselor umane, Ed. All Educational, București, 1998;*
8. *Armstrong M.: Managementul resurselor umane – manual de practică. Ed. Codecs, București, 2003;*

Metoda Brainstorming

Andreea Cosma

Scoala Gimnaziala Ion Creanga Oras Targu Neamt

Brainstormingul face parte din categoria metodelor de generare de idei și soluții. A fost elaborat de Alex F. Osborn (1953) și cunoaște mai multe variante. Termenul de brainstorming se poate traduce ca „Furtună în creier”, „Asalt de idei”, „Marele Da”.

Brainstormingul se bazează pe următoarele norme:

- nu criticați ideile altora ;
- nu vă autocenzurați propriile idei ;
- emiteți un număr cât mai mare de idei ;
- preluați ideile altora și le îmbunătățiți ;
- dați frâu liber imaginației ;

Genialitatea lui Alex Osborn a constat în realizarea evaluării amânate, adică separarea ideii de evaluarea critică, precum și în căutarea unui număr cât mai mare de soluții pentru rezolvarea unei probleme, considerând că în final cantitatea generează calitatea. Acceptarea tuturor ideilor deschide perspectiva ascultării active și a înțelegerii gândirii celui alt. Apar efecte curative și terapeutice la nivelul indivizilor participanți. O reuniune de brainstorming se organizează la cerere, pentru rezolvarea unei probleme, sau când un membru al unui colectiv dorește să abordeze o problemă prin această metodă.

Un grup brainstorming are un lider și până la 18, maxim 20 de membri. Se preferă o masă rotundă sau în formă de „U”, pentru ca toți participanții să se poată privi între ei și să poată comunica cu liderul. Acesta, prin modul de deschidere a reuniunii de brainstorming trebuie să realizeze o atmosferă relaxantă, de încredere. În cadrul acestei metode se pune accent pe următoarele trei principii/norme:

- exprimarea metaforică este bine venită;
- bun venit gândului pozitiv;
- atacul la persoană este interzis;

Aceste principii întăresc efectele de dezinhibare, reduc blocajele interne, cresc motivația pentru manifestarea creativității induse de normele grupului creativ.

Etape:

- Alegerea temei și a sarcinii de lucru;
- Solicitarea răspunsurilor, în fraze scurte și concrete;
- Înregistrarea răspunsurilor în scris (pe tablă, flipchart);
- Anunțarea unei pauze pentru așezarea ideilor;
- Reluarea ideilor emise pe rând și gruparea lor pe categorii, simboluri, cuvinte cheie etc.
- Analiza critică, evaluarea, argumentarea, contraargumentarea ideilor emise anterior, la nivelul clasei sau al unor grupuri mai mici;
- Selectarea ideilor originale sau a celor mai apropiate de soluții fezabile pentru problema supusă atenției. În această etapă se discută liber, spontan, riscurile și contradicțiile care apar.

Brainstorming-ul poate avea mai multe variante :

a) brainstorming-ul cu schimbarea rolurilor – solicită elevilor rezolvarea problemei prin schimbarea rolurilor.

Exemplu: Ce ați fi făcut în locul lui Decebal, la venirea romanilor la Dunare ?

b) metoda FRISCO, propune abordarea unei probleme din mai multe perspective pe baza unui rol specific prin care se acoperă și o anumită dimensiune a personalității

Exemplu: Cum vedeți viața pe pământul țării noastre înaintea dacilor și a romanilor ?

c) metoda 6-3-5 (brainwriting) este o metodă asemănătoare cu brainstorming-ul, care are specific doar notarea ideilor originale și esențiale. Elevii grupați câte 6 scriu fiecare timp de 5 secunde, 3 soluții la problema propusă pe o foaie, într-un sens stabilit (de la stânga la dreapta), fiecareia dintre cei 5 colegi de grup. Prin această preluare a ideilor colegilor se deschid perspectivele și se îmbunătățesc ideile fiecărui participant.

Exemplu: Găsiți 3 soluții pentru rezolvarea cererilor revoluționarilor din 1848 !

d) metoda « Philips 6-6 » se poate realiza prin grupuri mari de câte 6 elevi, fiecare având moderatorul și purtătorul său de cuvânt. După ce se dezbate timp de 6 minute problema, purtătorii de cuvânt prezintă soluțiile grupurilor, iar moderatorii sintetizează și aleg soluția cea mai eficace.

Exemplu: Cum puteau fi limitate efectele Primului Război Mondial ?

Brainstorming-ul este o strategie excelentă de predare pentru a genera idei pe un subiect dat, acesta ajută la promovarea abilităților de gândire. Când elevii sunt rugați să se gândească la toate lucrurile legate de un concept, li se cere într-adevăr să-și întindă abilitățile de gândire, cu tehnica brainstorming-ului, copilul spune ce îi vine în minte în legătură cu subiectul. Să presupunem că subiectul „brainstorming” este „vremea”, elevii ar spune tot ce le vine în minte, care ar include cel mai probabil cuvinte precum ploaie, cald, frig, temperatură, anotimpuri, blând, înnorat, furtunos, etc. ideea ar trebui pusă în practică folosind un clopotel ce va suna la după 10 minute de lucru.

Brainstorming-ul este o strategie excelentă pentru ...

- A folosi cunoștințele anterioare;
- Oferi tuturor elevilor șansa de a-și exprima ideile;
- Elimina frica de eșecuri;
- Arăta respect unul față de celălalt;
- Încerca ceva fără teamă;
- Apela la individualitate și creativitate;
- Elimina teama de asumare a riscurilor;

Înainte de a începe un nou subiect sau concept, sesiunea de brainstorming va oferi profesorului o mulțime de informații cu privire la ceea ce elevul poate, știe sau nu știe. Idei de brainstorming

Care sunt toate lucrurile pe care le poți face cu un băț/ baston? (carte, elastic, măr etc.)

Câte lucruri sunt albe? albastru? verde? etc.

Care sunt toate metodele de călătorie?

Câte tipuri de insecte, animale, flori, copaci cunoașteți?

Câte lucruri te pot gândi care sunt dulci? Sărat? acru? amar? etc.

În câte moduri poți descrie oceanul? munți? etc.

Dacă nu ar exista mașini? ploaie? fluturi?

Dacă toate mașinile ar fi galbene?

Dacă ai fi prins într-o tornadă?

Prin folosirea metodei de brainstorming, copiilor le este solicitată participarea activă. Experiența personală a elevului este valorificată. De asemenea, aceasta metodă dezvoltă capacitatea de analiză și de decizie a elevilor. Aceștia, învață în acest fel cum să diferentneze soluțiile optime, exersându-și totodată și creativitatea. Principalul scop al acestei metode este acela de a încuraja exprimarea, fără prejudecăți, a tuturor ideilor și răspunsurilor. Nicio idee nu este prea trznită!

Bibliografie

Cucoș, C., 2009, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Polirom, Iași

Klooster, D., 2001, „*What is Critical Thinking*”, *Thinking Classroom*, 4, Vilnius

Macdonald, H., 2005, *Now brainstorming is off the agenda*, The Observer. Retrieved on 2008-10-19.

Osborn, A.F. (1953). *Applied Imagination: principles and procedures of creative thinking*. New York: Charles Scribner's Sons

Slavin, R., 1999, *Cooperative learning*, Allyn & Bacon, New York

Smith, R.M., 1984, *Learning how to learn*, Open University, Milton Keynes

Plan Educațional De Sprijinire Educațională

ELENA-MARIA CALDARUSABORZASI

Grădinița Cu Program Prelungit Parfum de Tei Cluj- napoca

PLAN EDUCAȚIONAL DE SPRIJINIRE INDIVIDUALĂ

NUMELE ȘI PRENUMELE – C. Ciprian

GRUPA MIJLOCIE, VÂRSTA – 5 ani și 3 luni

BARIERE DE ÎNVĂȚARE: deficiența de atenție, incapacitatea de receptare a stimulilor exteriori, neatenția, lipsa de răbdare, nepăsarea, agitația, neastâmpărul, indolența, egoismul, lipsa unor reguli de bună purtare prestabilite, dezinteresul, diferite boli - face des alergii (lipsește destul de mult de la grădiniță, probleme familiale, copil înfiat, lipsa unor preocupări constante din partea părinților, agresivitatea verbală a tatălui adoptiv).

DIFICULTĂȚI – nu este receptiv, nu răspunde cerințelor educatoarei, lipsa atenției și a concentrării, este foarte impulsiv și posesiv.

PERIOADA DE SPRIJIN INDIVIDUAL CUPRINSĂ – 2 săptămâni

TIPUL DE ACTIVITATE	TEMA
Joc didactic	„Unde am ascuns ursulețul?”
Desen/pictură	„Familia mea”
Discuții tematice	„Legumele și fructele din piață”
Joc de masă	„Cum îmbrăcăm păpușa?”
Modelaj	„Legume și fructe”
Joc de construcții	„Casa mea”
Discuții libere	„Mie îmi place să...”
Activitate cu material individual	Puzzle

METODE ȘI PROCEDEE

- jocul didactic,
- explicația,
- demonstrația,
- exercițiul,
- problematizarea,
- observația,
- brainstorming-ul.

REZULTATE

CONSILIEREA PĂRINȚILOR – Să se ocupe mai mult acasă de copil, să colaboreze în continuare cu educatoarele și consilierul școlar, să nu mai lipsească de la grădiniță, să se amelioreze carențele existente, vocabularul tatălui să fie unul adecvat, să i se explice copilului anumite aspecte logice ale vieții zilnice, armonie mai mare în familie.

REZULTATE – Copilul a progresat, la unele activități mai mult la altele mai puțin, dar se va continua cu măsurile ameliorative, pentru fiecare domeniu în parte. O mare problemă rămâne însă

disciplina.

PLAN EDUCAȚIONAL DE SPRIJINIRE INDIVIDUALĂ

NUMELE ȘI PRENUMELE – **A. SARA**

GRUPA MIJLOCIE, VÂRSTA – 4 ANI ȘI 2 LUNI

BARIERE DE ÎNVĂȚARE: vârsta mai mică, timiditatea, emotivitatea, deficiența de atenție, incapacitatea de receptare a stimulilor exteriori, neatenția, lipsa de răbdare, nepăsarea, agitația, neastâmpărul, indolența, egoismul, lipsa unor reguli de bună purtare prestabilite, dezinteresul, diferite boli - face des alergii (lipsește mult de la grădiniță, probleme familiale, părinții au divorțat recent, lipsa unor preocupări constante din partea părinților, viața dezordonată, împărțită între cei doi părinți, lipsa căldurii sufletești).

DIFICULTĂȚI – nu este receptivă, nu răspunde cerințelor educatoarei, lipsa atenției și a concentrării.

PERIOADA DE SPRIJIN INDIVIDUAL CUPRINSĂ – 2 săptămâni

TIPUL DE ACTIVITATE	TEMA
Joc didactic	„Unde am ascuns păpușa?”
Desen/pictură	„Familia mea”
Discuții tematice	„Ce anotimp îți place și de ce?”
Joc de masă	„Cum îmbrăcăm păpușa?”
Modelaj	„Fructe”
Joc de construcții	„Jucăriile mele”
Discuții libere	„Mie îmi place să...”
Muzică	„Cântă ce îți place!”
Activitate cu material individual	Puzzle

METODE ȘI PROCEDEE

- jocul didactic,
- explicația,
- demonstrația,
- exercițiul,
- problematizarea,
- observația,
- brainstorming-ul.

REZULTATE

CONSILIEREA PĂRINȚILOR – Să se ocupe mai mult acasă de copil, să colaboreze în continuare cu educatoarele și consilierul școlar, să nu mai lipsească de la grădiniță, să se amelioreze carențele existente, să simtă căldură sufletească.

REZULTATE – Fetița a progresat, la unele activități mai mult la altele mai puțin, dar se va continua cu măsurile ameliorative, pentru fiecare domeniu în parte.

IMPORTANTA EDUCATIEI TIMPURII

ANGELICA FELDRIHAN

GRADINITA NR 230

Copilul, acest miracol, pe care mama îl ocroteste în trupul său și apoi în brațele sale, cu dragostea sa - toată viața - se lasă greu cunoscut, descifrat în intimitatea structurii sale psihologice, tocmai pentru că această ființă minuscula reprezintă un întreg univers posibil.

Dintr-o ființă în miniatură, care vine pe lume pregătită sumar pentru a exista fizic, în 3 ani, se conturează o persoană, o individualitate, capabilă de participare la viața socială, cu bucurii imense, dar și cu posibilitatea unor posibile mahniri. Evantaiul posibilităților sale de acțiune, de relații afectiv-sociale, de joc, de cunoaștere, acoperă o arie extrem de mare și prefigurează într-o modalitate specifică, individul adult. Cu alte cuvinte, copilul este înzestrat pentru etapa în care se găsește să se adapteze mediului de viață și de educație, incorporând și preluând fluxurile de stimulare. Datorită acestor posibilități latente, copilul poate să evolueze atât de spectaculos în primii ani de viață și să devină o persoană cu individualitate nu numai biologică, ci și psihologică și socială.

Educația constituie în lumea contemporană o activitate de infinită complicitate și de o importanță majoră. Pentru oricare copil, din punct de vedere educațional, lumea nu se împarte în părinți, care au datoria să-l educe, și educatori profesioniști. Toți membrii unei colectivități sociale sunt, prin statutul lor modelatori de conștiințe, pentru că toți reprezintă conștiința unei națiuni în dinamica sa istorică.

Roadele bogate ale copilăriei avansate și ale tinereții nu pot să apară decât ca rezultate a cât și cum s-a sădit în copilăria timpurie. Cunoașterea și stimularea, dezvoltate din primele zile de viață ale copilului au devenit un deziderat major al societății contemporane. Copilul foarte mic are un statut cu totul deosebit de cel al copilului, în general, ce rezidă din dependența lui aproape exhaustivă de adultul educator. În condiții firești, dependența afectivă față de mamă este dominantă. În acest sens, familia este recunoscută ca un mediu primar natural și social, în care trebuie să se dezvolte copilul mic, iar mamă este educatorul investit cu cele mai alese însușiri, acordate la nevoile de creștere și dezvoltare ale copilului. Însușirile materne generate de interacțiunea naturală, firească, dintre mamă și copil sunt, în același timp, și un efect de cultură și civilizație.

Căldura căminului parintesc, înțelegerea și afecțiunea din familie sunt esențiale pentru bună dezvoltare a copilului. În creșterea și educarea copilului este nevoie de mult tact, de o îmbinare perfectă a înțelegerii, afecțiunii și autorității parintesti. S-a observat că deprinderile diverse, inclusiv limbajul, apar mult mai devreme, evoluează mult mai rapid și se consolidează mai sigur în cadrul unor relații afective echilibrate între copil și părinți. Întârzierile, uneori marcate, întâlnite la copiii din colectivitățile închise, copiii fără părinți, se datorează acestui proces.

Un fapt de mare importanță este capacitatea copilului de a imita gesturi, atitudini, acțiuni, comportamente. Tocmai de aceea „modelele” primare și hotărâtoare sunt părinții și, în special, mama. Învățarea prin imitație funcționează la această vârstă a copilăriei timpurii, prin acceptarea afectivă a modelului și aprobarea a tot ceea ce face aceasta.

Nu trebuie omis faptul că educația cuprinde o pluralitate de componente, care transformă permanent viața individului :

- condițiile de hrană, necesara vieții, creșterii și dezvoltării organismului uman (la noi, prin polarizarea sărăciei, malnutriția provoacă diminuarea capacității intelectuale);
- condițiile igienice, fizice și ecologice, cele care asigură starea de sănătate biologică și mintală a copilului și stimulează evoluția comportamentului uman;
- natura limbajului folosit și climatul afectiv familial (afecțiunea, de exemplu, cu gestul ei de tandrețe, de încredere în om, duce la maturizarea psihică);
- condițiile materiale și culturale ale existenței.

Prin urmare, interacțiunea dintre condițiile educației ne conduce la dezvoltarea comportamentului copilului mic.

Obiectivul programelor de Dezvoltare Timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor, și pe termen lung de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii prescolarității este importantă, deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid, și dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu este mult mai dificil și costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului.

Strategiile și programele pentru Dezvoltarea Timpurie a Copilului trebuie să se adreseze nevoilor multiple ale copilului, ținându-se cont de sănătate, nutriție, educație timpurie, stimularea psiho-socială și în același timp întărind rolul mediului în care trăiește copilul.

Educația timpurie se referă, strict la momentele de învățare ale copilului cu vârsta până la 3 ani, în

conceptul românesc. Educația timpurie, în sensul mai larg, înseamnă dezvoltarea timpurie a copilului, presupune învățare, îngrijire și protecție.

Educația timpurie se realizează ca **educație informală** (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca **educație formală** (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și sub forma **educației nonformale** (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale).

Specialiștii consideră că perioada de timp pentru educație timpurie este definită de la concepție până la vârsta de 8 ani, perioada în care are loc cea mai rapidă dezvoltare a creierului. Cei mai importanți sunt primii doi ani din viață, când apar cele mai semnificative schimbări din punct de vedere intelectual, emoțional, psihologic și social.

Un program educativ eficient este un program care își propune să ia în seamă copilul de la primele momente ale existenței sale și care implică toți agenții educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui.

Conceptul de educație timpurie se referă adesea la două dimensiuni:

1. începerea preocupărilor educaționale de la vârstele mici;
2. implicarea familiei și comunității în educarea copilului mic și prescolar.

În mod firesc, instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra- și extrafamiliale. Nicio instituție, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia.

Educația timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor, în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la creșă sau la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. Familia și comunitatea trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului și până la intrarea lui la școală.

Beneficiarii primari ai educației timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate, iar prin efecte, societatea, în ansamblu.

Adesea, din perspectiva abordării integrale a educației este necesar ca societatea să constientizeze și să respecte drepturile copilului, să schimbe mentalitățile abordând o nouă concepție despre copil ca membru al comunității, să sprijine și să dezvolte relații de tip democrat referitoare la copil, familie, instituție educațională, comunitate.

BIBLIOGRAFIE

- Curriculum pentru educația timpurie a copiilor cu vârsta între naștere și 6-7 ani/2008.
- Revista învățământului prescolar 3-4
- Revista învățământului prescolar 3/2007
- www.edu.ro
- Vrasmas, E., Educația timpurie, Editura Polirom, 2002.
- Sovar R., Educația timpurie a copilului de la 0-6 ani - Ministerul Educației și Învățământului și reprezentanța UNICEF în România, 1998.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Cătălina Beatrice Ariton

Scoala Gimnaziala Nr.1 Comuna Matca

MANAGEMENTUL CLASEI ȘI ROLUL ACESTUIA ÎN CREȘTEREA EFICINȚEI PROCESULUI DIDACTIC

AUTOR: ARITON CĂTĂLINA BEATRICE

FUNCȚIA DIDACTICĂ: PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 , LOC. MATCA, JUDEȚUL GALAȚI

Școala reprezintă o organizație socială care vizează optimizarea permanentă a structurilor sale de planificare a activităților, la nivel global și sectorial, de orientare metodologică a procesului de învățământ, de perfecționare și inovare a acțiunilor și instrumentelor educative și didactice în sensul creșterii acestora.

Orice discuție despre rolul și rostul școlii sfârșește prin a susține că, dincolo de aspectele instruirii, ale dobândirii de competențe tehnice într- un domeniu sau altul, se ridică mult mai dificil și mai important imperativul dobândirii deprinderilor, comportamentelor și al însușirii valorilor comunității.

Dezvoltarea economică și socială nu se poate realiza independent de actul managerului, având în vedere că învățământul este unul din instrumentele prin care societatea stimulează, dirijează și controlează procesele dezvoltării.

Managerul școlar este un cadru didactic care pune în funcțiune programul managerial, conduce personalul didactic, preșcolarii și școlarii cooperați în sistemul de învățământ, precum și personalul administrativ, în scopul creșterii eficienței procesului instructiv-educativ.

Managementul școlar se poate structura și la un nivel inferior. Se distinge astfel un management al clasei de elevi, care poate fi considerat și un semiagent sau un management parțial, fiindcă în acest plan predomină activitățile de predare- învățare- evaluare. Activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operații de predare și de evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, despre relațiile dintre elevi etc., de unde rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe posibilități de intervenție și de luare a deciziilor.

Pentru educator, cunoașterea și stăpânirea artei manageriale este esențială, deoarece cunoașterea managementului ca pe un proces complex nu înseamnă „dirijism”, iar managerii nu asigură imediat succesul unei acțiuni.

Activitatea de management (conducere) este definită în literatura de specialitate ca „ un ansamblu de acțiuni de planificare, organizare, îndrumare, control, decizie cu privire la un sistem (organizație, instituție, grup de oameni, proces, tehnologie) acțiuni susceptibile de a asigura atingerea scopului fixat, în condițiile respectării legităților, obiective generale și speciale, ale satisfacerii nevoilor sociale concrete și ale promovării dezvoltării sociale.

Din punct de vedere al educației, managementul este un sistem de concepte, metode, instrumente de orientare și conducere, coordonare, utilizat în realizarea obiectivelor educației, la nivelul performanțelor așteptate. Managementul, în maniera lui actuală de abordare își găsește o aplicare specifică și în domeniul conducerii educației, ca acțiune complexă de dirijare , proiectare și evaluare a formării , dezvoltării personalității fiecărui individ, conform unor scopuri formulate.

Managerul este reprezentat de persoana care exercită funcțiile managementului în virtutea obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților specifice funcției pe care o ocupă. Managerul are un statut social bine definit, ce prevede o serie de drepturi și obligații, prin care managerii se deosebesc de celelalte categorii de profesioniști.

Definițiile managementului clasei diferă ca grad de generalitate:

- realizarea de către profesor, a tuturor funcțiilor manageriale recunoscute, atât pe dimensiunea

„sarcină”, cât și pe dimensiunea „umană”;

- întreaga activitate a cadrului didactic, de proiectare, aplicare și evaluare a influențelor educaționale;
- tot ceea ce gândește și face cadrul didactic împreună cu un anumit colectiv de elevi;
- utilizarea concretă și coordonarea (la nivel formal și informal) a resurselor umane și non- umane (materiale, informaționale, de timp, de autoritate și putere) , în vederea aplicării planului stabilit și obținerii rezultatelor scontate.

Managementul clasei, ca disciplină din sistemul științelor educației, vizează acest aspect esențial al muncii profesorului: administrarea eficientă, sub semnul valorilor civic- democratice a activităților specifice sălii de clasă, plecând de la premisa că școala anticipează și pregătește absolvenții în vederea implicării în viața socială, dar și pentru a reacționa adecvat în viața socială dar și pentru a reacționa adecvat în rezolvarea conflictelor inerente unei societăți democratice.

Un management eficient se fundamentează pe negocierea sistemului de reguli care funcționează în clasă. Negocierea presupune implicarea elevilor, activarea lor, într- un câmp esențial pentru individ, acela al exercițiului democratic. Dacă elevul este subiect pasiv în școală, nu i se va putea cere să manifeste ulterior atitudini și comportamente specifice unui om al cetății, unui cetățean.

De aceea, John Dewey considera școala un spațiu privilegiat, care trebuie să ofere o densitate mare de oportunități, apte să potențeze ” creșterea” elevului.

Acest lucru nu este posibil dacă- așa cum nota Wragg- cele mai multe reguli sunt decise de către adulți, iar conținutul lecțiilor, de asemenea, este ales de profesori. Parteneriatul și negocierea sunt necesare nu numai pentru a asigura un control eficient al clasei, dar și pentru implicarea elevilor într- un exercițiu esențial al democrației: alegerea și acceptarea responsabilității pentru alegerea făcută.

În acest sens, o problemă esențială este aceea a comunicării. Thomas Gordon, care s- a ocupat de problema stabilirii unor relații pozitive între profesor și elev, credea că utilizarea unor modalități de comunicare precise și relativ neutre contribuie la reducerea comportamentelor negative din partea elevilor.

Ideea este de a-l ajuta pe elev să găsească singur calea de rezolvare , oferindu-i drept suport simpatia profesorului. În *Știința rezolvării conflictelor* se recomandă câteva elemente care susțin ascultarea activă:

- Nu vorbiți despre dumneavoastră.
- Nu schimbați subiectele.
- Nu dați sfaturi, nu diagnosticați, nu hărțuiți.
- Nu vă gândiți înainte la ceea ce veți spune.
- Nu ignorați și nu negați sentimentele celuilalt.
- Nu pretindeți că ați înțeles ce vrea să spună elevul dacă, de fapt, nu l- ați înțeles.
- Întrebați- l despre nevoile, preocupările, anxietățile lui.
- Confirmați că l- ați înțeles.

Dacă profesorul are o problemă, într- o modalitate sau alta vor fi afectați și elevii, de aceea trebuie să fie implicați în soluționare.

CREATIVITATEA ELEVILOR - Premisă Esențială În Activitatea De Creație Autentică A Omului Matur

Mihaela Georgeta Mregea

Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

CREATIVITATEA ELEVILOR -

premisă esențială în activitatea de creație autentică a omului matur

Prof. învăț. primar Mregea Mihaela Georgeta

Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

Creativitatea reprezintă vârful construcției psihologice a individului. Ea nu este o realizare supraadăugată sistemului psihic uman, ci este rezultatul organizării optime a unor factori de personalitate foarte diferiți: cognitiv, afectiv, motivațional, aptitudinal și atitudinal. Cu alte cuvinte, creativitatea este o rezultantă a funcționării întregii personalități.

Termenul **creativitate** provine de la latinescul „creare”, ceea ce înseamnă a „zamisli”, „a făuri”, „a naște”. În limbajul psihologic termenul a fost adaptat inițial pentru a defini capacitatea de creație artistică.

Creativitatea este *o dimensiune integrală a personalității* subiectului creativ ce presupune imaginație, dar nu se reduce la procesele imaginative; implică inteligență, dar nu orice persoană inteligentă este și creatoare; presupune motivație și voință, dar nu poate fi explicată doar prin aceste aspecte. Școala urmează să realizeze finalități educative specifice, de care este direct responsabilă. Ei îi revine responsabilitatea de a acționa pentru stimularea potențialului creativ al elevilor în următoarele direcții:

- identificarea potențialului creativ al elevilor, crearea premiselor gnoseologice ale activității creatoare, libere și conștiente a omului (o concepție despre lume care să dea sens și să orienteze activitatea creativă);
- dezvoltarea posibilităților individuale de comunicare, care să înlesnească punerea rezultatelor creației la dispoziția societății;
- dinamizarea potențialului creativ individual, în sensul valorificării adecvate a talentelor și a cultivării unor atitudini creative, în special a acelor care constituie principalii factori vectoriali ai creativității;
- asigurarea suportului etic al comportamentului creator.

Vorbind de profesorul creativ, se poate afirma că acesta asigură climatul favorabil pentru exprimarea ideilor proprii, creează oportunități pentru autoînvățare, încurajează gândirea divergentă. Aceasta înseamnă că el îi stimulează pe elevi să caute noi conexiuni între fenomene, să imagineze noi soluții pentru probleme care se rezolvă în manieră rutinieră, să asocieze imagini și idei, să formuleze ipoteze îndrăznețe, neuzuale, să emită idei și să dezvolte ideile altora. Profesorul creativ stăpânește arta de a pune întrebări. Profesorii creativi determină dezvoltarea creativității elevilor. Explicația ar putea fi transferul setului de valori propice creativității de la profesori la elevi, fenomen urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile interiorizate. Ana Stoica afirmă că „fiecare persoană creatoare vine de fapt cu nota sa proprie, având o dominantă specifică, în funcție de înzestrarea sa, de experiența acumulată, de nivelul creativității, domeniul de manifestare și de multe alte condiții. Există o infinitate a formelor particulare de structuri psihice pe care le pot căpăta persoanele creatoare: nu se poate vorbi de un tip al creatorului, ci de diferite tipuri, ba mai mult încă, de individualități specifice ale creatorului.” (1983, p. 6) Există o multitudine de mijloace prin care se stimulează și se dezvoltă în cadrul școlii creativitatea școlarului mic: ghicitori, jocuri de istețime și perspicacitate, construcții de probleme, jocuri pentru căutarea de cuvinte care încep sau se sfârșesc cu o anumită literă/silabă, alcătuirea de propoziții, jocuri de echipă, activități practice.

Evaluarea, în accepțiunea sa tradițională, de control și de măsură a învățării, a „terorizat” generații de elevi, le-a înnăbușit spontaneitatea și creativitatea și le-a încurajat conformismul, singurul în măsură să garanteze conformarea la standarde și baremuri. A avut în mod evident efecte nefaste asupra creativității. Pentru a stimula învățarea creativă, evaluarea trebuie nuanțată, trebuie să devină o resursă care să favorizeze dezvoltarea instrumentelor intelectuale de autoevaluare, acesta fiind rolul evaluării formative. De asemenea, metodele alternative de evaluare (portofoliul, proiectul etc.) solicită din partea elevilor o activitate independentă de explorare, de articulare a informațiilor, de construcție personalizată.

Mediul familial joacă și el un rol foarte important, putând favoriza din fragedă copilărie dezvoltarea creativității. Familia trebuie să atragă atenția copiilor asupra tuturor fenomenelor, stimulând astfel propriile lor observații, să le permită să vadă, să pipăie, să audă ce se petrece în jurul lor, deschizându-le astfel calea spre mediul înconjurător.

Creativitatea poate fi stimulată la nivelul întregii clase cu ajutorul unor strategii adecvate. Ea poate deveni o modalitate de învățare cu multiple beneficii pentru elevi. Aceștia sunt de-a dreptul încântați să li se ofere șansa să-și exprime gândurile și sentimentele în moduri cât mai variate și originale, jocurile de creativitate fiind un cadru optim în acest scop. Problema care se ridică este aceea a efortului pe care îl vor depune atât elevii, cât și profesorul în realizarea obiectivelor propuse.

Prin exerciții bine alese, profesorul poate educa la elevi încrederea că fiecare dintre ei posedă capacitatea de a fi creativ, că aceasta se poate dezvolta prin însușirea de noi tehnici de gândire. Pentru aceste obiective, în clasă trebuie format un climat de lucru definit prin următoarele: întrebările elevilor sunt tratate cu atenție, ideile lor sunt recepționate cu respect; profesorul le întărește constant convingerea că ideile sunt valoroase, învățându-i criterii de evaluare; în anumite perioade elevii lucrează și produc idei fără o evaluare din partea profesorului; de fiecare dată, producției deliberate de idei i se afectează un anumit timp; se lucrează cu clasa întreagă, individual sau pe grupe mici.

Un loc important în dezvoltarea limbajului și a vocabularului activ îl are *utilizarea jocurilor didactice orale*, asemenea activității de învățare oferind elevilor nu numai bucuria și satisfacția de a se juca, dar sunt și un real prilej de dezvoltare a capacităților de exprimare orală și în același timp de dezvoltare a capacităților creative.

Un elev își manifestă spiritul creativ atunci când:

- se implică activ în procesul de formare și învățare, adoptă o atitudine activă și interactivă;
- gândește critic și are deprinderi de gândire critică;
- acționează în totală libertate în planul alegerilor pe care le face;
- explorează mediul și găsește soluții personale;
- preferă gândirea divergentă, imaginativă și creativă;
- își valorifică și dezvoltă imaginația, originalitatea, inventivitatea, fantezia, creativitatea;
- problematizează conținuturile și face descoperiri;
- își exercită liberul arbitru;
- are încredere în forțele proprii și dorința de autodepășire;
- nu se descurajează în fața frustrării și ambiguității, ci perseverează;
- devine responsabil;
- elaborează produse intelectuale unice și originale.

Dacă școala nu ține seama de particularitățile și abilitățile cu care copiii pășesc pragul școlii, dacă nu are și nu știe să folosească dozat și diferențiat, modalitățile de depistare, de antrenare, de stimulare a lor într-un cadru organizat, strategic, aceste abilități ce anunță un potențial creativ în dezvoltare nu vor putea răzbate prin mulțimea problemelor școlii. Elevul creativ se caracterizează prin spirit de independență în muncă, printr-o gândire ce se desfășoară pe traiectorii lungi, fără bariere de ordin cognitiv. Elevii creativi dau dovadă de multă îndrăzneală, de independență în abordarea și analiza problemelor, de spirit de contracuzare, de libertate în manifestarea lor comportamentală generală. Acest comportament nonconformist, care se exprimă puternic în activitatea creatoare, nu trebuie să fie interpretat de către cadrele didactice ca o lipsă de disciplină, de politețe sau respect. De aceea, profesorii nu trebuie să frâneze acest comportament printr-o atitudine negativă, de respingere, de disciplinare ci, dimpotrivă, să creeze un climat favorabil de manifestare liberă a spiritului creator. O muncă bine organizată și bine condusă are ca rezultat, stimularea imaginației elevilor, a capacității lor de a gândi, de a reflecta, ea lasă câmp liber independenței lor în gândire și acțiune, le pune în față noi sarcini, care necesită căutarea și găsirea de noi soluții cât mai ingenioase. Orice profesor trebuie să știe că elevul creativ se detașează de ceilalți și în loc să-i omoare spiritul inventiv și novator, trebuie să-l trateze ca atare, dându-i sarcini de muncă pe măsura capacităților și aptitudinilor sale. Elevii trebuie învățați să caute mereu soluții, să-și pună întrebări, să-și imagineze căi multiple de rezolvare a problemelor. Interesul, atașamentul și înclinația pentru muncă sunt factori centrali în formarea calităților creative.

Creativitatea elevilor din ciclul primar este o premisă esențială și necesară pentru activitatea de creație autentică a omului matur, care reprezintă momentul final al unui lung proces de valorificare a resurselor

existente și consolidate pe parcursul formării individului, în care școala are un rol hotărâtor.

Bibliografie:

Roco, M., „Stimularea creativității tehnico-științifice“, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985;

Stoica, A. „Creativitatea elevilor – Posibilități de cunoaștere și educare“, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983.

Cliniciu, A., „Creativitatea“ în vol.: Pregătirea psihologică, pedagogică și metodică a profesorilor, Editura Universității Transilvania, Brașov, 2001;

Landau, E., „Psihologia creativității“, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979;

EDUCAREA STĂRII DE BINE

Georgiana Iancu

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.9 Municipiul Buzău

Georgiana Iancu/ Moise Alina

Educația are și a avut roluri multiple, chiar primordiale pentru dezvoltarea individului și a societății. Aceasta are implicații semnificative în dezvoltarea și prosperitatea economică a fiecărui individ în parte, mai apoi a societății, a națiunii.

Rămâne principala cale prin care se transmit valorile moral-umane, se valorifică tradițiile și obiceiurile din generație în generație și se modelează pentru a reflecta valorile economice, culturale ancorate în realitățile societății contemporane.

Rolul social al educației oferă fiecărui individ ocazia de a acumula informații diverse, de a se dezvolta pentru a deveni un cetățean activ și informat care contribuie la dezvoltarea societății în care trăiește, a națiunii.

Un rol important al educației este acela de dezvoltare personală. Fiecare individ trebuie să aibă posibilitatea de a se dezvolta potrivit ritmului propriu și în concordanță cu pasiunile sale.

Dezvoltarea personală a individului asigură independența sa și prosperitatea familiei sale, iar modul în care aceasta se realizează și beneficiarul acesteia o percepe, depinde și influențează decizia de a se educa, autoeduca. Dezvoltarea personală și dorința de educare continuă pe tot parcursul vieții și influențează și este influențată de tendințele societății în care trăiește.

Având în vedere faptul că efectele stresului se resimt nu doar la nivel cognitiv, ci și la nivel afectiv, fizic și comportamental, specialiștii au creat tehnici de relaxare corporală dar și de conștientizare a gândurilor și a emoțiilor distorsionate, iritative, a comportamentelor dezadaptative și înlocuirea acestora cu unele noi care asigură funcționalitatea psihică optimă.

Aceste tehnici de relaxare pot fi însușite atât prin participare fizică, dar și prin numeroasele exemple din mediul online. În cadrul acestora se pot enumera:

- *Tehnica respirației profunde* (metodă de relaxare prin intermediul căreia se descarcă tensiunea corporală, acumulată la nivel corporal);
- *Tehnica hipoventilației* (ținerea respirației câteva secunde, după care se expiră lent);
- *Trainingul autogen* (constă în inducerea senzației de greutate și căldură a mușchilor prin intermediul reprezentărilor mentale, cu intenția de a dețesiona încordarea acumulată la nivelul acestora);
- *Tehnica relaxării musculare* (constă în secvențe de contractare și relaxare a principalelor grupe de mușchi)
- *-Tehnica reîncadrării* (are ca scop principal surprinderea cognițiilor iraționale, a gândurilor distorsionate)
- *-Jurnalul stresului* (își propune să surprindă și să ajute în special la conștientizarea factorilor stresori cu care ne confruntăm zilnic, dar nu au o intensitate ridicată), etc.

Apelarea la aceste tehnici cu aplicabilitate și numeroase exemple în mediul online, după cum am menționat înseamnă o cunoaștere profundă de sine, dar și o conștientizare a nevoilor personale interne.

Pentru ca societatea în care trăim să fie furnizoare de informație și educație de calitate, astfel încât beneficiarul acesteia să perceapă o stare de bine și mulțumire în transmiterea noțiunilor principale este necesară o cunoaștere de sine atât de partea emițătorului, cât și a receptorului.

Evoluția societății și tendințele actuale promovează tot mai mult starea de bine (wellbeing), creativitatea, originalitatea, dar și acțiunile care duc la finalizarea acestor modalități de lucru.

Însă pentru a fi creativ și original, a obține o stare de bine din acțiunile întreprinse este nevoie de o cunoaștere de sine profundă, chiar pentru a duce o viață împlinită și fericită, fiind mai importantă decât orice altceva vei face. Cunoașterea de sine este crucială pentru că de la ea vine hotărârea deosebit de importantă de a nu amâna decizia de a avea o viață împlinită și fericită. Să dezvolti o astfel de cunoaștere de sine poate fi dificil, mai ales dacă ești epuizat și supraaglomerat.

Scopul educației este acela de a modela copilul într-un adult responsabil care să facă față cerințelor mereu în schimbare ale societății contemporane. Însă nu trebuie niciodată pierdut din vedere , faptul că , pentru realizarea unui act educațional de calitate ,trebuie ca sistemul de învățământ românesc să pună accent atât pe starea de bine a cadrului didactic , fiind cel care transmite o informație , dar și modul în care elevul o receptează , perspectiva acestora asupra sistemului de învățământ fiind edificatoare sau poate chiar crucială pentru viitorul acestuia.

Bibliografie :

Stănculescu , Elena -*Managementul stresului în mediul educațional* , editura Universitară ,București , 2015

Raghunathan ,Raj - *Dacă ești așa deștept de ce nu ești fericit ?*, editura Niculescu , București ,2016

Educatia ne uneste - Viziune asupra viitorului educatiei in România.pdf

Creativitatea La Copiii De Ciclu Primar

ONCIU GABRIELA

Scoala Gimnaziala Nr. 1 Sat Garceni

În contextul actual, al schimbărilor rapide, al competiției acerbe și accelerate care ne influențează viața, ne dinamizează mediul, ne impune noi determinări, ne provoacă la o regândire a sistemelor și a structurilor economice și sociale, dintre identitatea națională și globalizare, se fac eforturi de adaptare a societății la exigențele lumii de mâine. Trăim într-o lume bazată pe competiție și eficiență, a cărei forță rezidă în cunoaștere.

Astăzi mai mult decât oricând, creativitatea reprezintă o condiție fundamentală a calității educației, una dintre premisele esențiale ale performanței.

Creativitatea este acea caracteristică a gândirii care folosește inventiv experiența și cunoștințele acumulate, oferind soluții și idei originale. Ea face posibilă crearea de produse reale sau pur mintale, constituind un progres în planul social. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație, dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit.

Noi am avut prilejul să cultivăm și să punem la încercare creativitatea elevilor noștri cu ocazia organizării unei activități ample, desfășurate cu prilejul organizării unui Târg de Crăciun, în cadrul Săptămânii Altfel.

Copiii au avut la dispoziție mai multe materiale, de natură diferită, fie ele materiale adunate de ei din natură, fie materiale sintetice sau artificiale pe care le-am achiziționat în mod special pentru aceste lucrări. Aceștia, elevii, au fost stimulați să își pună în valoare imaginația, pentru a realiza diferite ornamente pentru brad, diferite ornamente de Crăciun, folosind ceea ce au avut pus la dispoziție.

Spre surprinderea noastră, a cadrelor didactice, elevii noștri au căutat informații în mediul online, au venit cu numeroase idei, pe care le-am pus în practică cu succes. Astfel aceștia au realizat coronițe din crenguțe de brad (pe care le-au ornat cu globulețe, fundițe, felii de lămâi sau portocală, nuci vopsite cu spray etc.), au realizat din hârtie sau gliter diferite ornamente pentru brad (globuri 3D, clopoței, stelute, fulgi, etc.). au venit și cu ideea de a face din carton mare două figurine pentru poze (unul în formă de brad, celălalt în formă de Moș Crăciun cu fața decupată pentru a fi capul celui care face poza).

În concluzie, ca premise ale performanțelor în învățământ, creativitatea și capacitatea de inovare au un rol important, iar noi, școala putem face multe lucruri pentru a sprijini formele de creativitate prin care elevii își pot exprima propria personalitate.

Jocul Didactic În Activitățile Integrate Din Învățământul Preșcolar

Carmen Zanfirahe

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.22 Timisoara

Pentru a răspunde cerințelor sociale privind educația, actualul curriculum pentru educație timpurie reglementează o abordare integrată a învățământului, care trebuie să se orienteze holistic, tot mai hotărât, pe formarea personalității umane. Acest model de curriculum se focalizează pe elev, ca element central al instruirii, încercând să apropie școala de viața reală, prin formarea unor competențe, atitudini și valori ce îl vor ajuta în dezvoltarea lui personală și socială. Astfel că, acum se folosesc concepte precum „*centre de interes*”, „*domenii experiențiale*”, „*proiecte tematice*”, prin care se urmărește adaptarea demersului instructiv-educativ la nevoile copilului, idee susținută și de C. Freinet. Integrarea este un proces divers și complex, care, din punct de vedere curricular, înseamnă procesul și rezultatul procesului prin care elevul interpretează materia care îi este transmisă, pornind de la experiența sa de viață și de la cunoștințele pe care deja și le-a însușit. Se pot integra activități dintr-un singur domeniu sau diferite domenii experiențiale, în jurul cărora se dezvoltă o temă de interes, facilitându-se transferul achizițiilor învățate de la un domeniu la altul, cu scopul realizării obiectivelor specifice.

Jocul didactic, în cadrul activităților integrate, este o activitate în care se îmbină sarcini didactice din diverse domenii de cunoaștere, axate pe învățare, făcându-se apel la caracterul ludic al acestora. În jocul didactic din cadrul activităților integrate se transferă cunoștințe și deprinderi însușite dintr-un domeniu într-altul, astfel că, în cadrul activităților de cunoașterea mediului, se integrează și educarea limbajului, educația muzicală sau educația plastică. De exemplu, prin observarea „*Flori de primăvară*”, se realizează obiectivele mai multor domenii de cunoaștere și se fixează informații din cadrul domeniilor *Limbă și comunicare*, atunci când se solicită copiilor să formuleze propoziții despre părțile componente ale unei flori, sau *Estetic și creativ*, atunci când se cere copiilor să coloreze adecvat floarea, tulpina, frunzele și rădăcina plantei. De asemenea, se pot număra petalele care compun floarea, ceea ce duce chiar la integrarea domeniului *Științe-Activități matematice* în cadrul unei observări. Un alt exemplu ar fi jocurile-exercițiu și cele logico-matematice care se pot construi pornind de la această temă. Prin intermediul acestor jocuri și activități, copiii comunică între ei, descoperă prin comparații și observări și își dezvoltă creativitatea, imaginația și gândirea. Conținutul jocului didactic face referire la aspecte din viața de zi cu zi: om și viața socială, natură, limbaj, exersarea capacității și a proceselor psihice. Temele sunt alese împreună cu copiii și fac parte din curiozitățile lor și ariile cunoscute de către aceștia. Apoi, ele sunt încadrate în proiecte tematice, iar activitățile sunt desfășurate pe centre de interes, copiii având posibilitatea de a-și alege centrul la care doresc să lucreze. Varietatea mijloacelor de învățământ pune la dispoziția copiilor îi încurajează să se manifeste, să observe, să gândească și să își exprime ideile. În cadrul activității, ei fac parte dintr-un microgrup, în care își asumă anumite roluri și responsabilități și își dezvoltă abilitățile și capacitățile, dintr-un punct de vedere multilateral al personalității.

Practic, în decursul unei zile regăsim, în funcție de tipul de program (normal, prelungit sau săptămânal), două sau trei etape de jocuri și activități alese (etapa I – dimineața, înainte de începerea activităților integrate, etapa a III-a – în intervalul de după activitățile pe domenii de învățare și înainte de masa de prânz/plecarea copiilor acasă și, după caz, etapa a IV-a – în intervalul cuprins între etapa de relaxare de după amiază și plecarea copiilor de la programul prelungit acasă). În același timp, în unele cazuri, ele se pot regăsi ca elemente componente în cadrul activității integrate. Reușita desfășurării jocurilor și a activităților didactice alese depinde, în mare măsură, de modul în care este organizat și conceput mediul educațional.

Prin abordarea integrată a activităților din grădiniță, granițele dintre tipurile și categoriile de activități dispar, iar tema aleasă atinge finalități diverse cu ajutorul mijloacelor de investigare a mai multor domenii. Reușita acestor activități se bazează pe un scenariu unitar foarte bine întocmit de către educatoare, cu obiective clare, cu o repartizare a sarcinilor zilnice în fiecare etapă de activitate și asigurarea unor variate opțiuni care conduc la atingerea obiectivelor propuse. Scenariul poate începe cu o întâlnire de grup, motivul fiind o poveste, o întâmplare sau un personaj, subiectul abordează conținuturi ce conțin unor domenii diferite, iar învățarea presupune implicarea activă a copiilor, prin efort propriu. Aceste activități stimulează interesul copiilor, le produce bucurie și îi determină să participe activ, prin materialele diverse și foarte bine alese, în conformitate cu tema, cât și prin mijloacele didactice folosite. În cadrul unei activități integrate un rol important îl au materialele de lucru. Cu cât sunt mai atractive pentru copil, ele îi stimulează gândirea, creativitatea, spontaneitatea și îl scoate din rutina zilnică. De asemenea, învățarea se realizează prin descoperire, care îi dezvoltă plăcerea de a lua parte activ la experiențele educaționale diversificate.

Prin jocurile didactice pentru educarea limbajului, copiii sunt pregătiți în următoarele direcții:

- să pronunțe corect toate sunetele limbii române;

- să folosească în vorbire cuvinte care denumesc obiecte și fenomene din mediul înconjurător (substantive), cuvinte care țin locul unor nume (pronume), cuvinte care exprimă un număr, o determinare numerică sau ordinea obiectelor prin numărare (numerale, cuvinte care denumesc acțiuni), cuvinte de legătură;
- să folosească formele articulate și nearticulate ale substantivelor la singular și la plural și terminațiile cazurilor substantivelor, mai ales la genitiv și dativ;
- să folosească, în contexte diferite, numerale cardinale și ordinale;
- să schimbe formele verbului după persoană și număr și să deosebească timpurile verbului (trecut, prezent, viitor);
- să exprime corect acordurile gramaticale;
- să realizeze analize fonetice, prin metode fonetice analitico-sintetice.

Aceste direcții ajută la accentuarea formării deprinderilor de muncă independentă, de organizare și sistematizare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, astfel încât acestea să poată fi puse ușor în practică. Prin abordarea integrată a acestor cunoștințe, ele devin operaționale, strategice și ușor de utilizat.

O concluzie la cele menționate poate fi afirmația lui Petraru, care consideră în lucrarea sa că "lărgind orizontul de cunoștințe și aprofundând unele domenii, conducând pe copii la o viziune de ansamblu, integrată, asupra fenomenelor, educatoarea dezvoltă copiilor capacitatea de transfer, de aplicare a celor învățate la alte domenii."

Bibliografie:

1. Kelemen, G., *Metodica activităților de educarea limbajului la nivel de învățământ preșcolar*, Editura Universității "Aurel Vlaicu", Arad, 2012, pag. 215.
2. Petraru, C., (2011) - *Jocul didactic - modalitate de tratare diferențiată în educarea limbajului oral la preșcolari*, Editura Cetatea Doamnei, Piatra Neamț.

EFECTELE MICULUI ECRAN ASURPA MINȚII COPILULUI

Mirela Croitoru

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.7 Focsani

EFECTELE MICULUI ECRAN ASURPA MINȚII COPILULUI

Prof. învăț. preșcolar: Croitoru Mirela

Școala Gimnazială "Duiliu Zamfirescu"- Structură Grădinița cu P.P. Nr.7

Focșani, Vrancea

În urma cercetărilor desfășurate în ultimii ani nu mai rămâne nicio îndoială că vizionarea TV și calculatorul dăunează dezvoltării și funcționării creierului uman, acesta deoarece corticala, atunci când ne așezăm în fața ecranului, este complet diferită de cea întâlnită în mod obișnuit în viața oamenilor. Cele câteva ceasuri petrecute zilnic de copii în fața televizorului și calculatorului încă din primii ani de viață, vor influența definitiv modul în care creierul va răspunde pe viitor la provocările lumii reale, modul în care va procesa informația.

Astfel, s-a demonstrat în mai multe studii că mintea tinerilor ajunge să fie dependentă de starea de pasivitate, de neconcentrare și negîndire, care i-a fost indusă zilnic câteva ceasuri prin intermediul vizionării.

Trăim într-o lume în care se vorbește foarte mult despre drepturi. Oare n-ar trebui să asigurăm și copiilor dreptul „fundamental” la mai multă afectivitate, la mai mult timp petrecut împreună cu ei, la o stimulare normală a minții și trupului, la a fi pozitivi în fața ofensivei unor mijloace care le pot distruge mintea?

Sunt mai multe întrebări asemănătoare la care ar trebuie să răspundem, în primul rând, noi părinții și educatorii, răspuns de care depinde soarta copiilor noștri și a societății în care trăim. De înțelegerea acestui lucru, de adoptarea unei atitudini responsabile în educarea copiilor noștri și în desfășurarea vieții de familie depinde viitorul acestor copii și al nostru al tuturor. Astfel vom deveni spectatorii și victimele unei revărsări de violență, al cărei debut și-a făcut deja apariția, a unei înmulțiri fără precedent a bolilor mentale, de la depresii și schizofrenie, a generalizării informațiilor mentale, de la problemele de atenție și de hiperactivitate până la autism.

Televizionarea este o activitate cu totul improprie funcționării și dezvoltării creierului. Se pare că mintea umană se adaptează doar parțial acestui tip de comunicare și aceasta cu riscuri mari pentru sănătatea cortexului. Creierul uman nu a fost dotat cu un sistem care să facă posibilă percepția și prelucrarea suficient de rapidă a imaginilor în mișcare precum o face de exemplu computerul sau o mașină adaptată acestei funcții. Fiindu-i depășite capacitățile, cortexul renunță parțial sau total la anumite funcții și procese care-l caracterizează în mod obișnuit activitatea. Astfel, neuropsihologii constată că, pe parcursul vizionării TV, activitatea emisferei stângi se diminuează extrem de mult, comunicarea interemisferică slăbește semnificativ, iar procesele mentale superioare sunt inhibitate cu putere, creierul trecând într-un ritm predominant alfa – activitate electrică ce indică intrarea într-o stare de semiadormire de tip hipnotic.

Când vizionarea intensivă se desfășoară de la vârste fragede, (2-5) și mai târziu (5-14) ani perioada în care creierul copilului se dezvoltă și se structurează, aceasta activitate poate cauza o anumită atrofiere corticală, o dezvoltare insuficientă a unor arii neuronale și aceasta atât prin privirea de stimuli necesari vârstei, cât și prin presiunea inhibantă pe care vizionarea o exercită, spre exemplu asupra funcționării emisferei stângi. Copiii, tinerii și adulții la care se manifestă acest fenomen riscă să nu-și mai poată dezvolta vreodată creierul corespunzător (poate doar în cazuri speciale și cu eforturi extrem de mari), adică vor fi lipsiți de anumite abilități mentale, de care un creier sănătos dispune în mod normal.

Experiența vizionării TV nu este una a spațiului și a timpului real, a distanțelor și a duratelor reale, ci a unor virtuale, sugerate sau doar simulate în interiorul lumii televizorului. Copilului îi lipsește posibilitatea cunoașterii prin atingerea și manipularea fizică a materialelor, una dintre condițiile desfășurării procesului de cunoaștere și, prin urmare, de structurare a traseelor neuronale. Prin televizor, cei mici sunt lipsiți de liniștea și răgazul necesare dezvoltării mecanismelor limbajului intern și ale gândirii reflexive.

Televizorul, nu numai că nu favorizează o participare interactivă la procesul de cunoaștere, ci dimpotrivă presupune o experiență pasivă și pasivizantă pentru mintea umană.

După vizionarea prelungită copiii vor avea tendința de a rămâne în aceeași stare de pasivitate sau de neimplicare în cunoașterea lumii reale.

Și somnul copiilor are de suferit atunci când aceștia sunt lăsați să se uite ore în sir la televizor. Aceasta este concluzia unui studiu recent realizat de cercetătorii de la spitalul de pediatrie MassGeneral Hospital for Children și de la Școala de Sănătate Publică de la Harvard. Potrivit studiului, copiii dorm în medie cu 7 minute mai puțin pentru fiecare oră de stat în fața televizorului, iar băieții sunt mai vulnerabili din acest punct de vedere decât fetele.

Afectează dezvoltarea comunicării

În cadrul unui studiu, s-a constatat că micuții cu vârsta de până la doi ani, care au petrecut mai mult de patru ore pe zi în fața ecranului au fost de până la trei ori mai predispuși la întârzieri în dezvoltarea abilităților de comunicare. Efectele au fost observate și de către Samantha Ford de la Green Garden Child Development Centers. „Am văzut cu siguranță o scădere a abilităților de comunicare și a motricității fine. Iar asta deoarece copiii se uită la ecrane mult mai mult decât o făceau înainte”, susține aceasta.

Afectează dezvoltarea capacității de a relaționa

O altă problemă pe care a dezvoltat-o studiul este strânsă legată de abilitatea copiilor de a relaționa. S-a observat că la vârsta de trei ani, copii care au fost expuși excesiv la ecrane, bebeluși fiind, au avut probleme în a interacționa cu alți copii. „Utilizarea tehnologiei poate afecta relațiile interpersonale care alimentează abilitățile sociale. Asta se întâmplă deoarece oamenii reali sunt mai multidimensionali decât personajele de pe un ecran”, a adăugat Hutton.

Menirea noastră a dascălilor este aceea de a găsi strategiile optime în a informa părinții despre cauzele și efectele pe care le produce și le determină utilizarea îndelungată, nedozată corespunzător a timpului alocat televizorului și calculatorului asupra organismului.

Pentru a evita apariția unor tulburări și pentru a asigura o dezvoltare armonioasă a copiilor noștri, ei au nevoie să fie modelați, influențați în mod optim, adecvat, de o serie de factori în care cel mai important rol îl au educatorii, părinții și medicii.

BIBLIOGRAFIE:

- Andrei Dragulescu, Nicoleta Griveanu, Virgiliu Gheorghe, EFECTELE MICULUI ECRAN ASUPRA MINTII COPILULUI, Ed. Prodomos-Asociația Pentru Apararea Familiei Sicopilului-2007

Creativitate În Educație

Elena-Mihaela Manea

Grădinița Cu Program Normal Sat Ologeni Comuna Poienarii Burchi

Educația timpurie joacă un rol important în viața oricărui individ. După cum se știe, încă din anul 1990 este utilizată sintagma "educație pentru toți", începând de la Conferința mondială de la Jomtiem, Thailanda.

Copilăria mică este caracterizată de influențe educaționale hotărâtoare pentru toată viața. Astfel, consider că pe lângă necesitatea dezvoltării aspectelor referitoare la igiena personală, limbaj sau noțiuni matematice este foarte importantă dezvoltarea creativității în perioada preșcolară.

De asemenea, întrucât educația este o dimensiune permanentă a existenței omului, trebuie să aibă un caracter global și să armonizeze cele trei forme: educație formală, nonformală și informală.

J. Kleiss (1973), susținea că educația nonformală este "orice activitate educațională, intenționată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă aceasta în sistemul formal".

Cadrul didactic trebuie să fructifice creativitatea, curiozitatea și deschiderea spre nou a educabililor. Suntem direct responsabili pentru viața copiilor și cu cât aflăm mai multe despre ei, cu atât mai bine reușim să îi sprijinim în demersul educațional și să îi determinăm să devină adulții doriți în societate.

"Creativitatea este capacitatea de a modela experiențe, în forme noi și diferite, capacitatea de a percepe în mod plastic și de a comunica altora experiența unică rezultată." (L. A. Taylor, 1959)

Preșcolarii înscriși în grupa mică la Grădinița cu Program Normal Ologeni au desfășurat în noiembrie 2023 activitatea extracurriculară "Festivalul Toamnei", împreună cu doamna educatoare, părinții și bunicii. Activitatea a decurs în mod interactiv, copiii manifestând interes față de atelierelor organizate. Au curățat boabe de porumb și au observat "drumul" de la firul de porumb la mămăliga din farfurie, au realizat borcane cu "Sporul casei", au creat mandale cu elemente din natură, au decorat felii de pâine cu zacuscă și gem de prune, dar au pus și murături asortate în borcane.

"Abilitățile creative presupun caracteristici ale stilului cognitiv și ale stilului de lucru și, de asemenea, trăsături de personalitate care dau posibilitatea unui individ de a-și folosi deprinderile dintr-un domeniu într-un mod diferit de ceilalți." (D. Sălăvăstru, 2004)

Educația timpurie aduce în prim-plan valorile culturale, sociale și morale. Valorile umane sunt transmise prin copii, orice schimbare începe cu copiii.

• "Cu fiecare copil care se naște, în lume renasc speranțele și visele rasei umane." (UNICEF,2000)

Bibliografie:

Cucoș, C., 2006, Pedagogie. Ediția a II a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași;

Sălăvăstru, D., 2004, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

Vrăsmaș, E., 2014, Educația timpurie, Editura Arlequin, București

IMPORTANTA EDUCATIEI ECOLOGICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Alisa Maria Rostas

Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu” Brad

De mult, de la începuturile civilizației, „oamenii maturi au aplicat celor tineri, în mod conștient și sistematic, un ansamblu de măsuri în vederea formării personalității, a dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice, în scopul integrării lor în activitatea socială”[1].

Există o educație intelectuală, una morală, una estetică, una a aptitudinilor și sentimentelor, o educație a voinței, o educație tehnică și profesională. Este timpul să avem în școală și o educație ecologică, o educație care să-i învețe pe cei tineri, pe toți oamenii de altfel, în faza ei de debut, de ce și cum trebuie protejată natura. Este necesar ca educația ecologică să fie un pivot important al educației și instrucției școlare.

Cum realitățile o demonstrează, învățământul necesită în permanență o structurare pentru a ține pasul cu dezvoltarea științei și a societății. Specializarea în chimie necesită cunoștințe de fizică, iar formarea unui fizician este imposibilă fără ajutorul matematicii, lucrul acesta subliniind o unitate pe verticală a disciplinelor și o formă ierarhică a importanței materiilor.

În ceea ce privește ecologia, ea a căpătat în cadrul științelor biologice o pondere deosebită, mai ales pentru că domeniul său de studiu acoperă arii însemnate din preocupările altor științe, nu numai din cele învecinate ci chiar din acelea care, la prima vedere, par a nu avea tangență cu ea. Ecologia este prin excelență o știință interdisciplinară și în același timp un domeniu în care multidisciplinaritatea și polidisciplinaritatea se regăsesc înainte de a-i da caracterul de interdependență specific. Ea este izvorul care trebuie să genereze și prin intermediul educației, o mai bună administrare a mediului și să provoace optimizarea naturii și amplificarea fluxului de energie, informație și materie care parcurge diferite teritorii.

Educația ecologică trebuie să fie globală, să se întindă pe toată durata existenței umane și să reflecte schimbările într-un univers de transformare rapidă. Ea trebuie să pregătească individul pentru viață, grație înțelegerii marilor probleme ale lumii contemporane și să-i dea calitățile necesare pentru a juca un rol productiv în vederea ameliorării condițiilor de viață, și a protejării mediului, tinând seama de valorile etice.

Pentru învățământul primar studiul mediului înconjurător al copilului are deosebită importanță; el urmează să fie în permanență constructiv și să dezvolte simțul de responsabilitate. Elevii trebuie să fie puși în prezența unor probleme relativ complexe, să li se ceară să propună soluții, să participe la măsuri de protecția mediului (amenajarea terenurilor, plantări, curățenie). Loturile de plante, cu toate lucrările de întreținere, sunt forme practice care probează evident că prin muncă și prin dragoste față de natură se obțin succese utile și palpitante; creșterea animalelor mobilizează afectivitatea copiilor, grija și responsabilitatea lor, dezvoltă înțelegerea și simțul practic.

O educație ecologică formează la elevi gândirea sistematică, gândirea dialectică a conexiunilor, a feed-backurilor, a părților componente care se regăsesc în surplus (calitativ) în cadrul unui organism unitar.

Bibliografie

1. Cojocaru Maria-Cristina, *Modalități de realizare a educației ecologice în învățământul primar*, Editura Rovimed Publishers, Bacău, 2017;
2. Marinescu Mariana, *Noile educații în societatea cunoașterii*, Editura Pro Universitaria, București, 2013;

[1] Mariana Marinescu, . *Noile educații în societatea cunoașterii*, Editura Pro Universitaria, București, 2013, p 150.

Metode Moderne De Dezvoltare Socio-Emoțională La Preșcolari

Maria-Paula Bibolar

Grădinița Cu Program Normal Peștișorul de Aur Zlatna

METODE MODERNE DE DEZVOLTARE

SOCIO-EMOȚIONALĂ LA PREȘCOLARI

Profesor pentru învățământul preșcolar:

Bibolar Maria-Paula

GPN,,Peștișorul de Aur,, Zlatna, Alba

Emoțiile și alte stări și trăiri afective, încep să prindă contur și să se cristalizeze în perioada preșcolară. Foarte mare accent, pun la grupă, pe dezvoltarea prieteniei, care implică un cumul de trăiri și atitudini. Dezvoltarea competențelor socio-emoționale se poate realiza cu ajutorul exercițiilor și jocurilor pentru managementul relațiilor, care vor duce la conștientizarea de către copii, a ceea ce înseamnă să fim prieteni.

În acest scop, am ales jocul „Ochiul lui Polifen”, propus de D.Merli(2008), joc care dezvoltă angajamentul social și educațional.

Scopul jocului îl reprezintă expunerea și experimentarea angajamentului social și a nevoii de reciprocitate.

Obiective: - să folosească „cuvinte frumoase”, pentru a dezvolta comunicarea eficientă;

- Să se ajute între ei, sprijinindu-se reciproc;
- Să muncească în echipă, dând dovadă de colaborare;

Descrierea succintă a jocului

În cadrul temei săptămânale „Corpul omenesc”, în ziua dedicată organelor de simț, am desfășurat cu copiii jocul „Ochiul lui Polifen”. Copiii s-au împărțit câte doi, în perechi, pentru a asigura interacțiune. În relaționare, un copil ia rolul unui „ghid”, iar celălalt, rolul de „însoțitor”. „Ghidul”, îi propune „însoțitorului”, o călătorie în ținutul unicornilor. Acolo vor descoperi peștera cu cristale, pădurea cu ciuperci fermecate și parcul de joacă a puilor de unicorn. „Însoțitorul”, trebuie să aibă încredere în „ghidul”, său , să se sprijine de-a lungul călătoriei și împreună să „observe”, locurile minunate în care ei călătoresc. Pentru a asigura reciprocitatea și implicarea completă, de-a lungul jocului cele două roluri sunt preluate de ambii copii participanți.

Cum Putem Să-I Ajutăm La Teme Pe Copii?

Laura Miron

Gradinita Cu Program Normal Stamate

Familia reprezintă „o formă de comunitate umană, alcătuită din doi sau mai mulți indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, Ciupercă, 1998).

Să-i lăsăm o pauză după școala!

Unii părinți cred că este mai bine ca temele să fie făcute cât mai repede „ca să îți iei de o grijă,,. Se pare însă , că o astfel de metodă nu face decât să surmeneze copilul. Acesta nu are timp să facă la nivel subiectiv tranziția de la părăsirea programului școlar la revenirea acasă. În dorința de a-i lăsa mai mult timp liber după terminarea lecțiilor, copilul tău nu mai are vreme să se relaxeze, să se debaraseze de agitația acumulată la școală.

b) Să-i transformăm temele într-un ritual zilnic!

Un program riguros, respectat zilnic, favorizează capacitatea de învățare. În plus, copilului îi va fi mai ușor știind că timpul dedicat temelor nu îi rezervă surprize neplăcute. Nu este necesară impunerea unei anumite cantități de materie de studiu, sau a unui anumit ritm. Este foarte bine să existe o rutină a acestuia. Ea trebuie impusă încă din primul an de școală. Întotdeauna, însă, trebuie să ne amintim că posibilitățile de concentrare ale unui copil sunt reduse: între 8 și 10 ani, el poate avea nevoie de pauze scurte, creative, iar până la vârsta de 12 ani este preferabil ca timpul de concentrare fără întrerupere să nu depășească o jumătate de oră.

Uneori trebuie să fim prezenți în timpul de lecții al copilului nostru. Adultul are un rol organizator. Copilul tău are nevoie de îndrumare pentru a învăța cum să își gestioneze timpul. Părintele administrează programul micului elev și servește, totodată, ca garant al corectitudinii muncii lui. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne transformăm în gardian sau în profesor. Însă fiica sau fiul nostru au nevoie să simtă că există cineva de încredere care coordonează totul, care îl încurajează, îl laudă și îi este alături, dacă nu se descurcă. O metodă foarte bună de a vedea ce a învățat copilul tău este testarea lui într-un cadru informal. Dacă, de exemplu, dorește să se uite la televizor, îl putem provoca să îți citească traducerea filmelor. Dacă îi faci o prăjitură, putem să îi cerem să calculeze cu noi gramajul necesar fiecărui ingredient. O excursie la mare poate oferi prilejul să îl întrebăm câte ceva despre cunoștințele sale de geografie. Această modalitate nu este, desigur, suficientă, dar ea poate construi în ochii copilului tău impresia că educația nu este neapărat un proces artificial, greoi și fără legătură cu lucrurile care îi fac plăcere în viață.

c) Să-i asigurăm instrumentele de lucru necesare!

Alegerea instrumentelor potrivite pentru studiu îl va ajuta pe copil să lucreze corespunzător: pregătește, din timp, împreună cu el, pe masa de scris, toate rechizitele de care are nevoie: dicționar, rigla, trusa, calculator, guma...

1. Să-i asigurăm condiții de lucru optime!

Fără zgomot! Închidem televizorul și celelalte surse perturbatoare.

1. Să-i ajutăm să se organizeze: ordinea temelor nu are importanță. Să începem cu cea care îi convine lui cel mai bine.
2. Să-i ajutăm să-și facă ghiozdanul pentru a doua zi!

De îndată ce temele au fost terminate, să ajutăm copilul să-și pregătească ghiozdanul pentru a doua zi: acest lucru îi va permite să își pună ordine în idei și să se organizeze mai bine. Este și un bun pretext pentru a-l ajuta pe copil să petreacă o seară liniștită, cu mintea limpede.

Bibliografie:

1. Etta Kravolec și John Buell – „Sfârșitul temei de acasă”, 2001 Editura Bacon Press
2. Fischbein, E., coordonator – „Elevii trebuie învățați cum să învețe”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973

Rolul Activităților Extracurriculare În Dezvoltarea Personalității Elevilor

Toncu Liliana

Scoala Gimnaziala Ion Campineanu Municipiul Campina

Activitățile extracurriculare desfășurate în ciclul primar constituie un mijloc important de formare și educare a personalității elevilor, cu efecte benefice pe plan intelectual, afectiv și motivațional.

Acestea contribuie la completarea procesului de învățare, la îmbogățirea limbajului și a orizontului cultural, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlare, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber. Micii școlari participă cu plăcere, însuflețire și dăruire la aceste activități, dat fiind caracterul lor atractiv și recreativ.

În calitate de cadru didactic sunt permanent interesată să inițiez și să fiu, alături de elevii mei, implicată în diverse proiecte educaționale, fiind preocupată să desfășor activități extracurriculare variate. Acestea au rolul de a-i bucura pe elevi, de a le dezvolta imaginația, creativitatea, de a le pune în valoare talentul și înclinațiile lor artistice. O modalitate frecvent folosită și care îmi facilitează relaționarea optimă cu elevii și părinții este serbarea școlară. Deși solicită mult efort, imaginație și resurse, această formă de abordare a activității extracurriculare reprezintă o modalitate eficientă de cultivare a capacităților de vorbire și a înclinațiilor artistice ale elevilor. Prin conținutul prezentat în cadrul unei serbări, elevii culeg o bogăție de idei, impresii, trăiesc autentic, spontan și sincer situațiile redate. Dacă impactul unei serbări școlare în ciclul primar este reprezentat de entuziasmul copiilor, serbarea școlară legată de un eveniment istoric (acesta fiind Ziua Națională a României sau 24 Ianuarie - Ziua Micii Uniri) antrenează, în același timp, responsabilitate și angajament. Originalitatea momentelor artistice care marchează evenimente istorice marcante pentru istoria națională este dată de modul în care copiii reușesc să le înțeleagă, iar prin interpretare, să trezească acele sentimente ce țin de patriotism, de apartenență, de prețuire a propriilor valori. Nu de puține ori am abordat o serbare școlară ca punct final într-un proiect educațional, desfășurat pe durata a două, trei săptămâni. În acest mod, elevii au avut ocazia de a obține un feedback pozitiv și pentru activitățile desfășurate pe parcursul pașilor anteriori. Invitații pot viziona expoziții cu lucrări ale elevilor sau portofolii ale acestora.

Se știe că în procesul de învățare multe sunt momentele de satisfacție și bucurie pe care le trăiesc cei implicați, dar maxima încărcătură emoțională se dezvoltă în timpul serbărilor școlare. Ele largesc orizontul spiritual al elevilor și contribuie la acumularea de noi cunoștințe, îmbogățesc și remontează viața afectivă, contribuie la dezvoltarea responsabilității, favorizează concentrarea atenției. Prezența spectatorilor trezește în copii dorința de a învinge timiditatea, stimulează independența în acțiune.

Mediul învățării școlare trebuie să fie suficient de stimulativ și diversificat spre a oferi fiecărui elev o motivație susținută. De aceea, activitățile extracurriculare au un rol deosebit în procesul de formare a personalității elevilor. Aria lor este extrem de întinsă cuprinzând excursii, drumeții, vizite, vizionarea unor spectacole de teatru sau film, concursuri.

Prin astfel de activități devine posibilă dezvoltarea unor atitudini și comportamente democratice la elevi, stimulându-le atât inițiativa și răspunderea personală cât și spiritul de înțajutorare și solidaritate de grup, spiritul critic, capacitatea de argumentare, de a acționa și rezolva probleme în mod responsabil.

Activitățile extracurriculare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare. Nu lipsită de importanță este și implicarea sistematică a părinților în viața școlii prin prezența lor susținută în desfășurarea activităților propuse.

Rolul Cadrului Didactic În Formarea Adultului De Măine, Folosind Metoda Feurestain

Raluca Deliu

Scoala Gimnaziala Nr. 30 Brasov

"Comunitatea reprezintă o colectivitate/ un grup social al cărui membri trăiesc împreună și totodată au interese comune". (Niculescu) Ea se caracterizează, prin faptul că acțiunile din cadrul ei se sprijină pe o apartenență comună a indivizilor care participă la ele. Analizând, din această perspectivă, citatul oferit de J.J. Rousseau, „*Ne naștem slabi , și avem nevoie de putere; Ne naștem neputincioși și avem nevoie de ajutor; Ne naștem mărginiți, și avem nevoie de judecată; Ceea ce ne lipsește când venim pe lume și de care avem nevoie mai târziu, ne este oferit prin educație*". („Emile sau despre Educație” ,J.J. ROUSSEAU), pot spune că pentru a ne adapta unei comunități trebuie să fim formați în acest sens. Astfel, pentru ca toate acțiunile dintr-o comunitate să decurgă conform principiilor pe care aceasta le impune este nevoie de educație de calitate. Când spun educație de calitate mă refer la faptul că elevul, viitor adult al comunității, are nevoie nu doar să asimileze informații, ci mai degrabă să fie conștient de ele pentru ca mai apoi să aibă capacitatea de a le transpune într-un context dat. Este adevărat faptul că, în ansamblul ei, incluzând aici și programele școlare, școala pregătește copilul pentru a se integra în comunitate, însă de-a lungul timpului, cu precădere în ultima perioadă, sistemul de învățământ a cunoscut un adevărat declin și mă întreb dacă viitoarele generații vor reuși să facă acest lucru într-un mod armonios.

După cum știm, educația cunoaște trei forme esențiale: educația formală, care are drept subiect central cadrul didactic, educația nonformală, care poate fi realizată într-o mare sau mică măsură de către preoți, muzeografi, asociații etc. și educația informală, care îi are drept piloni centrali pe părinți.

Fără a neglija aportul considerabil pe care îl au părinții sau ceilalți factori educaționali în educarea viitorului membru al comunității voi încerca în cele ce urmează să evidențiez rolul pe care un cadru didactic îl are în comunitate.

Date fiind noile schimbări, la care ia parte societatea în care trăim, nu este de mirare că rolul profesorului nu mai este înțeles. Dacă privim în urmă și analizăm poziția pe care un cadru didactic o avea acum mulți ani, putem spune că el era privit ca intelectualul sau creierul comunității în care trăia. (Niculescu) În timpurile acelea, cadrul didactic își câștiga respectul și încrederea celor din jur oferind sfaturi, îndrumare și consiliere ori de câte ori era nevoie sau ori de câte ori i se cereau aceste lucruri.

În prezent rolurile profesorului s-au multiplicat, profesiunea didactică fiind asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho- educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate. (Iosifescu, 2003) Prin natura ei munca educativă angajează în persoana educatorului cele mai înalte investiții umane precum: cunoștințe de specialitate, sociabilitate, afecțiune pozitivă, dăruire. În această profesie, poate mai mult decât în celelalte, cunoștințele și aptitudinile psihosociale sunt la fel de importante ca cele de specialitate. Astfel, fiecare cadru didactic din sistemul de învățământ, are datoria de a fi atât un bun specialist în domeniu (creierul), cât și un bun educator (inima). Numai îmbinând aceste două calități, aceștia își vor îndeplini în bune condiții sarcina de înaltă responsabilitate și onoare în formarea tinerei generații.

Pe lângă activitatea didactică, profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă în comunitatea din care face parte. Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care educatorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat creierul și mintea comunității sale. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesii un rol sporit în progresul general al comunității.

Este adevărat că mulți dintre profesorii de "azi" nu se mai aseamănă cu cei de "ieri", iar motivele pot fi multiple. Scăderea stimei de sine datorată faptului că nu li se mai apreciază munca, lipsa de pregătire, schimbările care intervin de la o zi la alta, toate acestea pot fi doar câteva dintre motivele pentru care profesorul și-a pierdut din recunoștința pe care o avea în trecut în comunitate. Cu toate acestea, deși nu se recunoaște, profesorul este și va rămâne nu doar cel care predă (creierul) ci mai degrabă cel care este un exemplu și un model (inima) pentru cei din jur. Spun asta deoarece, printre multe altele, cadrul didactic este un agent social dinamic, participant activ și responsabil nu numai la viața școlii, ci și la cea a

comunității sociale din care face parte, contribuind prin munca sa la toate prefacerile ce au loc în ea. Rolul profesorului este acela de a-i transforma pe elevi în purtători ai unui sistem de cunoștințe despre lume, ai unui cod de norme morale, priceperi și deprinderi de muncă fizică și intelectuală, la gustul pentru comorile culturii, gata să contribuie la emanciparea reală a comunității. Astfel, în comunitate, profesorul ar trebui privit ca un izvor de înțelepciune, un model, un tutore, un mentor și un facilitator, care modelează tânărul de mâine.

Profesia de cadru didactic este complexă și nobilă prin misiunea pe care o are de îndeplinit: formarea unor personalități autonome integrabile social, cu capacități de gândire critică și creativă, cu un profil moral autentic și cu o înaltă profesionalitate. Ce putem face ca această misiune să fie dusă la bun sfârșit, iar efectul să fie cel așteptat? Noi, cadrele didactice, în special cei din învățământul primar și preșcolar, care, până la urmă, punem bazele fundamentale dezvoltării copiilor, avem datoria morală, și nu numai, de a înzestra generațiile de copii cu acest fundament solid și sigur.

Este suficient să aplicăm și să ne ghidăm doar după programele școlare puse la dispoziție în actul educațional? Avem suficiente resurse pentru a forma adultul de mâine capabil să se adapteze numeroaselor schimbări din mediul social? Sunt suficiente cunoștințele pe care le-am dobândit în anii de studii? Sunt întrebări pe care mi le-am pus până în momentul în care mi-am dat seama că doar parcurgând programa, chiar dacă într-un mod creativ, nu voi reuși să-mi ajut toți elevii să se dezvolte întru totul. Singura soluție a cadrului didactic este de a căuta cele mai bune resurse pentru a-și exercita rolul așa cum este de dorit. Parcurgând cursul de formare Feurestein, am conștientizat faptul că metoda sa poate fi una dintre resursele care îmi va garanta că misiunea mea va fi îndeplinită.

Ideea de a implementa un astfel de opțional în școli ar trebui luată în calcul de către cadrele didactice din toată țara. Faptul că metoda cuprinde instrumente bine definite și strategii precise de utilizare a acestora, obiective clare care urmăresc formarea deplină a copilului, în sensul în care devine conștient de etapele necesare în rezolvarea unei probleme, își dezvoltă abilitățile cognitive, își formează inteligența emoțională își corectează deficiențele ce pot apărea în modul de gândire, învață strategii eficiente pentru acțiunea independentă și, nu în ultimul rând, aplică informațiile învățate în situații reale de viață, demonstrează, fără echivoc, că abordarea acesteia atât în cadrul orelor cât și în cadrul unor opționale este una dintre soluțiile de îmbunătățire a capacității de învățare.

Raportându-mă la ceea ce consideră unii autori din domeniu, în legătură cu această profesie: "...nici o profesie nu cere posesorului ei atâta competență, dăruire și umanism ca cea de educator pentru că în niciuna nu se lucrează cu un material mai prețios, mai complicat și mai sensibil decât este omul în devenire..." pot spune că educatorul, prin misiunea pe care o are de îndeplinit, este atât creierul cât și inima comunității din care face parte, de aceea este important ca în actul educațional să utilizeze metode ce au menirea de a stimula inima și mintea în același timp și aici mă refer la metoda Feurestein, care, fără urmă de îndoială, reușete să le abordeze concomitent.

Bibliografie:

Iosifescu, Ș. (2003). *Managementul educațional*. Iași: CDRMO.

Niculescu, R. M. *Cariera didactică între rațiune și simțire*. Brașov: Universitatea Transilvania

Webografie:

http://www.concursurilecomper.ro/rip/2014/aprilie2014/35-ToaderMaria-Management_educational.pdf (accesat în 30.11.2015)

<http://www.tribunainvatamantului.ro/personalitatea-si-rolurile-profesorului-modern/> (accesat în 29.11.2015)

<http://claudia20maria.blogspot.ro/2012/09/rolul-invatatorului-in-comunitate.html> (accesat în 29.11.2015)

Un Sâmbure De Adevăr

Viorica Constantin

Școala Gimnazială, comuna Poienarii-Burchii

MOTTO:

“Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”

Proverbe 22:6 (Biblia)

Suntem un popor creștin, declarat, în proporție de 98%, care, în ciuda tuturor cotropirilor, și-a păstrat obârșia ortodoxiei. Și ca un bun creștin, căci asta înseamnă “ortodox”, din bătrâni s-a împământenit expresia celor șapte ani de acasă. Un timp în care copilul este ca un burete care absoarbe informații, copiază comportamente, capătă deprinderi și priceperi care îi vor sta la baza personalității, la formarea caracterului de adult. Familia este direct răspunzătoare de modul în care gestionează dezvoltarea copilului din toate punctele de vedere, dar mai ales al comportamentului moral. De departe este recunoscut un copil crescut “în frică de Dumnezeu”, cum ar spune bunica mea. De acum, copilul ascultător trece drept “lipsit de personalitate” în rândul colegilor “emancipați”, care știu cum să obțină tot ce vor de la părinți, de la societate!

Din păcate, observăm tot mai des manifestări regretabile ale copiilor, preluate de la părinți și ne reproșăm că nu am fost prevăzători, ca familie, ca sistem de educație, să luăm în calcul direcția în care se îndreaptă societatea românească. Este drept, că influențele democratice post revoluție au năpădit și au pârjolit moralul familiei românești, cu precădere cel religios.

Am observat de la o generație la alta lipsa interesului pentru valorile creștine, fără de care odinioară nu puteai răzbi în rândul oamenilor cu caracter ales, în branșa celor care clădeau pentru viitor, cu responsabilitate. Însă am avut parte de o licărire de speranță în preajma sărbătorilor de iarnă, când toată lumea intră în frenetica atmosferă specifică acestei perioade. Am îndrăznit să consult părinții cu privire la varianta de serbare pe care o preferă: religioasă sau comercială. Fără ezitare, au vrut ca Nașterea lui Isus, Mântuitorul, să fie motivul exclusiv al sărbătorii. Așa că, a trebuit să adaptez toată tematica planificată, pentru care aveam auxiliare și tot felul de materiale care sunt re și refolosite an de an, pentru ca serbarea să constituie apogeul înțelegerii venirii lui Isus pe pământ, ca un copilăș umil, sărac.

Emoțiile au fost extreme când toți copiii grupei mijlocii, costumați ca niște mari actori în miniatură, au interpretat rolurile personajelor din scenetă. Și astfel, lupta de a păstra tradițiile, căci poporul român este vestit în cultul păstrării tradițiilor legate de orice eveniment din viață, a adus în prim plan și colindele care vorbesc despre nașterea Pruncului, steaua călăuză, vizita păstorilor și a magilor, furia lui Irod și prigonirea Mântuitorului.

De data aceasta, adevărurile biblice au triumfat în defavoarea a ceea ce îmbracă de obicei, o haină poleită și umbrită de “magia Crăciunului”, cel puțin în sala noastră de grupă, amenajată ca un mic Betleem, la marginea căruia se auzeau dintr-un grajd, deopotrivă, mugetul animalelor și plânsul de Prunc.

Și chiar dacă emanciparea încurajează depărtarea de valorile morale, noi să îndrăznim să plantăm semințe ale curăției în sufletele inocente ale copiilor încredințați nouă, spre educare, cu atâta înverșunare, ca atunci când vor îmbătrâni să nu se abată de la calea pe care le-am arătat-o!

„Integrarea Activităților Extrașcolare În Învățământul Primar – Minisceneta”

ELENA-LUCIA MITROIU

Scoala Gimnaziala Nr. 112

TEMA ACTIVITĂȚII: „Integrarea activităților extrașcolare în învățământul primar – Minisceneta”

CLASA: a II-a B

CADRUL DIDACTIC: MITROIU ELENA-LUCIA

UNITATEA ȘCOLARĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 112, SECTOR 3, BUCUREȘTI

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII: Miniscenetă

Educația curriculară realizată prin procesul de învățământ prezintă o importanță deosebită în dezvoltarea personalității copilului, însă nu reușește să atingă toate influențele formative ale acestuia. Prin integrarea activităților extracurriculare, copiii acumulează o serie de cunoștințe, își dezvoltă aptitudini, talente, sunt stimulate comportamente creative în diferite domenii. De aceea educația extracurriculară realizată în afara procesului de învățământ își are rolul și locul ei bine stabilit în maximizarea potențialului intelectual al copilului. Astfel de activități au ca scop antrenarea elevilor în activități variate, bogate în conținut, suport pentru reușita școlară.

Minisceneta – marchează evenimente importante din viața școlarului sau ale școlii. Din punct de vedere educativ importanța lor constă în dezvoltarea artistică a elevului. Aceste mici scenete, organizate de către cadrele didactice, le oferă copiilor satisfacție pentru munca depusă. Copiii li se dezvoltă spiritul artistic, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități.

Activitățile extracurriculare contribuie la dezvoltarea gândirii și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlarelor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Acestea au un caracter atractiv, deoarece copiii participă la aceste activități cu optimism, însuflețire și dăruire. Potențialul larg al activităților extracurriculare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase și valoroase.

NU CITEȘTI O CARTE?!

– miniscenetă –

Această scenetă ironizează elevii care nu citesc și nu pun preț pe cărți.

PERSONAJE:

A – un elev harnic, ordonat;

B – un elev leneș, dezordonat.

- B: Unde ai fost, Raisa?
- A: Bună, Ștefan! Am fost cu surioara mea, Sara, să împrumut o carte de la biblioteca școlii noastre.
- B: Aha...
- A: Din câte am înțeles, nu-ți prea place să citești...
- B: De ce spui asta, Raisa? Ba chiar astăzi am citit în ochii mamei o oarecare nemulțumire. Cred că s-a uitat în carnetul de note și a văzut calificativul de la „Științe”...
- A: La cărți mă refer. Nu citești nimic?
- B: Oooo, ba da, aproape în fiecare zi câte una.
- A: Chiar așa?
- B: Uite, chiar astăzi am citit o carte poștală ilustrată pe care mi-a trimis-o vărul meu, Costel, de la Bușteni. Mi-a plăcut, că era în versuri. Zicea:

„Este ora nouă,

Aici la Bușteni plouă.”

- A: Tot nu mă înțelegi. Eu vorbesc de citit o poveste, o istorioară. Acum ești lămurit?
- B: Buștean! Citesc și povești, cum să nu. Chiar azi am primit un mail de la sora mea, Tănțica. Mi-a povestit istoria cu farsa pe care au făcut-o ele băieților în tabără, la Arieșeni. Povești, ce mai...
- A: Ascultă, Ștefan! Nu te prefac că nu mă înțelegi! Eu vorbesc de cărți de literatură, de științe, de călătorii.
- B: Aaa... Așa spune! Săptămâna asta am cumpărat o carte Super! Și am început s-o citesc.
- A: Cum se numește?
- B: „**Mersul trenurilor**”. Vreau să plec cu părinții la bunici, în provincie, și nu știu sigur ce legături avem.
- A: Dar o carte de literatură nu citești?
- B: Ba da! Dar să vezi fenomen interesant. M-am apucat într-o zi să citesc o carte, așa de groasă (**arată cu mâna**), iar la pagina 8 m-a prins somnul. A doua zi, am luat-o de la capăt și când am ajuns la pagina 9, iar m-a prins somnul. Nu știu ce am de nu pot să trec peste această pagină.
- A: Ia și tu o carte mai interesantă!
- B: Am luat, dar au dat de ea Titel și Gigel, gemenii vecinilor noștri... și au rupt-o. Ce te poți aștepta de la doi analfabeți?! Abia dacă au un an.
- A: Cred că ți-a părut foarte rău de carte.
- B: Aaa, nici vorbă, că nu era a mea, o împrumutasem de la bibliotecă.
- A: Și de atunci nu ai mai împrumutat nimic?
- B: Ba da, am luat „**Opere complete**” de ... cineva, adică nu Am luat „**Scrieri**” de... altcineva. Am mai luat vreo trei la care le-am uitat titlul, dar le știu conținutul de la cei care le-au citit, că le-am spus să mi le povestească.
- A: Spune-mi subiectul uneia dintre ele, poate am citit-o și eu!
- B: Da. Uite că ți-o spun pe aia... nu știu cum îi zice... lasă că-ți dai seama de titlu după subiect. Așa deci! Unul... adică nu unul, ci altul, avea o soacră, sau nu, o noră.... sau o cuscră... pe care o chema Zoțița... sau Tușa Mărioara... sau nu, Julieta, nu știu exact, dar ce contează numele? Ei, și era un personaj negativ... și citea ziarul, cu unul Agamiță Venturiano... sau Ivan Pățitul... ori Stan Pățitul, Dănilă Prepeleac... În fine, și-l lua așa... o mie de leghe în balon, că...
- A: (**îl intrerupe**) Stai! Le-ai încurcat așa de tare, că ai ajuns la Jules Verne!
- B: Dar eu sunt o persoană cultă!
- A: Văd că nu ți-a rămas nimic din toate cărțile pe care le-ai avut. Din nici una.
- B: Cum să nu? Mi-au rămas copertile, că am făcut din ele un oracol mortal, nu altceva!
- A: Vrei să spui că ai luat copertile cărților?!
- B: Păi, nouă ne-a spus doamna învățătoare că din fiecare carte trebuie să ne rămână ceva. Mie... mi-au rămas copertile...

• C:

Cărticică minunată

Vin la tine de îndată.

Să citesc, să-nvăț, să știu

Ca Ștefan, n-aș vrea să fiu...

Vreau să-nvăț, să fiu atentă

Nu vreau s-ajung repetentă.

Vreau să-nvăț, să-ajung OM mare

Aș vrea să fiu... ÎNVĂȚĂTOARE!

Cărțile pe noi ne-ajută

Spre știință ne îndrumă.

Competențele Profesorului În Educație Actuală

Ramona Nechita

Colegiul National Scoala Centrala

COMPETENȚELE PROFESORULUI ÎN EDUCAȚIA ACTUALĂ

Prof.pentru învățământ primar,

Nechita Ramona Consuela

Colegiul Național Școala Centrală

Competențele profesorului în educația actuală sunt esențiale pentru a asigura un mediu de învățare eficient. De asemenea, capacitatea de a adapta metodele de predare la nevoile diverse ale elevilor este esențială într-un context educațional modern, unde diversitatea în clasă este tot mai prezentă.

Pe lângă acestea, cunoștințele solide în domeniul predat permit profesorului să ofere informații actualizate. De asemenea, o competență necesară pentru a ține pasul cu schimbările rapide din societatea contemporană.

Un alt aspect crucial al competențelor profesorului este abilitatea de a crea un mediu sigur și incluziv, care să promoveze respectul reciproc și să susțină dezvoltarea socio-emoțională a elevilor. În plus, abilitățile de gestionare a clasei sunt esențiale pentru a menține un cadru disciplinat.

Cu certitudine, competențele profesorului în educația actuală trebuie să cuprindă o gamă variată de abilități, de la cele legate de comunicare și adaptabilitate la cunoștințe specializate și capacități de a crea un mediu de învățare stimulant. Aceste competențe sunt cheia pentru pregătirea elevilor pentru provocările viitoare.

Adaptabilitatea profesorului în fața schimbărilor rapide în domeniul tehnologiei și al cunoașterii este esențială și actualizează constant cunoștințele și să integreze noile tehnologii în procesul educațional pentru a menține relevanța.

De asemenea, în contextul educației actuale, unde diversitatea culturală și socială este din ce în ce mai prezentă, profesorii trebuie să înțeleagă și să respecte diversitatea culturală a elevilor contribuind la crearea unui mediu de învățare incluziv și sigur.

Pe lângă transmiterea cunoștințelor academice, profesorul trebuie să dezvolte abilități practice și competențe de colaborare.

De asemenea, competențele profesorului în educația actuală depășesc simpla transmitere a informațiilor. Doar prin aceste competențe complexe, profesorii pot contribui cu adevărat la formarea unei generații pregătite pentru provocările viitoare.

În adiție, rolul profesorului în educația actuală se extinde și către facilitarea dezvoltării abilităților socio-emoționale ale elevilor. Într-o lume interconectată, abilitățile de comunicare, cooperare și rezolvare a conflictelor sunt la fel de importante precum cunoștințele academice. Profesorii pot crea oportunități pentru dezvoltarea emoțională a elevilor și a gândirii critice și a spiritului civic în rândul elevilor, contribuind astfel la formarea unei societăți mai armonioase.

Profesorii au responsabilitatea de a promova autodisciplina și de a încuraja responsabilitatea individuală în procesul de învățare. Stimularea curiozității și a dorinței de a învăța pe sine și pe alții sunt aspecte esențiale în pregătirea elevilor pentru provocările în continuă schimbare ale lumii moderne.

Competențele profesorului în evaluare sunt cruciale. El trebuie să fie capabil să ofere feedback constructiv și să promoveze învățarea continuă.

În concluzie, profesorii în educația actuală nu sunt doar transmițători de cunoștințe, ci și ghizi și mentori ai viitorului. Abilitățile lor complexe, care acoperă domenii variate, sunt fundamentale pentru a asigura că fiecare elev are oportunitatea de a-și atinge potențialul maxim și de a contribui la societatea în care trăiește.

POVESTE DE CRĂCIUN

ANETA MIHALACHE

Scoala Gimnaziala Costesti Vale

TEMA ACTIVITAȚII: POVESTE DE CRĂCIUN

CLASA/ GRUPA: grupa combinată ,clasa pregatitoare, clasa I, clasa a II-a, clasa a III-a ,clasa a IV-a de la GRĂDINIȚA ȘI ȘCOALA MĂRUNȚIȘU

CADRE DIDACTICE:

MUNTEANU HERMINA

MIHALACHE ANETA

PĂTRAȘCU AURA

UNITATEA ȘCOLARĂ: GRĂDINIȚA ȘI ȘCOALA MĂRUNȚIȘU, COM. COSTEȘTII DIN VALE

Loc de desfășurare: sala de clasă, sala de grupă.

Participanți: preșcolarii grădiniței, elevii școlii, părinți, cadre didactice.

Elevii și preșcolarii participanți îmbrăcați în costume de spiriduși.

DEȘFAȘURAREA ACTIVITĂȚII:

„ POVESTE DE CRĂCIUN ”

1. Cunoașterea unor obiceiuri creștinești, specifice sărbătorilor religioase

Prezentarea unui PPT cu tema **TRADIȚII DE CRĂCIUN**

2. „*Spiriduși în atelierul lui Moș Crăciun*”

Confecționarea de ornamente, podoabe de pom, coronițe de ușă, desene, colaje, picturi, origami, etc.

3. „**Bradul de Crăciun**”

Împodobirea bradului de copii și părinții participanți.

Cântec și dans în jurul bradului.

4. **Colinde de Crăciun**

Interpretarea de colinde: Astăzi s-a născut Hristos; Florile Dalbe; Domn, Domn să- nălțăm, Steaua, etc

5. „*Povești la gura sobei!*”

Prezentarea unor poezii / povești pe tema Crăciunului.

6. **Sosirea lui Moș Crăciun**

Copiii primesc daruri de la Moș Crăciun.

VIAȚA PE ALTĂ PLANETĂ - Construcții Lego

Oanță Andrei Mihai

Colegiul Național Pedagogic „Constantin Cantacuzino” Târgoviște

Activitatea debutează cu vizionarea unui videoclip explicativ referitor la spațiul cosmic, ce oferă elevilor informații inedite despre planete, corpuri cerești, nave spațiale și Stația Spațială Internațională. Cu această ocazie, elevii sunt provocați să își imagineze cum ar arăta viața pe o altă planetă și să creeze, din piese Lego, construcții și nave spațiale.

Participanții sunt împărțiți în trei grupuri, fiecare având sarcina de a reprezenta viața pe câte o planetă diferită: Marte, Venus sau Jupiter. Reprezentanții grupurilor extrag dintr-o „Cască spațială” câte o imagine ce ilustrează planeta pe care vor „construi”.

Elevii din fiecare grup adună apoi, din două cutii mari puse la dispoziția tuturor, piesele Lego necesare procesului de construcție și se întorc la mesele de lucru. Pentru a indica celorlalte grupe momentul finalizării construcției, copiii au fost solicitați să stabilească un semnal distinctiv, fie bătăi din palme pe diferite ritmuri, sărituri, mișcări la alegere, fie formule pe care să le spună în cor, de tipul „Am aterizat!” sau „Stele căzătoare!”. Odată finalizate, construcțiile sunt prezentate celorlalte grupuri, având posibilitatea de a adresa întrebări, de a oferi aprecieri sau de a face recomandări constructive, dacă este cazul.

Activitatea a oferit oportunitatea fiecărui copil de a se implica fizic și mental în procesul de construire, apelând la experiența lor de viață, având semnificație prin faptul că a rezonat cu aceștia. Pentru că activitatea s-a desfășurat în echipe, copiii și-au dezvoltat și latura socială, împărtășind și discutând idei la nivelul grupului, negociind și căutând puncte comune pentru a avea cu toții parte de bucurie și plăcere în procesul de construire. Jocul a avut parte și de caracter repetitiv, elevii având posibilitatea de a căuta opțiuni diferite, chiar de a începe de la zero procesul de construire cu idei și ipoteze noi.

Spiridușii Lui Moș Crăciun

OANȚĂ ANDREEA MIRELA

Colegiul Național Pedagogic „Constantin Cantacuzino” Târgoviște

În cadrul activității intitulate „Satul lui Moș Crăciun”, evenimentul debutează cu reamintirea unei povești vechi, „Legenda lui Moș Crăciun”, oferind copiilor informații captivante despre procesul de fabricare a jucăriilor. Pentru a amplifica atmosfera magică, aceștia sunt încurajați să exploreze universul spiridușilor Moșului prin construirea unor ateliere tematice cu ajutorul seturilor de Lego.

Participanții sunt împărțiți în patru grupuri distincte, fiecare responsabil pentru reprezentarea unui atelier specific: „Atelierul de păpuși”, „Atelierul de mașinuțe de jucărie”, „Atelierul de dulciuri” și „Atelierul de plușuri”. Un moment captivant este atunci când reprezentanții fiecărui grup extrag, din misteriosul „Săculeț magic”, o imagine reprezentativă pentru atelierul pe care îl vor construi.

Fiecare grup se mobilizează pentru a aduna piese esențiale în procesul de construcție și, organizându-se eficient, se întorc la locul lor de lucru. Pentru a marca momentul finalizării lucrării, învățătorul încurajează copiii să stabilească un semn distinctiv, fie el unul entuziast „Uraaaaaa!”, unul festiv „Ho ho ho”, unul călduros „Crăciun fericit” sau chiar o reinterpretare a tradiționalei colinde, precum „Moș Crăciun cu plete dalbe/ A sosit de prin nămeți”.

Odată ce atelierele sunt finalizate, fiecare grup își prezintă cu mândrie creația, oferind celorlalte grupuri ocazia de a adresa întrebări, de a oferi aprecieri și, eventual, de a face recomandări constructive. Expoziția finală aduce laolaltă toate atelierele, revelând „Satul lui Moș Crăciun” într-o splendoare colectivă. În acest cadru colaborativ, elevii experimentează bucuria de a contribui la crearea unui univers festiv, dezvoltând nu doar abilități practice, ci și spiritul de echipă și creativitatea.

Această activitate ludică nu numai că stimulează imaginația și spiritul Crăciunului, dar și consolidează legăturile sociale între copii (fiind desfășurată în grup), oferindu-le oportunitatea de a se exprima liber și de a împărtăși bucuria sărbătorilor într-un mod inedit și interactiv.

EDUCAȚIA POZITIVĂ ÎN FAMILIE: CUM SĂ DEVII UN PĂRINTE BUN ȘI EMPATIC

GABRIELA PADURARU

Grădinița Cu Program Normal Si Program Prelungit castelino Baby

Introducere:

Cunoașterea profundă a copilului constituie o necesitate esențială pentru orice părinte, deoarece fundamentul unei educații eficiente constă în individualizarea procesului în funcție de temperamentul și reactivitatea fiecărui copil.

Educația pozitivă în familie joacă un rol crucial în formarea personalității și caracterului copilului. Prin adoptarea unei abordări empatică și prietenoase, putem deveni părinți buni și sprijin în dezvoltarea copiilor. Este important să ne cunoaștem copiii în profunzime, să fim atenți la nevoile și dorințele lor și să le oferim suportul necesar în procesul lor de creștere.

Empatia este cheia în educarea copiilor noștri. Prin punerea în practică a empatiei, ne putem pune în locul lor și îi putem înțelege mai bine. Aceasta ne permite să răspundem adecvat nevoilor lor emoționale și să le oferim sprijinul de care au nevoie în momentele dificile. Comunicarea deschisă și sinceră este, de asemenea, esențială în construirea unei relații sănătoase cu copiii noștri. Ascultarea activă și exprimarea iubirii și aprecierii față de ei îi fac să se simtă în siguranță și valorizați.

Mediul de viață și educația: Factori esențiali în dezvoltarea copilului

Educația pozitivă în familie implică și cultivarea unui mediu în care copiii se simt liberi să își exprime ideile, emoțiile și opiniile. Le putem oferi oportunități de învățare prin explorare și descoperire, încurajându-i să își dezvolte creativitatea și curiozitatea. În același timp, este important să le oferim limite și ghidare, astfel încât să învețe să se descurce în situații dificile și să ia decizii în mod responsabil. În orice familie, iubirea, grija și atenția sunt fundamentale pentru dezvoltarea copilului. Copiii se simt iubiți și în siguranță când sunt ascultați și înțeleși, fără a fi certați. Este crucial ca părinții să conștientizeze că moralizarea excesivă poate determina copiii să-și ascundă sentimentele, afectând negativ nevoia lor de comunicare, care este strâns legată de nevoia de dragoste.

Autoritatea părintească: Echilibru și adaptabilitate

Autoritatea părintească nu se impune prin forță și brutalitate, ci rezultă din relații echilibrate, morale și umane. O autoritate autentică conduce la relații de destindere și atașament, în timp ce o autoritate falsă generează tensiuni și conflicte permanente. Aceasta trebuie să fie fermă și adaptată vârstei copilului, implicând un climat de afecțiune, dreptate, stăpânire de sine, înțelegere și spirit de colaborare între copil și părinte.

Formarea personalității copilului: Abordarea situațiilor conflictuale

Formarea personalității copilului implică rezolvarea unor situații conflictuale și frustrante. Părinții trebuie să fie conștienți de impactul stărilor conflictuale dintre ei asupra copilului, evitând conflictele de opinie neponderate. Este esențial ca părinții să ofere un model de rezolvare ponderată a diferențelor, deoarece stările conflictuale pot determina copilul să-și ascundă sentimentele, să mintă sau să adopte comportamente negative.

Greșeli în educație ale părinților și impactul acestora asupra copilului

În ceea ce privește familia, se pot identifica trei grupe de greșeli educative ale părinților: grija excesivă, severitatea excesivă și indiferența. Fiecare dintre aceste greșeli poate genera consecințe negative asupra dezvoltării copilului, manifestându-se sub forme precum neliniște, dependență sau tulburări de comportament și echilibru emoțional.

Rolul părintelui ca educator eficient

Părintele reprezintă un bun educator pentru copil, având responsabilitatea de a stimula efortul, spontană ceitate, fantezia, inițiativa, independența și încrederea în sine. Pentru a-și îndeplini eficient rolul, părinții ar trebui să:

1. Sunoască bine copilul, observându-l și antrenându-l în activități, respectându-i posibilitățile psihofizice.
2. Să asigure copilului un spațiu al său în casă, în care să se simtă protejat și liber să-și exprime creativitatea.
3. Să permită copilului să se antreneze în activități extrașcolare pentru a-și satisface nevoile de activitate și cunoaștere.
4. Să sprijine copilul în menținerea unui echilibru între pregătirea școlară și activitățile pasionale.
5. Să furnizeze modele pozitive de tineri și adulți care s-au afirmat prin învățătură și comportament demn.

Concluzii:

Cunoașterea profundă a copilului și abordarea adecvată a educației reprezintă pilonii esențiali pentru o dezvoltare armonioasă.

În calitate de părinți, suntem responsabili să construim relații bazate pe înțelegere, iubire și comunicare deschisă. Investiția în dezvoltarea cognitivă și emoțională a copilului nostru este cea mai valoroasă contribuție pe care o putem face ca familie, asigurându-i astfel un viitor plin de reușite și echilibru.

În concluzie, educația pozitivă în familie este esențială pentru a deveni părinți buni și empatici. Prin cunoașterea profundă a copilului nostru și abordarea adecvată a educației, putem contribui la dezvoltarea armonioasă a personalității și caracterului lor.

STIMULAREA INTELECTUALĂ A COPIILOR PRIN DESFĂȘURAREA DE ACTIVITĂȚI FRONTALE, INDIVIDUALE ȘI ÎN GRUPURI MICI

Daniela Vasile

Gradinita Cu Program Normal Si Program Prelungit castelino Baby

Introducere:

În dezvoltarea armonioasă a copiilor, stimularea intelectuală reprezintă un aspect esențial. Metodele de predare și activitățile desfășurate în mediul educațional pot influența semnificativ dezvoltarea cognitivă a copiilor. Acest articol explorează importanța și beneficiile stimulării intelectuale prin intermediul activităților frontale, individuale și desfășurate în grupuri mici.

I. Activități frontale:

Lecții Interactive: Lecțiile interactive frontale implică direct copiii în procesul de învățare. Profesorii pot utiliza metode variate, precum explicații, prezentări multimedia și discuții pentru a stimula gândirea critică și participarea activă a copiilor.

Dezvoltarea abilităților sociale: Participarea la activități frontale îi ajută pe copii să își îmbunătățească abilitățile sociale. Interacțiunea cu cadrele didactice și colegii contribuie la dezvoltarea empatiei, comunicării și colaborării.

II. Activități Individuale:

Proiecte de cercetare personală: Oferirea copiilor oportunitatea de a realiza proiecte individuale îi încurajează să își exploreze interesele și să dezvolte abilități de cercetare. Acest tip de activitate dezvoltă autonomia și creativitatea.

Jocuri educaționale personalizate: Folosirea jocurilor educative personalizate poate fi o metodă eficientă de stimulare intelectuală. Acestea pot fi adaptate nevoilor individuale ale copiilor, susținând astfel progresul personal.

III. Activități în Grupuri Mici:

Colaborare și comunicare: Activitățile desfășurate în grupuri mici oferă oportunități excelente pentru dezvoltarea abilităților de colaborare și comunicare. Copiii învață să-și exprime ideile, să asculte opiniile celorlalți și să lucreze împreună pentru atingerea unui obiectiv comun.

Soluționarea problemelor: Lucrul în grupuri mici stimulează gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor. Copiii învață să identifice, să analizeze și să găsească soluții în colaborare, dezvoltând astfel abilități esențiale pentru viața de zi cu zi.

Concluzie

Stimularea intelectuală a copiilor prin activități frontale, individuale și în grupuri mici reprezintă un pilon esențial în educația modernă. Prin diversitatea acestor metode, se promovează dezvoltarea intelectuală, socială și emoțională a copiilor, pregătindu-i pentru provocările și oportunitățile vieții. Educația axată pe stimularea individuală și colectivă contribuie la formarea unei generații de tineri pregătiți să înfrunte cu încredere complexitățile societății contemporane.

Învățarea este o activitate proprie și ține de efortul individual depus în înțelegerea și conștientizarea semnificațiilor științei. Relațiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariției și construirii învățării personale și colective.

Metodele și conținuturile trebuie să răspundă atât intereselor, nevoilor și cerințelor individuale cât și celor de grup, profesorul are rolul de a-i ajuta pe preșcolari să devină răspunzători de propria formare. În timpul activităților trebuie creată o atmosferă de lucru care să stimuleze disponibilitățile spre acțiune, într-un cadru psihopedagogic afectiv pozitiv. Aceasta poate fi realizată prin abordarea interdisciplinară a conținuturilor, prin antrenarea copiilor în activități de învățare prin cercetare, prin cooperare, folosind cu precădere metodele activizante. În concluzie, putem afirma că folosirea metodelor de învățare în grupuri mici își dovedesc utilitatea și necesitatea.

Joc Interactiv

Oana Maria Paval

Scoala Gimnaziala Nr. 3 Mangalia

„Copiii sunt precum cimentul ud: toate lucrurile cu care aceștia intră în contact lasă o urmă asupra lor.”
Dr Haime Ginot

Dezvoltarea gândirii critice constituie un obiectiv important, de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor strategii interactive care îi scot pe preșcolari din ipostaza de obiect al formării și îi transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare

Încă de la vârstele timpurii metodele interactive de grup sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe, fiind modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale, care presupun crearea de situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, o învățare prin colaborare, prin comunicare, prin confruntarea ideilor, pe influența și interecțiunea membrilor unui grup.

O activitate de grup care le dezvoltă gândirea critică și este preferată de preșcolari este **„Magia brazilor”**, acesta dezvoltă spiritul de investigație, copilul își însușește unele abilități practice, gândirea logică și creativitatea. Materialele folosite sunt: forme de brad, bomboane skittles, apă.

Cum se face?

Bomboanele sunt așezate pe farfurie. Se pot așeza în orice ordine, dar de preferat este să nu fie două bomboane de aceeași culoare. Apoi se toarnă apă caldă în farfurie cât să cuprindă toate bomboanele.

Explicația

În câteva secunde, colorantul intră în contact cu apa, se dizolvă și se scurge sub forma unor raze îndreptate spre centrul formei, realizându-se un curcubeu încântător. Cu această ocazie le putem vorbi copiilor de curcubeu – ca fenomen al naturii și despre culorile care formează curcubeul – roșu, orange, galben, verde, albastru, indigo, violet – ușor de amintit cu celebrul acronim ROGVAIV.

În concluzie, prin aceste jocuri îi învățăm pe copii să fie curioși, să fie inventivi, să fie proactivi, să se cunoască pe sine, să ceară feedback, să ofere feedback, să facă parte dintr-o echipă, să coordoneze o echipă, să îi respecte pe cei din jur, să aibă spirit civic, să fie autonomi în conformitate cu vârsta, să-și exerseze creativitatea în cât mai multe moduri posibile, să testeze și să experimenteze, să-și argumenteze părerile, să-și exprime ideile, să accepte ideile altora.

Bibliografie:

- Hunt, E., STEAM in 15 minute, exerciții creative de știință, inginerie și matematică pentru copii între 5 și 11 ani, Editura DPH 2020.
- Bybee, RW., What is STEM education? 2010
- Arnold, N., Educația STEM. Editura Litera 2018

Jocuri La Preșcolari

Alina Anna Maria Bors

Grădinița Cu Program Prelungit Nr. 3 Mangalia

„Jocul este o asimilare a realului la activitatea proprie, oferindu-i acestei activități alimentația necesară și transformând realul în funcție de multiple trebuințe ale eului. Iată de ce, toate metodele active de educare a copiilor mici cer să li se furnizeze acestora un material ajutător pentru ca, jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără aceasta, rămân exterioare inteligenței copilului” – J. Piaget.

Dezvoltarea gândirii critice constituie un obiectiv important, de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor strategii interactive care îi scot pe copii din ipostaza de obiect al formării și îi transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare.

„A gândi critic” înseamnă a emite judecăți proprii, a susține propriile idei, a accepta părerile altora, a recunoaște cu simțul răspunderii propriile greșeli, a le corecta, a primi ajutorul altora. Gândirea critică are la bază reactualizarea cunoștințelor, analizarea diferențelor, observarea relațiilor cauză-efect, extragerea ideilor din exemple, susținerea ideilor cu exemple și evaluarea informațiilor în funcție de valoarea de adevăr, de utilitate, de efectele pozitive sau formarea abilității de gândire critică necesită dezvoltarea încrederii în forțele proprii și sprijinul în înțelegerea valorii ideilor și opiniilor personale, antrenarea și implicarea activă în propriul proces de învățare, ascultarea și respectarea opiniilor diferite și pregătirea prealabilă în formularea și demontarea judecăților celorlalți. Gândirea critică este specifică modului de funcționare a unei minți care presupune un grad ridicat de activism, de flexibilitate și de deschidere în vederea schimbării, inovării. negative.

„**Podul de scobitori**” este un joc care îi îndeamnă pe copii să gândească ca inginerii. Această activitate este excelentă pentru a testa abilitățile de rezolvare a problemelor, creativitatea și perseverența, deoarece cu siguranță e greu să faci un pod din scobitori din prima încercare. Poți alege între a oferi copilului tău modele de poduri și să-l lași să se ocupe doar de construirea lui, sau îi poți oferi libertatea de a-și proiecta singur podul. Tot ceea ce ai nevoie pentru această activitate este un set de scobitori și un adeziv, cum ar fi lipiciul, pentru a putea da structură podului.

În concluzie, una din condițiile de dezvoltare a gândirii critice este implicarea activă a copiilor în realizarea unei învățări prin colaborare și cooperare. „Activ” este copilul care depune efort de reflecție personală, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor cunoștințe.

Bibliografie:

- Curriculum educație timpurie, 2019
- Hunt, E., STEAM în 15 minute, exerciții creative de știință, inginerie și matematică pentru copii între 5 și 11 ani, Editura DPH 2020.
- Bybee, RW., What is STEM education? 2010
- Arnold, N., Educația STEM. Editura Litera 2018

MODALITĂȚI DE INTEGRARE INTERDISCIPLINARĂ A EDUCAȚIEI ECOLOGICE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DIN CICLUL PRIMAR

Maria Străut

Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu” Brad

Copilul trăiește un noian de sentimente în fața naturii pe care o admiră și învață să o iubească.

Desfășurarea interdisciplinară a procesului instructiv-educativ este impusă de o multitudine de factori cu natură psihologică, educațională și socială. Interdisciplinaritatea asigură o însușire conștientă și creatoare a cunoștințelor în procesul de învățare, oferind un cadru optim și formativ în care copilul devine un partener activ în descoperirea adevărului științific. Activitățile de cunoaștere a mediului înconjurător se întrepătrund cu celelalte activități, fără a exista delimitări stricte între ele.

Educația ecologică în ciclul primar este esențială pentru formarea copiilor într-un mod responsabil și conștient față de mediul înconjurător. Aceasta ar trebui să acopere o varietate de aspecte legate de protecția mediului și de dezvoltarea unei atitudini durabile față de resursele naturale.

Cadrul didactic numește obiectele cu care copilul intră în contact, asistându-l în păstrarea în memorie a numelor acestora. În timp ce copilul interacționează cu obiectele și fenomenele din lumea înconjurătoare, se intervine pentru a-l sprijini în formarea vocabularului (substantive pentru denumirea obiectelor și fenomenelor, adjective pentru calitățile acestora, adverbe pentru a marca diferențe calitative, verbe pentru a descrie acțiunile esențiale). Prin intermediul memorizărilor și al povestirilor, putem construi un orizont ecologic corespunzător vârstei copiilor, oferindu-le posibilitatea de a-și reactualiza, preciza și îmbogăți reprezentările despre obiecte, viețuitoare și fenomene ale naturii. Mesajul cadrului didactic, încărcat emoțional, stimulează corzile afective ale copiilor. Emoțiile pe care mediul înconjurător le stârnește în sufletele copiilor pot fi exprimate prin intermediul activităților artistico-plastice și practice.

Desenul poate integra observațiile, deoarece, în anumite activități de observare a plantelor în diferite anotimpuri, copilul poate reda prin desen fenomene observate pe care nu le poate exprima verbal cu exactitate. De exemplu, în cadrul activității de observare "Pomii în anotimpul

toamna", copiii au ilustrat prin desene culorile diferite ale frunzelor, dispunerea lor pe crengi, covorul de frunze uscate, etc.

Abilitățile practice joacă și ele un rol important în desfășurarea procesului instructiv-educativ în școală și sunt direct legate de activitățile de observare. Activități practice, precum crearea de flori, animale sau plante prin decupare sau pliere, au condus la realizarea unor tablouri specifice fiecărui anotimp prin lipirea elementelor decupate sau la crearea unor machete prin îndoire. Prin excursii și plimbări, am colectat diverse materiale naturale, cum ar fi castanele, conurile, semințele, spicele de grâu, din care am realizat obiecte variate precum acoperișuri pentru case, coșulețe pentru păpuși, animale ca arici, ursuleți, veruțe etc.

Activitățile de explorare a mediului se integrează armonios cu cele matematice, oferind copiilor oportunitatea de a se familiariza cu obiectele, de a le recunoaște caracteristicile și, ulterior, de a le utiliza în diverse activități școlare sau extrașcolare. De exemplu, piesele unor jocuri sunt utilizate de copii și în cadrul activităților de construcții, care abordează teme legate de natură, cum ar fi parcul, casa, grădina, pădurea etc. În cadrul activităților matematice, copiii numără materiale cunoscute precum mere, iepurași, flori, căței etc., sau în cadrul lecțiilor de științe, numără ochii, urechile, membrele etc. ale unui animal. La activitățile de numărare, calcul sau scriere, materialele din natură precum nuci, ghindă, scoici, castane etc., pot fi folosite. Exemple de activități includ întrebări precum „Al câtelea iepuraș lipsește?” și „Formează perechi”.

Prin intermediul activităților de educație muzicală, copiii sunt încurajați să înțeleagă și să aprecieze frumusețea din mediul înconjurător. Aceștia învață cântece despre animale, păsări, anotimpuri, flori, păduri etc. Exemple de astfel de cântece includ „Masă bună”, „În pădurea cu alune”, „Pupăza din tei” și „Gutuia”. Copiii pot învăța o varietate de cântece despre natură, animale, flori, păsări, cum ar fi „Porumbelul”, „Florica”, „Gândăcelul”.

Programul distractiv, prin multiplele sale opțiuni, oferă, de asemenea, o ocazie excelentă pentru cunoașterea și protejarea mediului înconjurător. Prin joc și bucurie, copiii asimilează, fără să-și dea seama, cunoștințe despre obiecte și fenomene din mediul apropiat sau îndepărtat.

Prin integrarea acestor elemente în programul școlar, educația ecologică în ciclul primar poate contribui la formarea unor cetățeni conștienți și responsabili față de mediul înconjurător. Participând la aceste activități, copiii își consolidează cunoștințele despre natură și dezvoltă treptat un comportament ecologic tot mai pronunțat.

ABORDAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR ÎN CONTEXTUL PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

Andreea Farcaș

Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu” Brad

O preocupare esențială pentru fiecare educator, în calitate de deschizător de drumuri, este să cunoască cu adevărat individualitatea elevilor cu care interacționează. Această cunoaștere profundă conduce la individualizarea acțiunilor pedagogice și la tratarea diferențiată a elevilor în funcție de capacitățile și inclinațiile lor.

Concepția științifică privind tratarea diferențiată a elevilor implică înțelegerea evoluției diferitelor procese psihice, a stadiului de dezvoltare și a tipului de inteligență specific fiecărui copil. Astfel, se pot utiliza mijloace adecvate în vederea dezvoltării acestora la nivelul standardelor școlare.

Diferențierea vizează tehnologia didactică, repartizarea diferită a sarcinilor de muncă independentă în clasă sau acasă și stimularea inițiativelor și intereselor personale ale elevilor.

Una dintre direcțiile actuale ale modernizării învățământului se concentrează pe flexibilitatea instrucției și educației pentru a asigura dezvoltarea capacităților și aptitudinilor fiecărui elev, în concordanță cu propriile sale posibilități. Școala are responsabilitatea de a organiza procesul de predare-învățare-evaluare într-un mod care să permită elevilor să dobândească mijloacele proprii de asimilare a cunoștințelor și de aplicare practică în mod constant și creativ.

Bazându-mă pe argumentele științifice din literatura de specialitate, însoțite de concluziile cercetărilor preliminare proprii în domeniu și de datele experimentului și interacțiunilor directe cu elevii, îmi propun să reevaluez rolul tratării diferențiate a elevilor în ciclul primar.

Distingem patru moduri de organizare a activității:

1. activitate **colectivă**, caracterizată prin transmiterea informației de la învățător către elevi, de la elevi la elevi sau de la elevi la cadrul didactic;
2. activitate **pe grupe**, în general omogene, constituite după un anumit criteriu;
3. activitate **pe echipe, grupe eterogene**, constituite după preferința elevilor pentru o activitate;
4. activitate individuală, independentă.

Pentru a diferenția prin metodologie:

- - Elevii cu capacități de învățare scăzute sunt implicați în activități frontale, dar beneficiază de tratament individualizat.
 - Elevii cu dificultăți accentuate ale capacității de învățare sunt instruiți în grupuri, având sarcini diferențiate pentru activitățile independente.
 - Elevii cu capacități de învățare mai reduse pot beneficia de prezenta profesorului de sprijin sau a colegilor-sprijin.

Individualizarea prin muncă independentă poate fi realizată prin diverse metode, cum ar fi temele individuale acasă, muncă personalizată și activități cu conținut diferențiat, desfășurate individual. De obicei, elevii lucrează individual pentru consolidarea și fixarea cunoștințelor, aplicarea acestora în practică, dezvoltarea de priceperi și deprinderi, exersarea operațiilor mintale prin rezolvarea exercițiilor și problemelor, efectuarea măsurărilor, desenelor, schițelor sau compunerilor.

Activitatea individuală se poate organiza prin atribuirea de teme comune elevilor, asigurându-se că acestea sunt variate, de dificultate crescândă și substanțiale. În prezent, activitatea individuală pe grupe de nivel joacă un rol important, unde temele sunt selectate pentru a se potrivi cu nivelul de performanță al fiecărui elev. Astfel, unele teme sunt destinate elevilor buni care nu necesită explicații suplimentare, altele pentru elevii cu nivel mediu și altele pentru cei mai slabi, care au nevoie de îndrumare, ajutor și control suplimentar.

Conceptul de învățământ individualizat sau personalizat este adesea asociat cu această abordare. Cu toate acestea, pentru a gestiona eficient variabilitatea abilităților elevilor, se recurge adesea la munca diferențiată pe grupe de nivel. În cadrul lecțiilor organizate frontal, învățătorul furnizează îndrumare și conduce activitatea pentru întreaga clasă, asigurându-se că elevii înțeleg și își însușesc noile cunoștințe.

Strategia diferențiată ca sistem de măsuri pentru realizarea unei educații adecvate particularităților elevilor vizează nu doar structurile școlare, ci și determinarea conținutului învățământului și modalitățile de organizare și metodologia procesului didactic. Respectarea principiului tratării diferențiate a elevilor în cadrul procesului instructiv-educativ ar trebui să reprezinte o prioritate în conceperea și desfășurarea secvențelor de învățare de către învățător, asigurând astfel progresul elevilor și prevenind posibilele eșecuri la învățătură ale acestora.

Integrarea Copiilor Cu CES În Grădiniță Cu Ajutorul Activităților Extracurriculare

Ramona Erdei

Grădinița Cu Program Prelungit Nr.56 Oradea

Activitățile extracurriculare sunt cele mai iubite și îndrăgite de copii deoarece în cadrul lor ei se simt în siguranță, pot comunica mai ușor atât cu colegii cât și cu cadrele didactice, devin mai deschiși, dezinvolti, nu refuză să realizeze activitatea, își dau liber imaginației, creativitatea este la cote maxime, se simt iubiți, apreciați, aici sunt toți la fel, nu există copii cu CES, eu cred că este copilăria în starea ei pură.

Pentru integrarea în societate copilul preșcolar are nevoie, ca pe lângă activitățile de învățare, și de activități extrașcolare. Acestea sunt atractive, complementare, au o anumită strategie de desfășurare, un scop precis, îmbină utilul cu plăcutul, creează posibilitatea de a observa fapte comportamentale ale copiilor în afara grupei. Copilăria este destinată descoperirii frumosului din viața înconjurătoare și din opere de artă, conținutul activităților extrașcolare se fixează în funcție de dorințele copiilor și posibilitățile de realizare. Educația extracurriculară își are rolul și locul său bine stabilit în formarea personalității copiilor. Acumularea cunoștințelor de la cea mai fragedă vârstă pune copiii în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Bine pregătite ele sunt atractive pentru orice vârstă, provoacă bucurie și interes copiilor, le ușurează acumularea de cunoștințe, chiar dacă presupun un efort suplimentar. În activitățile extrașcolare pe care mi le-am propus am avut în vedere următoarele dimensiuni ale dezvoltării: stimularea și educarea atenției, exersarea atenției și mărirea stabilității atenției, sporirea capacității de rezistență la efort, stimularea sensibilității estetice. Prin aceste activități am oferit copiilor oportunități multiple de recreere, dezvoltare a spiritului de competiție, valorificarea potențialului intelectual și al aptitudinilor, stimularea creativității și inițiativei.

Printre activitățile extracurriculare în care au fost implicați și copii cu CES, desfășurate la grupă se numără plantarea de flori în spațiul verde destinat grupei în curtea grădiniței, prin care preșcolarii socializează mai ușor, se bucură de rezultatele muncii lor, în aer liber, tot în curtea grădiniței când facem curățenia de toamnă, adunăm frunzele din care confecționăm apoi cu părinții în cadrul unui atelier pentru realizarea de lucrări ce vor fi expuse la „Festivalul Dovleacului”. În cadrul altui proiect ecologic am reciclat materiale din care am confecționat împreună cu ei diverse jucării cu care ne-am jucat în grupă...

În concluzie putem spune că activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el în primul rând o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu copii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permit atât integrarea copiilor cu CES, cât și stimularea creativă a copiilor.

Impactul Activităților Nonformale In Evolutia Progresului Școlar

Iuliana Elena Filon

Liceul Tehnologic nicolae Dumitrescu Cumpana

Ce este educația non-formală?

- Este cea mai nouă abordare a învățării prin activități placute și motivante.
- Înseamnă orice acțiune organizată în afara sistemului școlar, prin care se formează o punte între cunoștințele predate de profesori și punerea lor în practică. Acest tip modern de instruire elimină stresul notelor din catalog, al disciplinei impuse și al temelor obligatorii.
- Înseamnă plăcerea de a cunoaște și de a te dezvolta.
- Avantajele sale multiple înglobează bifarea tuturor deprinderilor specifice sistemului tradițional de învățământ, cu un aport suplimentar de abilități câștigate în condițiile unei libertăți de exprimare maxime.

Obiectivele educației non-formale

Obiectivele educației non-formale nu urmăresc să excludă modul tradițional de educație, ci să completeze instruirea pur teoretică prin activități atractive, la care să aibă acces un număr cât mai mare de tineri. Acestea sunt:

- completarea orizontului de cultură din diverse domenii
- crearea de condiții pentru formarea profesională
- sprijinul alfabetizării grupurilor sociale defavorizate
- asigurarea unui mediu propice exersării și cultivării diferitelor înclinații, aptitudini și capacități.

Principalele aspecte care atrag la educația non-formală sunt caracterul voluntar al acesteia pe de-o parte, dar și faptul că se bazează mai mult pe practică decât pe teorie. Deși se desfășoară totul într-un mod organizat, persoana în cauză alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense financiare sau recompense specifice educației formale: notele. De asemenea nu se aplică nici pedepse, cum ar fi absențele, scăderea notei la purtare și altele. Există totuși obiective clare de învățare atașate activităților desfășurate într-un cadru non-formal, dar atingerea lor se realizează într-un alt mod decât acela al predării, care este metoda de bază din institutele de învățământ.

Contrastând metoda de învățare de mai sus, educația nonformală oferă posibilitatea unor altfel de metode, interactive și diversificate, pentru obținerea unor cunoștințe și aptitudini noi, cât și pentru punerea acestora în practică. Câteva exemple de metode folosite în contextul nonformal pot fi:

- origami
- jocuri de rol
- dezbateri
- laboratorul viu/din natură
- jocuri de improvizație și mimă

Selectarea metodelor depinde, desigur, de scopul activității respective.

Caracteristicile educației non-formale

În primă instanță, specific educației non-formale este locul în care ea se desfășoară, într-un cadru instituționalizat, dar în afara școlii. Caracteristicile acestui tip de educație sunt activitățile care contribuie la perfecționarea individuală.

Educatorul non-formal trebuie să dețină mai multă flexibilitate, adaptabilitate și rapiditate, dar și un entuziasm rasunător. Acțiunile corespund strict intereselor, aptitudinilor și dorințelor participanților.

În plus, doritorii nu sunt obligați să se alăture programului și nu primesc calificative oficiale. Totuși, în funcție de formele de instruire nonformală, există și situații în care sunt acordate diplome și certificate de

absolvire.

Există mai multe avantaje ale implicării în diferite organizații care se ocupă cu educația nonformală.

- Primul ar fi acela ca apar tot felul de oportunități care îți oferă noi perspective, noi experiențe și te ajută în acest fel să crești pe plan personal.

- Alte avantaje sunt: libertatea foarte mare care îți este oferită, dar și faptul că îți poți exprima propriile idei, poți auzi altele noi, și cel mai important e că poți învăța doar ceea ce îți place, nu ești obligat în niciun fel să asimilezi lucruri care nu corespund cu părerile și cu dorințele proprii.

Tipurile de educație non-formală

Educația non-formală se împarte în 2 tipuri principale, variind în funcție de activitățile specifice:

- activități extradidactice: cercuri de discipline, ansambluri sportive și artistice, concursuri, olimpiade etc
- activități extrascolare: proiecte de ecologie și formare civică, excursii, acțiuni socialculturale (în clubul elevilor, la muzeu, la teatru, în biblioteci etc)

Educația non-formală însoțește cu succes formarea educațională a tinerilor și rămâne una dintre variantele optime pentru susținerea plăcerii de cunoaștere și de afirmare profesională.

În concluzie, educația non-formală este accesibilă tuturor, este caracterizată de adaptabilitate, nu impune restricții sau condiționări, dar nici nu oferă recompense de genul celor pe care le oferă educația formală (note, medii, burse etc.) Ea pur și simplu oferă noi perspective și oportunități pe plan personal, cât și profesional. Este utilă în nenumărate domenii, și ajută la completarea golurilor din programa școlară.

Acest tip de educație, este practicat cu preponderență de asociații și organizații nonguvernamentale, centre de educație și formare profesională, centre pentru tineri și elevi, teatre, muzee etc.

LISTĂ DE METODE:

1. Biblioteca vie
2. Animație socio-educativă
3. Animație stradală - flashmob-ul
4. Storytelling (Arta povestirii)
5. Cafeneaua publică
6. PhotoVoice
7. Origami Teatru
8. Laboratorul viu
9. Jocuri de societate
10. Învățarea activă - Pânza de păianjen

"LABORATORUL VIU" -Natura

- Această metodă se desfășoară într-un cadru natural: colț verde din curtea școlii, în parc;
- Metoda poate fi folosită în activitatea de predare-învățare, consolidare, evaluare a cunoștințelor;
- Poate fi desfășurată pe parcursul întregului program din ziua respectivă;
- Metoda conferă libertate de mișcare și exprimare, relaxare, elimină rutina și stereotipurile;
- Solicită metodele tradiționale: observarea, explicația, analiza, conversația, etc.

Desfășurarea activităților dintr-o zi de școală

1. Momentul desfășurării : Toamna
2. Cadrul de desfășurare: Colțul verde al școlii (copaci, covor de frunze, flori de toamnă)

3.Orarul zilei:

3.1.Formarea abilităților de comunicare –Joc didactic: „Cum este?”

3.2. Elemente de matematică aplicată- Mulțimi

3.3. Cunoștințe despre mediu- Semnele toamnei

3.4. Opțional ”Culoare și imagine”-Vietăți din frunze

4.Obiective comune celor patru activități:

-Consolidarea cunoștințelor dobândite anterior

-Exprimarea liberă a elevilor în cadrul temelor propuse

-Relaxare și mișcare

5.Obiective operaționale:

1.Formarea abilităților de comunicare –Joc didactic: „Cum este?”

O1:Să denumească corect lucrurile indicate din natură;

O2: Să formuleze răspunsuri corecte la întrebarea ”Cum este.... (copacul, frunza, iarba etc.)”.

2. Elemente de matematică aplicată- Mulțimi

O1:Să aprecieze cantitativ (mai mult/mai puțin) mulțimile reprezentate prin grămezi de frunze;

O2:Să realizeze corect raportul cantitate – număr.

3. Cunoștințe despre mediu- Semnele toamnei

O1: să descrie corect culoarea frunzelor comparând de la o frunză la alta și de la un copac la altul;

O2:să recunoască semnele prevestitoare toamnei, din manifestările vremii.

4. Opțional ”Culoare și imagine”-Vietăți din frunze

O1:Să combine frunze din cadrul natural, pentru a construi diverse vietăți (fluture, câine, broască țestoasă etc.)

6. Participanți: Toți elevii clasei, fiecare intervine și se desfășoară în mod liber.

METODE ACTIV –PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDII CRITICE

VELICI GIANINA

Liceul de Arte I.st.paulian

„Capul unui om talentat este ca o sală iluminată cu pereți și oglinzi. Din afară vin ideile într-adevăr reci și indiferente, dar ce societate, dar ce petrecere găsesc.”

Mihai Eminescu

„Rădăcinile învățaturii sunt amare, dar fructele ei sunt dulci.” Proverbul aduce în discuție „gustul” pe care procesul de învățare îl poate avea. Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv- educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului. Cuvinte cheie: metodă, predare, învățare activă Școala contribuie tot mai mult la modelarea personalității și la cultivarea trăsăturilor ei. În întreaga operă de formare a omului nou, a personalității sale, un rol important, uneori chiar decisiv, îl au primii ani de școală. Școlii primare îi revine sarcina de a forma primele deprinderi de muncă intelectuală. De aceea, este necesar ca învățătorul să fie preocupat în permanență de perfecționarea metodelor și procedeele de predare –învățare, a stilului de muncă în general, pentru optimizare a procesului instructiv – educativ. Cadrul didactic trebuie să fie animat de o puternică receptivitate față de tot ce este nou și important în specialitatea sa și în pedagogie, iar în practică să dovedească un efort continuu spre autodepășire, pentru a face față sarcinilor pe care le ridică învățământul. „Rădăcinile învățaturii sunt amare, dar fructele ei sunt dulci.” Proverbul aduce în discuție „gustul” pe care procesul de învățare îl poate avea.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului.

BRAINSTORMING

Brainstorming-ul este o metodă de stimulare a creativității și imaginației elevilor, dar și de formare a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, altruism etc.). Se realizează prin formularea a cât mai multor idei, ca răspuns la o situație enunțată de profesor sau un elev, după principiul ”cantitatea generează calitatea”. Un moment de brainstorming se poate crea în orice etapă a lecției și poate să se desfășoare de la 5 minute până la întreaga oră (50 minute). Pentru desfășurarea optimă a unui brainstorming, se impune respectarea unor reguli, enunțate de liderul grupului (profesorul, elevul) chiar de la începutul activității: ¼ solicitarea de exprimare a ideilor rapid în fraze, propoziții sau cuvinte scurte și concrete fără cenzură ¼ sunt interzise aprecierile critice, ironiile, contradicțiile, orice manifestare de acest gen care inhibă imaginația participanților ¼ sunt încurajate asociațiile neobișnuite de idei, combinările și ameliorările soluțiilor propuse de ceilalți ¼ imaginația trebuie să fie liberă, exprimându-se orice idee îi vin elevului în minte, care este acceptată fără cenzură toți elevii trebuie să comunice o idee.

METODA ȘTIU / VREAU SĂ ȘTIU / AM AFLAT

Metoda Știu/Vreau să știu/Am aflat-este o metodă ce urmărește conștientizarea elevilor în legătură cu propria lor activitate de cunoaștere , respectiv stimularea abilităților metacognitive și a gândirii critice. Gândirea critică nu este o materie de studiu , ci un produs , este un nivel la care ajunge gândirea noastră în momentul în care gândim critic din obișnuință ca modalitate firească de interacțiune cu ideile și informațiile pe care le descoperim. În același timp este un proces care are loc atunci când cel ce învață își pune întrebări de genul:

-”Ce semnificație au aceste informații pentru mine ?”

-, „Cum pot să folosesc aceste informații?”

-, „Cum pot lega aceste cunoștințe de ceea ce știam dinainte?”

-Care ar fi consecințele aplicării acestor idei , pentru mine și pentru ceilalți (dacă se lucrează în grup)?”

- „Ce cred eu despre asta?”

-, „Ce anume pot face în alt fel acum, când dețin aceste informații?”

- „Cum sunt afectate convingerile mele de aceste idei? ”

CIORCHINELE

Este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează gândirea critică, conexiunile dintre idei, crearea unei structuri grafice, a unor clasificări și corelări de cunoștințe, utilizând informații dintr-o sursă analizată. Este o metodă grafică antrenantă ce poate fi utilizată pentru reținerea informației dintr-un text, dar și pentru observarea și comentarea unei imagini sau film. Se poate folosi în activitățile de învățare, de fixare a cunoștințelor și la evaluarea sumativă a uneia sau a mai multor unități de învățare. Într-un cerc, în mijlocul unei foi/plașe/tablă se scrie un cuvânt, o sintagmă care să reprezinte subiectul. Pe măsură ce vin ideile, se formează „ramuri” care se trec în cercuri mai mici pe lateral, legate de subiectul principal prin linii. Aceste „subiecte-ramură” pot avea, la rândul, „subiecte-mlădițe”. Un subiect poate avea numeroase ramuri, iar o ramură numeroase mlădițe.

CVINTETUL

Metoda cvintetului pune accent pe forța elevului, contribuind la formarea capacității de a rezuma și sintetiza informațiile, de a surprinde complexitatea unor idei, sentimente și convingeri în câteva cuvinte. Cvintetul este o poezie care impune sintetizarea informațiilor/conținuturilor dintr-un text în exprimări clare, care descriu sau prezintă reflecții asupra temei date sau subiectului dat. Este o poezie de 5 versuri a cărei construcție are la bază anumite reguli pe care elevii trebuie să le respecte, iar timpul de întocmire este de 5-7 minute. Activitatea pornește de la un cuvânt-cheie din lecția zilei respective sau din lecția anterioară, iar elevii, în timpul dat, trebuie să dovedească receptivitatea la cele discutate în clasă, bazându-se pe capacitățile lor de creație.

M. Zlate considera gândirea critica un tip de gândire diferentiata dupa finalitate. Ea presupune verificarea, evaluarea si alegerea raspunsului potrivit pentru o sarcina data si respingerea argumentata a celorlalte variante de solutii. Alti autori (Moore, Mc Cannon) remarca faptul ca gândirea creatoare si gândirea critica sunt "doua fete ale aceleiasi melodii". Gândirea creatoare își dovedeste utilitatea si valoarea numai daca produsele ei sunt supuse unor analize si evaluari critice, cu scop de fundamentare si întemeiere rationala. Exista mai multe tipuri de gândire; acestea nu sunt prin ele însele bune sau rele. Ele pot fi valorizate astfel în functie de context, de situatia-problema în care se afla persoana la un anumit moment dat si de felul cum aceasta o depaseste (o rezolva).

În realitate nu exista moduri de gândire pure, mai degraba se poate vorbi de existenta unor dominante ale gândirii oamenilor care contin elemente ale mai multor moduri de gândire. Se poate observa deci, ca gândirea critica este o modalitate superioara de manifestare a gândirii, care sintetizeaza si integreaza aspecte si proceduri ale celorlalte moduri de gândire. "A gândi critic" înseamna a emite judecati proprii, a accepta parerile altora, a fi în stare sa privesti cu simtul raspunderii greselile tale si sa le poti corecta, a primi ajutorul altora, si a-l oferi celor care au nevoie de el. Capacitatea de a gândi critic se dobândește în timp, permitând elevilor sa se manifeste spontan, fara îngradire, ori de câte ori exista o situatie de învățare. Ei nu trebuie sa se simta stingheri, sa le fie teama de reactia celor din jur fata de parerile lor, sa aiba încredere în puterea lor de analiza, de reflectie. De ce este nevoie de gândire critica? Poate pentru ca noi, dascalii, urmarim sa formam oameni cu putere de decizie, oameni cu simțul răspunderii, oameni cu idei proprii, oameni în adevaratul sens al cuvântului.

Gândirea critica îi învata pe elevi sa-si emita si sa-si sustina propriile idei. Satisfactia noastra, a oamenilor de la catedra, nu consta în a vedea ca elevul a reprodus lectia citita, compunerea sau comentariul dictat "cuvânt cu cuvânt", ci în a-i pune în evidenta "talentul" de a-si realiza propriul rezumat, propria compunere. Elevul nu trebuie sa fie o masina de memorat, ci trebuie sa fie creator. Avem obligatia de a asigura atmosfera propice declansarii valului de idei personale, de a le da elevilor senzația ca ei sunt adevaratii descoperitori ai "noului".

Modelul de învățare pentru formarea si dezvoltarea gândirii critice, schimba în mod esential rolul si responsabilitatile învățatorului în clasa. Acesta devine din ce în ce mai mult organizatorul, conducatorul si facilitatorul procesului de învățare si gândire efectiva, cu participarea tuturor elevilor. De asemenea se reduce substantial timpul alocat cadrului didactic, în favoarea timpului repartizat activității independente, în grup, în perechi a elevilor, învățarea personala realizându-se mai profund si într-un timp mai scurt.

Bibliografie:

- Bru, 2007: Marc Bru, Metodele în pedagogie, București, 2007
- Ionescu, Chiș, 1992: Miron Ionescu, Vasile Chiș, Strategii de predare-învățare, București, 1992
- Pintilie, 2002: M. Pintilie, Metode moderne de învățare-evaluare, Editura Eurodidact, ClujNapoca, 2000

PROIECT DIDACTIC

Simona Gurguiatu

Scoala Gimnaziala Duiliu Zamfirescu Focsani

DOMENII DE DEZVOLTARE:

- C. CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI DE ÎNVĂȚARE
- D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ȘI A PREMISELOR CITIRII ȘI SCRIERII

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

1. C.3. Activare și manifestare a potențialului creativ
2. D.2. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute

COMPORAMENTA VIZATE:

- C 3.2. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plactice, muzicale și practice , în conversații și povestiri creative
- D 1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicarea receptivă)
- **OBIECTIVE OPERAȚIONALE:**

Domeniul Limbă și Comunicare:

O1 - să recunoască personajele, titlul poveștii, pe baza unor siluete și imagini întâlnite în cutia/coșul-surpriză;

O2 - să participe la activitatea de grup, atât în calitate de vorbitor, cât și în calitate de auditor;

O3 - să asocieze personajele cu cadrul de poveste adecvat.

Domeniul om și Societate:

O4 - să utilizeze corect materialele puse la dispoziție;

O5 - să realizeze integral lucrarea prin tehnica lipirii;

O6 - să găsească utilitate obiectelor realizate în cadrul activității practice.

TIPUL ACTIVITĂȚII: consolidare și sistematizare de cunoștințe și deprinderi

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee:conversația, explicația, jocul didactic,demonstrația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: costumația Scufiței Roșii, coșul Scufiței Roșii, imagini din povești, siluete ale personajelor din povești, bagheta magică, ecusoane, panou flipchart, cubul poveștilor,coronițe pentru prinți și prințese, modele de flori, inimioare, steluțe din hârtie colorată, lipici, etc.

Forme de organizare: frontal, pe grupe, individual

Sarcina didactică:

Identificarea personajelor și a poveștilor pe baza imaginilor prezentate;

Formularea corectă și promptă a răspunsurilor la întrebările, cerințele Zânei poveștilor.

Reguli de joc:

- Fiecare copil (indicat de baghetă) va rezolva o sarcină dată de Zâna Poveștilor;
- Dacă un copil nu poate da răspunsul corect, poate fi ajutat de ceilalți copii .

Elemente de joc: surpriza, bagheta fermecată, aplauze , mânuirea materialelor, închiderea ochilor.

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE:

1. ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ(ADP)

Rutine: salutul, prezența, calendarul naturii; deprinderi de autoservire, de ordine la masa de lucru.

Întâlnirea de dimineață - noutatea zilei: „*Scrisoare de la Zâna Poveștilor*”

Tranziții: „*Să vină povestea!*”

1. JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI DIDACTICE ALESE (ALA I):

1. JOC DE ROL /ACTIVITATE GOSPODĂREASCĂ - „*Prăjituri pentru petrecerea la Castel*”

Sarcini de lucru:

- să aplice crema pe biscuiți;
- să decoreze în mod original prăjiturile;
- să utilizeze corect instrumentele de bucătărie primite.

Mijloc de realizare: activitate gospodărească

Strategii didactice:

- **Metode și procedee:** conversația, explicația, demonstrația, exercițiul
- **Material didactic:** biscuiți, crema de cacao, bomboane-ornament, șorțulețe, șervețele, veselă.
- **Forme de organizare:** pe grupuri, individual
- **Forme de evaluare:** continuă, prin observarea acțiunilor copiilor, aprecieri verbale

2. JOC DE MASĂ- „*Imagini din povești*”

Sarcini de lucru:

- să îmbine piesele de puzzle reconstituind imagini din povești cunoscute;
- să enunțe titlul poveștii.;
- să-și dezvolte spiritul de observație.

Mijloc de realizare: puzzle

Strategii didactice:

- **Metode și procedee:** conversația, explicația, exercițiul
- **Materiale:** puzzle cu scene din povești
- **Forme de organizare:** pe grupuri, individual
- **Forme de evaluare:** continuă, prin observarea acțiunilor copiilor, aprecieri verbale
- **Forme de evaluare:** continuă, prin observarea acțiunilor copiilor, aprecieri verbale

3. ARTĂ- „*Covorul bunicuței*”

Sarcini de lucru:

- să picteze covorul folosind tehnica dactilopicturii;
- să respecte conturul.
- să descrie produsul final.

Mijloc de realizare: dactilopictură

Strategii didactice:

- **Metode și procedee:** conversația, explicația, exercițiul
- **Materiale:** acuarele, apă, șablon covor
- **Forme de organizare:** pe grupuri, individual
- **Forme de evaluare:** continuă, prin observarea acțiunilor copiilor, aprecieri verbale

III. ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE):

ACTIVITATE INTEGRATĂ: „*În lumea poveștilor*”- DLC+DOS2

1.DOMENIUL LIMBĂ ȘI COMUNICARE:

Educarea limbajului - Joc didactic: „În lumea poveștilor”

2. DOMENIUL OM ȘI SOCIETATE

Activitate practică: „Coronițe de poveste”

1. JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI RECREATIVE (MM):

Joc de mișcare: „Cursa prinților și a prințeselor”

Petrecerea la Castel .

DURATA : 1 zi

MATERIAL BIBLIOGRAFIC :

- Curriculumul pentru educația timpurie MEC.4694/02.08.2019
- Ștefănescu, C.(2009). Didactica activității instructiv-educative în grădiniță. Focșani: Editura Terra
- Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani.UNICEF. 2008;
- Revista Învățământului preșcolar și primar Nr.1-2/2017. Editura Arlequin
- Revista Învățământului preșcolar și primar Nr.1-2/2018. Editura Arlequin
- Culea, I., Sesovici, A., Grama, F., Pletea, M. (2008). Activitatea integrată din grădiniță. București: Editura Didactica Publishing House
- Metodica predării activităților practice în grădinița de copii.(2007). București: Editura Didactică și Pedagogică

Învățarea Diferențiată

Delia Rașca

Scoala Gimnaziala Groseni

O preocupare majoră a fiecărui dascăl – deschizător de drumuri – este cunoașterea reală a individualității elevilor cu care lucrează, fapt care conduce la o individualizare a acțiunilor pedagogice, la o tratare diferențiată a elevilor în funcție de posibilitățile și înclinațiile lor.

Conceptia științifică privitoare la tratarea individuală a elevilor constă în cunoașterea gradului de evoluție a diferitelor procese psihice, a gradului de dezvoltare, a tipului de inteligență caracteristică fiecărui copil, pentru a putea folosi mijloace adecvate în scopul dezvoltării acesteia la nivelul standardelor școlare.

Diferențierea vizează tehnologia didactică, diferențierea sarcinilor de muncă independentă în clasă sau acasă, stimularea inițiativelor și intereselor personale ale elevilor.

Diferențierea conținutului se realizează prin: trunchi comun, curriculum la decizia școlii, cursuri, activități complementare celor din programul obligatoriu pentru toți, cursuri diferite ca nivel pentru aceeași disciplină, activitate extracurriculară corelată cu cea școlară. Exemple de diferențieri de conținut:

a) sistemul unităților capitalizate (credite): conținutul e divizat în unități care corespund unui semestru / an / ciclu. Anumite unități sunt obligatorii, altele nu, din care elevul alege cele care îi convin. La sfârșitul perioadei de timp elevul susține un examen care îi conferă un număr de credite. Unitățile prevăd:

- planul general = unități indispensabile formării de bază;
- planul special = unități specifice conținutului;
- planul cultural = unități care îmbogățesc universul cultural al elevului.

b) sistemul modular: conținutul este divizat în subunități bine structurate, cu relații specifice între ele. Fiecare modul cuprinde obiective exprimate în cunoștințe, activități, are variante ca ritm, nivel de dezvoltare, de recuperare, are probe de intrare (ce este nevoie să știe), finale (ce trebuie să știe) și intermediare (ce știe).

c) activități extracurriculare: știm că educația se realizează în mod formal (activitate școlară), informal (experiența cotidiană), non-formal (perișcolar). Edgar Faure spunea : « În vremea noastră se recunoaște imposibilitatea de a considera educația ca un proces limitat în timp și spațiu. »

Diferențierea se realizează prin modul de organizare a activității școlare, a activității didactice și prin metodologia didactică aplicată. Distingem patru moduri de organizare a activității:

- a) activitate colectivă, caracterizată prin transmiterea informației de la învățător către elevi;
- b) activitate pe grupe, în general omogene, constituite după un anumit criteriu;
- c) activitate pe echipe, grupe eterogene, constituite după preferința elevilor pentru o activitate;
- d) activitate individuală, independentă.

Activitatea pe grupe:

- în constituirea grupelor numărul de elevi să nu depășească 6-7, gruparea elevilor să se realizeze după un criteriu (ex. natura activității) sau la libera alegere a elevilor și se stabilesc relațiile dintre membrii grupului (ex. coordonatorul poate fi un elev sau învățătorul);

- tipuri de activități pentru grup: rezolvarea de probleme, lucrări practice, studiu de documente, proiecte, anchete;

- relația învățător-elev se modifică astfel: învățătorul sprijină elevul, îi stabilește conținuturile și materialele necesare, învățătorul pregătește activitatea, îndrumă în punctele cheie, dar NU conduce activitatea.

Jean Vial: « Activitatea în grup se caracterizează prin specificarea sarcinilor după motivațiile și capacitățile membrilor grupului, asigurarea unității conținutului activității, coordonarea,

convergența efortului, existența unui responsabil și a unui colectiv. »

Exemple de situații în care se pot organiza activități pe grupe: la limba română, la exerciții de consolidare, la științele naturii, aplicații în consolidare și recapitulare la orice disciplină.

J. Deschamp a constatat că există diferențe între elevi de aceeași vârstă și capacitate intelectuală, față de diferite sarcini de lucru. Astfel 13 minute este media diferențelor de timp într-o sarcină de căutare a unor cuvinte într-un dicționar, 2 minute 1/2 pentru exerciții ușoare de adunare, pentru rezolvarea unor probleme de aritmetică, 11 minute.

E. Planchard spune că în general "linia de conduită a profesorului este aceea de a-i frâna pe aceia care se arată prea inteligenți, de a-i stimula pe cei care nu sunt destul de dezvoltati, pentru realizarea unor norme unice." Elevii diferă din punct de vedere al aptitudinilor, a ritmului de învățare, a gradului de înțelegere a fenomenelor (unii aprofundează, alții sunt superficiali), a capacității de învățare, a rezultatelor obținute.

Pentru diferențierea prin metodologie este nevoie ca:

- elevii cu capacitate de învățare scăzută să fie cuprinși în activități frontale, dar tratați individual;
- elevii cu dificultăți accentuate ale capacității de învățare să fie instruiți în grupe, dar cu teme diferențiate pentru activitatea independentă;
- elevii cu capacitate de învățare mai redusă să fie incluși în clase speciale;

Individualizarea prin muncă independentă se poate realiza prin:

- teme individuale / acasă;
- muncă personalizată, activități cu conținut diferențiat, realizată individual.

În mod obișnuit elevii lucrează individual mai ales pentru fixarea și consolidarea cunoștințelor, pentru aplicarea lor în practică, pentru formarea de priceperi și deprinderi, pentru exersarea unor operații mintale, rezolvând exerciții și probleme, efectuând măsurători, desene, schițe, compuneri. De multe ori activitatea individuală se organizează dându-li-se elevilor spre rezolvare teme comune, învățătorul având grijă ca acestea să fie variate, de dificultate crescândă, substanțiale.

În ultimul timp un rol important îl ocupă activitatea individuală pe grupe de nivel. În acest caz temele sunt alese astfel încât unele să fie potrivite pentru elevii buni care n-au nevoie de explicații suplimentare, altele pentru elevii cu nivel mediu, iar altele să fie adecvate pentru elevii mai slabi, cu anumite goluri la obiectul respectiv, care au nevoie de mai multe îndrumări, ajutor și control.

În organizarea individuală a procesului de învățământ, se poate ca temele ce se dau elevilor să fie diferite de la un nivel la altul. Se spune că învățământul este individualizat sau personalizat. Este greu însă ca învățătorul să dea teme de muncă independentă adecvate posibilităților fiecărui elev în parte, de aceea se recurge la munca diferențiată pe grupe de nivel.

În cadrul unei lecții organizate frontal, învățătorul îndrumă și conduce activitatea tuturor elevilor din clasă. Acest mod de învățare asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate. Cadrul didactic, cunoscând dificultățile lecției pe care o predă, modulează ritmul predării, astfel încât elevii să înțeleagă și să-și însușească noile cunoștințe.

Tot în cadrul învățământului frontal, elevii învață cum se folosesc instrumentele de muncă intelectuală: cum să se folosească de cărți și dicționare, de atlase, diagrame, cum să observe, să analizeze și să prezinte un obiect ori un fenomen, cum să realizeze o schiță, o hartă, un experiment.

Învățământul frontal mai are și însemnate efecte educative asupra elevilor. Transmiterea cunoștințelor de către învățător este însoțită adesea de dezvoltarea sentimentelor, de formarea convingerilor și atitudinilor acestora. Mesajul transmis de învățător exprimă și convingerile lui morale, le indică elevilor la care valori aderă și pe care le respinge, ceea ce îi influențează și pe elevi.

BIBLIOGRAFIE

Neacșu Ion - "Metode și tehnici de învățare eficientă" - Editura Militară, București, 1990

Radu Ion - "Învățământul diferențiat. Concepții și strategii" - Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978

Jinga I., Negret I. - "Învățarea eficientă" - Editura Edilis, București, 1994

Bontaș Ioan - "Pedagogie" - Editura All, 1998

Rom. B. Iucu - "Instruirea școlară - Perspective teoretice și aplicative" - Editura Polirom, Iași, 2001

Joița E. - "Eficiența instruirii" - Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999

PROIECT DIDACTIC

MIHAELA STOICAN

GRADINITA PN VLADULENI

Scopul activității:

- *Transmiterea și însușirea de noi cunoștințe referitoare la profesia de doctor.*
- *Dezvoltarea unor procese psihice precum: memoria, gândirea, atenția, voința, imaginația.*
- *Exersarea capacității de dezvoltare orală , de înțelegere și utilizare corectă a semnificațiilor structurilor verbale.*
- *Cultivarea sensibilității artistice și a dragostei pentru creațiile literare.*

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

a)cognitive:

1. *Să memoreze logic și conștient poezia „Doctorița” ;*
2. *Să recite corect și cât mai expresiv poezia , respectând intonația , nuanțarea , pauza și tonul vocii;*
3. *Să rețină titlul poeziei.*
4. *Să-și îmbogățească vocabularul cu, cuvinte noi.*

b)afective:

1. *Să își exprime trăirile afective în funcție de conținutul prezentat;*
2. *Să manifeste interes pentru activitate;*
3. *Să se implice afectiv în activitate.*

c)psihomotorii:

1. *Să adopte o poziție corectă pe tot parcursul activității.*

STRATEGII DIDACTICE:

a)METODE ȘI PROCEDEE:Conversația,Explicația,Expunerea, Jocul, puzzle, exercițiul

b)MIJLOACE DIDACTICE: Puzzle , Imagini sugestive ,Magneți, Tablă magnetică, Recompense.

c)FORME DE ORGANIZARE:Frontal , Individual

DURATA: 10-15 minute

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Sala de grupă

„Numai Poetul...”

Mihaela Popescu

Școala Gimnazială Burla

„Numai poetul...”

Timpul nu a disipat imaginea celui mai de seamă poet român, ci, dimpotrivă, i-a accentuat valoarea creațiilor, ceea ce îl îndreptățește pe Tudor Arghezi să afirme „ Cel mai chemat din toți și cel mai teafăr: Și-a înmuiat condeiul, de-a dreptul în LUCEAFĂR” și pe Nichita Stănescu să ne îndemne cu pioșenie „ Atâta să nu uitați: că ar fi putut să stea la masă cu noi, la masa cinei celei de taină. Atâta să nu uitați! Numai atât,că El a trăit, înaintea noastră...Numai atât, în genunchi vă rog să nu uitați!”Timpul nu a disipat imaginea celui mai de seamă poet român, ci, dimpotrivă, i-a accentuat valoarea creațiilor, ceea ce îl îndreptățește pe Tudor Arghezi să afirme „ Cel mai chemat din toți și cel mai teafăr: Și-a înmuiat condeiul, de-a dreptul în LUCEAFĂR” și pe Nichita Stănescu să ne îndemne cu pioșenie „ Atâta să nu uitați: că ar fi putut să stea la masă cu noi, la masa cinei celei de taină. Atâta să nu uitați! Numai atât,că El a trăit, înaintea noastră...Numai atât, în genunchi vă rog să nu uitați!”

Deși vârstare încă, copiii clasei a II-a B, de la Școala Gimnazială Burla, au reușit să închege un buchet de sentimente concretizate în lucrări proprii, în recitări și audii muzicale.

Astfel, rând pe rând, chipul luminos al Luceafărului poeziei românești s-a conturat în sala de clasă, ornată de sărbătoare, să ofere fiecărui participant crâmpie de speranțe. Organizați pe grupe, micii cititori au completat versurile unei fișe, realizând conexiuni între cuvintele alese și creațiile din care au fost preluate, apoi au participat la realizarea „ Lapbook-ului” cu date despre viața și activitatea lui Mihai Eminescu.

Implicarea lor a fost atât de intensă, iar rezultatele obținute atât de bune, încât, parcă, pe fețele lor luna și-a presărat artigintul, iar soarele le-a pictat bujori, ochii transformându-li-se în mici stele născute, parcă, anume pentru a reîmprospăta constelația pe care lucește Luceafărul.

Ca un adaos la realizarea armoniei spirituale a copiilor a fost audiția cântecului „ Eminescu ” dedicat poetului de Ioan Aldea Teodorovici și expoziția cu imaginile realizate de copii pe baza textelor citite.

Cum este și firesc, munca le-a fost răsplătită la premierea cu diplome, semne de carte, bomboane, purtând însemnele acestei sfinte sărbători a culturii neamului românesc.

Învățător, Popescu Ecaterina Mihaela

Școala Gimnazială Burla, jud.Suceava

Cei 7 Ani... De-Acasă!

Vesa Diana Nicoleta

SCOALA GIMNAZIALA NR 1 RIENI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens. Ce pot face părinții? Ce învață/exersează copilul?

-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe;

-îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.);

-recunoaște fructele, exersează număratul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.;

-pregătesc împreună compot sau salată de fructe;

-îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic;

-în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță;

-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral'

-își îmbogățesc vocabularul.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezător că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la

grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a va-ti ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcuțele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. www.scribd.com
4. www.didactic.ro

Importanta Creativitatii La Prescolari

Elena Chirila

Gradinita Cu Program Normal Campineanca

Introducere:

Creativitatea reprezintă un aspect esențial în dezvoltarea copiilor preșcolari, având un impact semnificativ asupra procesului de învățare și formare a personalității lor. În această perioadă critică de dezvoltare, copiii își dezvoltă abilitățile cognitive, sociale și emoționale, iar cultivarea creativității contribuie la formarea unor adulți inovatori și gânditori critici. Acest referat explorează importanța creativității în rândul copiilor preșcolari și modalitățile prin care aceasta poate fi stimulată.

1. Dezvoltarea abilităților cognitive:

Creativitatea în rândul copiilor preșcolari este strâns legată de dezvoltarea abilităților cognitive. Atunci când li se oferă oportunitatea de a-și exprima ideile și imaginația, aceștia își dezvoltă capacitatea de gândire abstractă, rezolvare a problemelor și abilități de planificare. Jocurile creative, desenul, poveștile inventate și activitățile practice încurajează gândirea flexibilă și dezvoltă inteligența emoțională.

2. Îmbunătățirea abilităților sociale:

Creativitatea contribuie la dezvoltarea abilităților sociale ale copiilor preșcolari prin intermediul colaborării și comunicării. Activitățile creative desfășurate în grup îi învață pe copii să împărtășească idei, să asculte părerile celorlalți și să coopereze pentru a atinge un scop comun. Această colaborare îi pregătește pentru interacțiunile sociale din viitor și dezvoltă empatia și înțelegerea reciprocă.

3. Stimularea imaginației și a originalității:

Creativitatea în rândul copiilor preșcolari încurajează dezvoltarea imaginației și a gândirii non-conformiste. Prin intermediul jocului liber și a activităților artistice, aceștia învață să-și exploreze gândurile și să-și exprime ideile în moduri neobișnuite. Această libertate de exprimare contribuie la formarea unor adulți capabili să gândească în mod original și să abordeze problemele cu un spirit inovator.

4. Construirea încrederii în sine:

Participarea activă la activități creative îi ajută pe copii să-și descopere talentele și să își dezvolte încrederea în propriile abilități. Atunci când sunt încurajați să-și exprime ideile fără frică de judecată, aceștia dobândesc o încredere în sine solidă, esențială pentru succesul în învățare și în viață în general.

Concluzie:

În încheiere, creativitatea reprezintă un factor crucial în dezvoltarea copiilor preșcolari, având un impact pozitiv asupra abilităților cognitive, sociale, emoționale și a încrederii în sine. Educația preșcolară ar trebui să ofere oportunități ample pentru exprimarea creativității, susținând astfel formarea unor adulți capabili să aducă inovație și gândire critică în societatea în care trăiesc.

Strategii De Dezvoltare A Competențelor Emoționale Și Sociale În Preșcolaritate

Iulia Heciu

Grădinița Cu Program Prolungit Nr.56 Oradea

Strategii de dezvoltare a competențelor emoționale și sociale

Achiziționarea unor strategii de reglare emoțională inadecvate reprezintă principala sursă a problemelor de comportament cu care se confruntă adesea educatorii. Strategiile de reglare emoțională facilitează dezvoltarea abilităților de rezolvare de probleme, dar și menținerea și dezvoltarea relațiilor de prietenie.

Strategiile de reglare emoțională pot fi clasificate în trei categorii (Botiș & Mihalca, 2007):

- strategii de rezolvare a problemelor;
- strategii emoționale;
- strategii cognitive.

Strategiile de rezolvare a problemelor implică identificarea unor soluții pentru problemele cu care se confruntă o persoană și care creează emoții negative, precum și aplicarea soluției optime.

Pe măsură ce cresc, copiii devin mai reflexivi și mai puțin impulsivi, nu numai în comportament, dar și în luarea deciziilor. Acest lucru este util, deoarece copiii care în cazul cărora durează mai mult să se gândească la sarcină sau problemă au tendința de a face mai puține erori. O abordare reflectivă a rezolvării problemelor apare de obicei până la vârsta de cinci ani.

Înainte de a putea începe rezolvarea problemelor, copiii trebuie să fie în măsură să se concentreze pe o singură activitate în loc să sară de la un lucru la altul. Controlul atenției crește de-a lungul anilor preșcolari la majoritatea copiilor.

Procesul de învățare a rezolvării problemelor în mod reflexiv mai mult decât orice alt aspect al autocontrolului, necesită îndrumarea educatorilor. Unele activități, cum ar fi chiar și activitățile practic-gospodărești din grădinițe (realizarea unei briose) se pretează să predea această abilitate. Pentru ca coacerea presupune coacere mai mulți pași - citirea rețetei, adăugarea în boluri a ingredientelor, măsurare, turnare, agitare-copii să învețe importanța de fi planificați atunci când realizează o sarcină.

Oportunitățile de a-i învăța pe copii să își planifice acțiunile se pot ivi pe parcursul întregii zile. Spre exemplu, atunci când doi copii doresc să realizeze o casă utilizând cuburi din plastic. Ei încep să construiască împreună, însă pe parcurs, construcția poate că nu iese așa cum își doresc, astfel că intervine frustrarea. O soluție potrivită în acest caz este distragerea atenției de la nereușită și pornirea unei discuții referitoare la modul în care ei plănuiesc construcția: câte uși sau geamuri să aibă etc.

Conform lui Ștefan & Kallay (2010) rezolvarea de probleme presupune parcurgerea a șase pași esențiali:

- identificarea problemei;
- identificarea soluțiilor posibile;
- stabilirea unor consecințe pentru soluțiile identificate;
- identificarea celei mai bune soluții, implementarea soluției;
- evaluarea soluției.

Pentru identificarea problemei care cauzează emoția negativă, un rol esențial îl au discuțiile despre emoții. Este important ca preșcolarii să fie încurajați să povestească ce s-a întâmplat. O strategie bună de rezolvare a problemelor începe prin găsirea cât mai multor alternative. Copiii trebuie lăsați să se gândească ei înșiși la posibilele soluții existente, iar în cazul în care aceștia întâmpină dificultăți, educatorii pot genera posibile alternative. De asemenea, consecințele soluțiilor identificate trebuie să fie discutate, în scopul identificării celei mai potrivite soluții. Aici, educatorul poate interveni pentru a îndruma procesul rezolutiv prin adresarea unor întrebări de tipul „Ce ai face în locul ei/lui?”. Îndrumând copiii în acest proces de reflecție referitor la problema existentă și emoțiile lor, iar apoi evaluând posibilele opțiuni îi putem ajuta pe copii să analizeze aspecte ale problemei, dar și să se gândească la persoanele implicate.

Strategiile emoționale au ca scop ameliorarea trăirii emoționale negative (Botiș & Mihalca, 2007).

Strategiile emoționale sunt eficiente în cazul în care problema nu poate fi rezolvată, fie pentru că nu există soluții aplicabile, fie pentru că persoana implicată nu are resursele corespunzătoare.

Strategiile emoționale pe care le aplică adesea educatorii sau părinții sunt implică exteriorizarea emoțiilor, anularea acelor emoții negative, precum furia sau tristețea, și înlocuirea acestora cu emoții pozitive, mângâieri, acordarea atenției. Un exemplu de strategie emoțională prin care se modifică emoția negativă și nu problema care a contribuit la declanșarea ei se referă la implicarea copiilor în activități recreative sau activități preferate. În această manieră copiii vor învăța că, atunci când sunt supărați, pot face realizări precum: aranjarea hainelor în dulap, a jucăriilor pe rafturi, se pot angaja în diferite activități domestice etc. Un exemplu de strategie emoțională prin care se modifică emoția negativă și nu problema care a contribuit la declanșarea ei se referă la implicarea copiilor în activități recreative sau activități preferate.

Strategiile cognitive implică evaluarea cognitivă a situației care creează o anumită stare emoțională dintr-o altă perspectivă. Situațiile care produc emoții negative și nu pot fi rezolvate comportamental pot fi interpretate într-o manieră diferită. Botiș & Mihalca (2007) îi oferă ca exemplu în acest sens pe copiii cărora le este frică de injecții. Aceștia își pot spune atunci când trebuie să primească o injecție „nu poate să doară chiar atât de tare” (această strategie se numește minimizarea deoarece prin implementarea ei este micșorat efectul sau impactul evenimentului neplăcut). În situații de competiție (de exemplu o competiție sportivă), copilul poate fi învățat de adulți să redefinească situația supărătoare de a se afla „pe locul doi”, spunându-și, de exemplu, că deși s-a clasat doar pe locul doi, a executat traseul cel mai corect. Această strategie cognitivă presupune insistarea și scoaterea în evidență a altor aspecte decât cele care declanșează emoții negative.

În ceea ce privește dezvoltarea socio-emoțională, un rol important îl au și strategiile ce țin de dezvoltarea relației dintre educator și copil. Pentru optimizarea relației dintre educator și copii se recomandă implicarea acestora în jocul copiilor, deoarece jocul îl plasează pe adult pe picior de egalitate cu copilul, acesta reușind în cele din urmă să câștige încrederea celui mic.

Încurajările reprezintă alte strategii importante care conduc la îmbunătățirea relației educator-copil. Este important ca adultul să încurajeze în mod permanent eforturile copilului și să manifeste entuziasm pentru reușitele acestuia.

Bibliografie:

Botiș, A. & Mihalca, L. (2007). „Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până în 7 ani: ghid pentru cadrele didactice din învățământul preșcolar”. Buzău: Editura Alpha MDN

Ștefan, C. A. & Kallay, E. (2010). „Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari: ghid practic pentru educatori”. Ed. A 2-a. Cluj-Napoca: Editura ASCR

Învățarea Outdoor

Carmen Gâdei

Liceul Tehnologic Alexandru Vlahuta Podu Turcului

În cadrul procesului didactic, profesorul îndeplinește mai multe roluri, unul dintre acestea crearea pentru elevi contexte noi de învățare, autentice. Învățarea centrată pe elev trebuie să reprezinte o prioritate. Fie că vorbim despre educația formală, despre cea informală sau non-formală, elevul trebuie să fie principalul beneficiar. Conform Noului Curriculum, formarea competențelor-cheie pentru elevi este prioritară. Întrebări precum: "Ce trebuie să știe elevul?", "Ce trebuie să știe să facă elevul?", "Cum trebuie să se raporteze la propria persoană, la ceilalți, idei, situații etc.?" reprezintă chintesența noilor tipuri ale educației.

De cele mai multe ori, educația formală bazată pe sistemul tradițional al metodelor și strategiilor didactice utilizate în procesul didactic nu surprind latura practic-acțională. Pe parcurs, acest aspect conduce la scăderea motivației elevilor pentru învățare. Pentru a asigura o abordare pragmatică a formării competențelor elevilor, profesorul trebuie să dea dovadă de multă creativitate și dorință de a integra cunoștințele teoretice transmise în contexte noi de învățare, experiențiale, prin proiectarea activităților de învățare în aer liber.

Între educația formală (teoretică) și educația de tip outdoor (experimentală) care se desfășoară în afara sălii de clasă, trebuie să existe o punte de legătură. Este nevoie ca profesorul să devină un facilitator autentic al procesului de învățare, astfel încât, prin cadrul activităților de tip outdoor, să poată oferi elevilor posibilitatea de a dezvolta competențele cheie. Prin valorizarea activităților de tip outdoor, cum ar fi excursiile tematice, vizitele culturale etc., se poate determina creșterea motivației în învățare a elevilor, profesorul contribuind astfel la crearea unui climat favorabil învățării.

Învățarea în sine trebuie să fie un proces atractiv și motivant pentru elevi. Doar transmiterea unor cunoștințe către elevi nu va contribui la formarea unor competențe specifice și abilități practice. Elevii vor dobândi anumite achiziții specifice fiecărei discipline doar dacă noțiunile abstracte vor fi transpuse în plan concret prin activități practic-acționale.

Educația outdoor este cea care creează contexte noi de învățare pentru elevi. Practic, prin integrarea metodelor și strategiilor noi de învățare, cadrul didactic va adapta întregul proces al învățării astfel încât elevii să fie mai mult încurajați să experimenteze. Elevii, mai ales cei din clasele primare, vor fi mai motivați în procesul învățării dacă vor fi implicați mai mult în activități de învățare organizate în afara spațiului clasei. Prin desfășurarea unor activități de ecologizare, activități culturale, competiții sportive, plimbări în aer liber și discuții libere cu elevii într-un cadru relaxant și motivant, aceștia vor fi capabili să dezvolte competențele cheie pe care să le aplice în diferite contexte.

Beneficiile pe care activitățile outdoor le au asupra elevilor ar putea fi:

- încurajarea interacțiunii elevilor cu mediul natural prin organizarea și desfășurarea activităților didactice în afara mediului formal și obișnuit de învățare;
- dezvoltarea în rândul grupului de elevi a laturii colaborative, oferind beneficii de tip emoțional, fizic și cognitiv;
- dezvoltarea spiritului de fair-play.

Activitățile de învățare outdoor devin astfel deosebit de valoroase când deschid elevilor "ferestre" noi către procesul învățării și al cunoașterii, în vederea formării competențelor cheie necesare pe tot parcursul vieții. În cadrul activităților de învățare outdoor elevii fac apel la diferite experiențe personale, promovează învățarea prin colaborare, dezvoltă gândirea critică, dezvoltă spiritul antreprenorial, se implică personal în mod activ și creativ.

În concluzie, putem afirma faptul că învățarea se poate produce în diferite contexte, activitățile de învățare outdoor oferind un câștig întregului proces instructiv-educativ.

Bibliografie:

1. Jamie Ambrose, 365 de activități în aer liber pe care trebuie să le încerci, Editura Litera, București, 2017;
2. Oprea, C.L., Alternative metodologice interactive, Editura Universității din București, București, 2003.

**STAR
KIDS**

www.miciiolimpici.ro